

**nedá dělat, jen čekat, zcela klidně.
Jsou zde i tací, kteří jsou zcela nevinní,
šestnáctileté i dvanáctileté děti,
že hodily kamenem... mé svědomí
je čisté, nebojím se nejhoršího...**

Josef Jan Kratochvíl svým blízkým z vězení

František Tichý

Rekrut **244**

ilustroval Stanislav Setinský

Baobab

Simonově památce

*Poděkování Jitce, Vítkovi, Jirkovi, Adamovi, Ondrovi, Járovi,
Frantovi, Tereze a všem, kdo věří, že mají svůj život ve svých rukou*

jaro

Kniha vychází s podporou Ministerstva kultury České republiky

© František Tichý, 2022

Illustrations © Stanislav Setinský, 2022

© Baobab, 2022

ISBN 978-80-7515-143-8

**Tak bylo Belgické Kongo
zbaveno trýznitele a svět
osvobozen od domnělé
prehistorické obludy.
Ovšem, jak dlužno dodat,
nevyskytne-li se na povrchu
naší země nová nestvůra,
horší této, která ovládána
zlou vůlí a opatřena
nejmodernějšími technickými
prostředky bude
sužovati lidstvo hrozným
způsobem. Kdož ví?**

Petr Ginz, Návštěva z pravěku

1

Ráno bylo příjemně, nebe se klubalo dorůžova a vítr ustal. V předsíni jsem si nervózně nasadil systémový port, co se mu vznešeně říkalo thinker. Oddechl jsem si, když se mi před očima rozlila známá zlatavá clona s řadou informačních ikon. Jsem totální socka, ale do šestnácti to budu muset vydržet, když jsou rodiče tak retro. Pak si snad nebudu muset nasazovat tuhle vykopávku, ale píchnu mi čip jako spolužákům. A taky budu moct být v Systému připojený permanentně a ne jen v časech, kdy to máma uzná za vhodné. Naštěstí se mi Feri ani Miky nesmějou. Dobrý kluci, chtělo se mi říct, ale hned jsem to zahnal, protože takové označení juniorů bylo nedoporučené.

„Dávej na sebe pozor,“ zněl v uších hlas ženského rodiče, ještě když jsem s funěním mířil do kopce k hlavní křižovatce.

Zaber a dýchej. Zaber a dýchej... opakoval jsem si a v uších se mi ozvala hudba. Překvapivě mi thinker vybral zase Čajkovského 1812. Opřel jsem se do pedálů a rozhlédl se. Stezky, domy i alej před mýma očima prosekávala oranžová linka s popisem trasy, hodnotami rychlosti, odhadem dojezdu, vlevo běžely hodnoty mého krevního tlaku, tepové frekvence, glykemie, predikce fyziologických hodnot během jednotlivých úseků cesty... Dneska jsem nějak pomalý.

Ozval se signál a vpravo nahoře se objevila Feriho tvář.

„Přijmout,“ vyslovil jsem nahlas. Bicykl automaticky převzal autopilot a elektromotor jemně zabzučel a zkorigoval rychlost.

„Čus, jéčko,“ zahuhlal Feri, evidentně ještě za stolem doma v kuchyni, kde se cpal lupínkama s jogurtem. „Už spíduješ do školy?“

„Jak vidíš... Vo co gou?“ odpověděl jsem udýchaně.

„Mám zásek. Spadla nám doma celá síť. Řekneš třídní, že na exhibici dorazím pozdějc?“

„Proč jí nezavoláš sám?“ zašklebil jsem se, protože mi bylo jasné, že fejkuje. Vzápětí jsem zahrnul podle červené šipky, která zablikala v prostoru přede mnou.

„Nechci ji otravovat takhle po ránu. A pak...“

„Ó ká. Ale mákni. Nezapomeň, že máme domluvenej zápas,“ odpustil jsem si poznámku, že jim síť padá nějak moc často, a bezmyšlenkovitě jsem pokračoval cestou, kterou mě vedla navigace.

„Dvanáct minut do cíle... rest point tři minuty,“ ozval se hlas oblíbeného herce. Co je to za blbost, proč mě to vede tudy?

„Naplněnost močového měchýře 80 procent, přestávka nutná.“ Zablikala červená kontrolka. Ou šit, to kvůli močení nestihnu exhibici, pitomý automaty, blesklo mi hlavou. Zabrzdil jsem smykem, položil kolo na okraj cesty a thinker si na chvíli sundal. Ten bude zase rvát, usmál jsem se a popošel k nejbližšímu stromu, stáhnul kalhoty školní uniformy, co se jim nedal rozepnout poklopec, a velkým obloukem vypustil nádrž. Kolem byl klid, jen zdálky doléhal šum dálnice. Vážně už bylo načase, ale abych kvůli tomu jezdil na odpočívadlo, mě ani nehne. Vzápětí jsem si ale uvědomil, jak by to dopadlo, kdyby tak uvažoval každý. Asi by společenství dlouho nefungovalo. Rebel, tak mi říkali ve škole. A mě to trochu štválo a doufal jsem, že ty svoje záchvaty dokážu ovládnout. Najednou mě mrzelo, že jsem porušil další pravidlo.

Opřel jsem se do pedálů a cesta se znovu rozjela proti mně. Dlouhá ulice mezi navlas stejnými rodinnými domky, parkoviště u sportovní haly, alej, co jsme ji v rámci třídního týmbildingu před pár lety pomáhali sázet...

Zpomalil jsem a otočil hlavu směrem, odkud se vždycky připojoval. Ale nikdo nebyl na dohled a ani v navigační mapě na pozadí jsem jeho tečku neviděl.

„Kól Simi... Ó ká...“ zadal jsem do Systému akustický pokyn, a když se chvíli nic nedělo, zastavil jsem a opřel se nohou o zem.

„Haj, Jony...“ objevila se konečně v poli přede mnou spolužákova tvář.

„Krásné ráno, jsem kousek od vás... na našem místě... tak si říkám, jestli třeba dneska nepojedeš?“

„Díky, to je fajn, ale dneska to na kole nedávám. Měl jsem těžkou noc... promiň.“

„Takže zase zůstaneš online?“

„Ne, už je to mnohem lepší. Jedu s rodičem... už se na vás fakt těším...“

„Gúd, juniore. Bude to v pohodě, uvidíš... Musíš věřit... všechno se spraví,“ zakončil jsem naučenou frází.

Vzápětí mi před očima začala výhruzně blikat navigační šipka a melodický hlas připomněl, že mám nejvyšší čas vyrazit.

Ke škole jsem navzdory obavám Systému, že přijedu pozdě, dorazil pět minut před srazem. Rámy jsem prošel i s bicyklem, na displeji zablikalo moje jméno a čas příjezdu. Za rohem jsem ho zaparkoval do kóje naší třídy a pokračoval po modré čáře na dvůr. Virtuální obraz před očima zmizel, ve škole žádná individualizovaná aplikace, včetně spojení s venkem, nefungovala. A jako pokaždé se mi na chvíli rozbušilo srdce a polilo mě horko.

„Krásný den,“ pozdravil vedle mě předpisově Tami a zvedl ruku. I já vzorově zsalutoval a donutil se do úsměvu, který se ale podobal spíš šklebu. Naštěstí se parťák už díval dopředu a směřoval na shromaždiště.

„Ahoj Jony,“ ozvalo se za mnou „tak už jsem tady.“

„Helou, Simi, super,“ otočil jsem se a tentokrát jsem se usmál upřímně. „Jak je?“

„Gúd... A hele, dneska jsme tamhle!“

Na velkém dvoře obklopeném vzrostlými stromy se rozzářily velké obdélníky vymezující polohu jednotlivých tříd. Dnes naše fialová barva zablikala na konci plochy, hned vedle hřiště.

„To by byla paráda, celý dopoledne hrát...“ zašeptal Tami a já se usmál, ale obrátit se na něj jsem se neodvážil. Už tak jsem měl průšvihů dost. Seřadili jsme se čelem proti týčrovi a každý ho ve chvíli, kdy jeho místo zablikalo, pozdravil malou úklonou. Feriho místo bylo prázdné. Mám narušit rituál, nebo ho omluvit až ve třídě? Kašlu na něj, stejně se zase zašil. Nechápu, že mu to za to stojí.

Zazněl známý zvonivý tón a ze mě spadla všechna nervozita a naplnila mě radost. Všechny hlavy se podívaly stejným směrem, kde se před námi vznášela velká tvář ministra osobního rozvoje. Jeho úsměv zářil jako slunce.

„Krásný nový den, mladí přátelé,“ kývnul a všichni sborem předpisově odpověděli. „Všichni jsme dostali tento nový den jako nezasloužený dar. Opět jsme dostali šanci být lepší, moudřejší, prospěšnější naší planetě i Lize národů,“ pokračoval ministr. „Společenství vám mladým nabízí příležitost se naučit další úžasné věci, které vám pomohou se ještě více radovat z toho, že je život krásný a vy můžete být jeho součástí. Buďte si toho vědomi a nezapomínejte, jak křehké naše společenství je, pokud nebudeme svorní. Radujte se a uče se!“ zahlaholil, skoro jako by zpíval, a zvedl ruku k pozdravu, ale to už většina žáků a učitelů propukla v radostný jásot doprovázený potleskem. I já měl co dělat, abych potlačil slzy.

„Jsem tady... thanks...“ přerušil moje dojetí přibíhající Feri a nepředpisově mě štouchnul loktem do žeber. Zalila mě vlna vzteku, ale protentokrát jsem se ovládnul. Už pro ta slova, co jsem před chvílí vyslechnul, a pro předsevzetí, že se konečně polepším. Naštěstí vzápětí zazněly první tóny školní hymny a my začali zpívat. Každý z nás, stovky dětí na dvoře, všechny

školy v zemi, celý svět, všechno vítalo nový den s jeho krásnými přísliby.

Hned ráno repete na zítřejší test z dějáku. Yes, novodobá historie mě fakt baví. Z přihrádky jsem vytáhnul svoje virtuogoggles a rozvalil se na fat-boy. Chtěl jsem mávnout na Tamiho, ale ten už měl oči za průzorem.

„Třicátá léta...“ zahlásil jsem a v prostoru přede mnou se rozhoupala Země, jako bych ji viděl z vesmíru. „Evropa... 2030... 35... 40...“ Obraz se přiblížil a já už poněkolkáté žasnul nad rychle ubývajícími lesy, vysychajícími řekami. Mapa se zbarvila stupnicí sucha, Čechám se ty nejextrémnější hodnoty pořád vyhýbaly.

Zásobení potravinami – sněť pšenice, kukuřice, plíseň rýže...

„Nemoci,“ zablikalo vlevo.

„Detail!“ rozkázal jsem a nad piktogramy měst začaly hrozi-
vě vyrůstat grafy. Covid, malárie, hemoragická horečka, žloutenka, encefalitis, tyfus... Počty případů, počty úmrtí. Afrika, Asie, jižní Evropa... Hudba v pozadí zesilovala.

„Simulaci!“

Stojím v bílém plášti v nemocnici, rozhlížím se. Venku je děsné horko, vidím, jak se za oknem chvěje vzduch, v místnosti je snad dvacet postelí, na nich děti jen o málo mladší než já. Vyhublý tmavý kluk z postele přede mnou natahuje ruce, ale padají mu zpátky na přikrývku.

„Pane doktore, je to úplná epidemie, venku čeká snad deset dalších nemocných,“ volá ode dveří sestra a mává nějakými papíry.

„Uložte je na chodbu,“ slyším vlastní hlas, pak беру od sestry výsledky vyšetření. Hrůza, většina je pozitivní... vím, že jim zbývá nejvýš pár dní. Má vůbec smysl je léčit? Ztrácet čas?

„Zpět!“ vyslovuju další příkaz a s úlevou se od 3D projekce odpoutávám, jsem zase ve třídě a před očima mám pohyblivé mapy, grafy. Zachycují migraci ve čtyřicátých a padesátých letech. Je děsivě krásné vidět, jak zhasínají piktogramy vodních zdrojů a od nich jako vlny na hladině prchají lidé. Tisíce, miliony směrem na sever, západ...

„Detail! Ví ár!“ Vznáším se nad vyprahlou rovinatou krajinou. Podél vysoké zdi se valí zástup lidí, bídne oblečené děti, muži i ženy, senioři, co se sotva drží na nohou, nemůžu dohlédnout, kde začíná a kde končí. Někde na boku stojí nákladáky s pomocí – vojáci vytvářejí kordon a pouštějí lidi po malých skupinách.

„Přiblížit!“

Všechno vidím z korby vozu, pode mnou desítky natažených rukou, já do každé z nich dávám lahev s vodou. „Tady máte a jděte! Uvolněte místo pro další... je vás moc!“ volá kolega vedle mě. Je to Tami. Oni ale zůstávají u nás, tlačí se, nějaká dívka upadla a ostatní po ní šlapou, někdo seskakuje z vozu, aby jí pomohl... zdálky se ozval výstřel a pak další...

Zablikal můj osobní senzor a obraz zmizel. „Napij se, jéčko!“ ozval se známý hlas a já si uvědomil, že mám fakt v puse úplně sucho. Na okamžik jsem sundal brýle a nadechnul se. Pak jsem se rozhlédl po místnosti. Tami se taky zrovna probral a podíval se na mě: „Hustý, co?“

Vzal jsem z osobní kóje skleničku a na tři loky vyžahnul připravený nápoj. „Jsem zvědavěj, kde je asi teď Feri...“ usmál jsem se.

„Určitě zkoumá poslední novinky středomořské kuchyně ve třicátých letech.“ Ukázal na kamaráda, který se za okuláry díval kamsi do prázdna. „Koukni, jak slintá...“

„Pokračujte v práci!“ ozval se přísný hlas týčra. Najednou stála mezi námi, a kdybych necítil její parfém, myslel bych si, že se taky jenom promítla. I když...

„Pardon!“ Postavili jsme se do pozoru a jednohlasně odpověděli a já dovysvětlil: „Potřeboval jsem doplnit tekutiny.“

„Pokračujte v práci!“

Matematika byla nejdřív celkem nuda, i když jsem se samozřejmě snažil tvářit předpisově. Vyfasovali jsme předpotopní kalkulačky – placky s prťavým displejem, co jsem viděl jen v muzeu.

„Stiskněte červené tlačítko na horní hraně...“ instruoval nás monotónním hlasem týčr a já zachytil zděšený pohled Peteho.

„Kde to vyhrabali?“ zašeptal Feri, ale to už mi na displeji zablikala početní úloha.

„Zařízení se máte naučit používat v rámci přípravy na mimořádné situace. Nejsou zapojena v centrálním Systému.“

„Snad nebudeme muset sami počítat!“ zaúpěl úplně nahlas Feri a několik spolužáků se zasmálo.

Nakonec to ale byla docela zábava. V levém sloupci se objevily příklady a vpravo nabídky správných řešení. První úkol byl tipnout, který výsledek patří ke které úloze.

„Alfa... to by mohlo být...“ zamyslel jsem se. „Jo, tady, číslo čtyři. A beta to bude asi dvojka, to sedí...“ Tlačítkem se šipkami jsem označil kombinace a stisknul Enter. Matika mi vždycky šla.

„Error,“ zablikalo na displeji. Cože, to je v háji! Do hlavy se mi nalila horkost. Kde to mám špatně?

Alfa, to je čtyři, určitě, beta asi tři, gama jedna... Enter...

„OK,“ zablikalo konečně. Yes!

„Až přiřadíte správné kombinace, stiskněte číslo jedna a program vám ukáže postup úlohy,“ zastavil se učitel nade mnou. Přejel jsem pohledem po třídě a s uspokojením zjistil, že většina spolužáků pořád ještě tipuje. Přece jenom nejsem takovej blb! Tak se ukaž – zmáčknul jsem jedničku a na displeji se

rozvinula dlouhá řada čísel a znamének. Jak se v tomhle mám vyznat? Snažil jsem se sledovat řešení krok po kroku, ale myšlenky mi pořád někam utíkaly. K přestávce, co byla před námi, k ranní jízdě na kole, k zítřejší písence, ale nejvíc ze všeho k tomu výjevu z nemocnice, co jsem v něm byl minulou hodinu. Proč mě to vlastně tak vzalo?

„Teď utvořte dvojice,“ ozval se učitel a zastavil se před tabulí, na které se objevily dvojice jmen, co Systém vygeneroval. Vedle mého stálo: Kari.

„A vzájemně si projděte a okomentujte vybranou úlohu. Nezapomeňte ale, že každý má jiné zadání.“

„Tak kolik?“ zvedl jsem oči k juniorovi vedle mě.

„Zero. Pořád to nemám...“ Znělo to skoro smutně. „Jsem asi úplně blbá...“

„To dáme, ukaž. Koukni, tohle bude asi...“

Nevím proč, ale cítil jsem se příjemně, když si Kari přitáhnul, vlastně přitáhla židli těsně vedle mě. I když jsme všichni ve školních uniformách vypadali stejně, nemohl jsem si nevšimnout hrudních partií a myšlenky se mi rozběhly do hodiny biologie. K mému zděšení se červeně rozblikala kontrolka zdravotního senzoru na předloktí, informovala mě, že mi pulz skočil na stovku.

Dýchej, dýchej, tak vás to učili, ne? poručil jsem si a doufal, že to zvládnou dřív, než mi zdravotní senzor aplikuje kompenzaci. Yes! Ani ne za minutu už jsem se zase dokázal soustředit jen na čísla na displeji.

„Podívej, tohle patří sem... tady to bude pětka,“ komentoval jsem nahlas a Kari přikyvovala. „Chápeš?“ Klid se mi konečně vrátil.

„Yes, thanks.“

Konečně přestávka! Předpisově jsme se seřadili v přechodové zóně. Tenhle zvyk už měli dávno zrušit. Dřív to prý bylo potřeba ke spárování zdravotních senzorů se svačínovým autodem, což je dneska úplně na nic, protože všechno jde přes centrální systém. Feri na mě mrknul a já zase mrknul na Kari. Ale jenom na vteřinku, to když jsem z police vytahoval hrací virtuelmet. Skrz prosklený tunel jsem viděl, jak ve velké školní zahradě pobíhají malé děti s velkými brýlemi a lapají ve vzduchu a mezi keři. Tahle hra na lov zvířátek mě taky bavila, když jsem byl ještě bejby. Teď jsem se tomu smál.

„Ty ne, Feri, dej to zpátky!“ přistoupil ke kamarádovi instruktor a profesionálním pohybem mu už nasazenou helmu sundal z hlavy.

„Cože? Proč?“

„Potřebuješ větší výdej. Číslo mluví jasně,“ pokračoval strojově instruktor.

„Už zase?!“ zavzdychal Feri, protože věděl, co bude následovat.

„Kdyby ses tolik nepřecpával...“ usmál se vedle mě Miky a pak se mu nezdvořile podíval na zdravotní senzor a smířlivě dodal: „To bude v pohodě, myslím, že stačí pět koleček. Tak sebou hoď, juniore.“

„To mezitím umřu, teda pardon, padnu vyčerpáním...“ zakvílel Feri, ale bylo vidět, že už se s tím smířil. Nesmírně pomalu si šněroval běžecké boty a při každém pohybu opakoval: Ach jo.

„Tami, Miky, já a...“ rozhlédl jsem se: „Simi, hraješ s náma?“ Chtěl jsem se zeptat, jestli to zvládne, ale nebylo to korektní, a tak jsem jen dodal: „Teda, jestli se ti chce...“

Podíval se na nás a oči se mu rozzářily: „Jasně, díky. Snad ti to nebudu moc kazit.“

To už Tami vyběhl na plac a taky Miky zaujal výchozí pozici.

„Play...“ Před mnou se objevily žluté čáry hřiště, nebe dostalo tmavomodrou barvu a na něm se objevilo několik různě velkých skruží. Bílé naše, černé protivníků. Feri, supící po oválu hřiště, zmizel. Vlevo jsem viděl jména přihlášených do hry a počáteční nulové skóre.

Rozestavili jsme se předpisově na virtuální značky. Five, four, three... Podvědomě jsem zavřel oči, ale obraz stejně nezmizel. Ozval se známý cinkot, sílil, sílil. Ještě čekej, ještě moment... Ted! Bleskově jsem se obrátil a vyskočil. Červený míč se zastavil ve vzduchu moc vysoko nade mnou. Simi na mě mávnul, jako že má, ale to už se skruže nahoře roztančily. Konečně míč začal padat, Sim skočil pod něj a odrazil ho bagrem. Naneštěstí moc, takže odletěl na druhou polovinu, kde ho převzal Miky a vystřelil. Yes! Do autu, kde se míč rozplynul.

„Sorry...“ hlesnul Simi, ale to už se objevily další dva míče – velký modrý a menší červený.

„Mám!“ Levačkou jsem mu ten větší přihrál. Simi ho pinknul nad sebe, skruže opět klesly trochu k zemi, ta větší byla teď přímo mezi námi. Vyskočil jsem, abych ho konečně zazdil, ale Tami byl rychlejší a vyrazil míč k našemu koši. Tam už přibíhal Miky a...

„1:0,“ oznámil příjemný hlas a rozehrála se hudba.

„Fuck!“ ujelo mi. „Jéčka, hrajem!“

Znovu jsme se postavili. Vteřina, dvě, mrknul jsem na Sima, jako že to dáme, ale pak mi došlo, že to ve virtuspejsu stejně nevidí. Míče se zastavily ve vzduchu, tři, dva, jedna... Odrazil jsem se a skóroval. A ve stejné chvíli i Simi s červeňákem.

„Run! Makáme!“ povzbuzoval Tami, ale Miky stál a smál se.

„Klídek. Je to jenom hra...“ komentoval, ale pak se přece jenom rozběhl a odrazil červený míč, který se nebezpečně blížil k jejich skruži.

Zastavil se přímo nade mnou, vteřinu dvě visel v prostoru a pak začal padat. Napadlo mě, že vypálím přímo, skruž byla jen kousíček, ale pak jsem zakřičel: „Máš!“ a přihrál Simimu a doufal, že ho dá. A fakt ho dal!

„Rostlina je na vodě zcela závislá. Přijímá ji kořeny díky rozdílu koncentrací minerálních látek. Kořenový systém takového stromu je velmi mohutný...“ Země pod stromem na školní zahradě, kolem kterého na hodině biologie stála celá naše třída, zmizela a objevila se žlutě blikající spleť kořenů a kořínků. Pak se roztočily tisíce modrých teček a vstoupily do vodivého systému a pomalu stoupaly do kmene.

„Co by se stalo, kdyby někdo půdu zasolil, jako během války?“ slyšel jsem ve sluchátku učitelův hlas. Animace se zastavila a my zase stáli pod rozložitým dubem. Dokonce jsem měl dojem, že slyším šum listů ve větru, ale asi to byla jen zdařilá simulace.

„No tak, Feri?“

„Nevím...“

„No tak to zkus.“

„Poroste rychleji?“ Pár dětí se zasmálo, viděl jsem, že Feri se posadil na zem a sundal si brýle.

„Tak se zase postav a pověz nám to.“

„Jsem hrozně unavený z toho běhu... Asi omdlím...“

Věděl jsem, že to nehrozí, protože ho zdravotní senzor spolehlivě hlídá, ale stejně jsem k němu přišel a podal mu ruku, abych mu pomohl vstát.

„Jony?!“ zahřmělo do sluchátek a já ruku zase rychle odtáhnul a postavil se do pozoru. Jasně, to se nesmí. „Jakmile vás vezmu ven, jste jako z divokých vajec. Tak se podívejte, ne? A víte co,

synchronizujte se ve dvojicích. A navíc prozkoumejte, jakým způsobem se voda dostává do listů!“

Všichni se začali párovat, dvojice jmen mi vyskakovaly před očima. S Ferim se propojil Miky, Tami a Kari, Pete a Ola... Jejich rozšířené reality se proluly a oni teď společně modelovali zadaný úkol. Nebylo obvyklé, aby nás nechali rozdělit se sami. Tak moc, až jsem rozrušením ucítil ve vlasech pot a srdce se mi rozbušilo.

„Můžu k tobě?“ uslyšel jsem tichý Simiho hlas přesně ve chvíli, kdy jsem chtěl nervózně nahlásit, že jsem lichý.

„Povolit přístup,“ zahlásil jsem, ale místo aby se rozsvítila spolužákova ikona, jsem v nažloutlém světle za průzorem uviděl jeho postavu.

„Jak myslíš, že to je?“ zeptal se mě úplně normálně, tak tak že jsem ho přes sluchátka v uších slyšel.

„Tak mrkej. Zasolení půdy, simulace...“ sypal jsem ze sebe pokyny a obraz přede mnou se zase rozzářil.

„Já myslím, že uschne...“ pokračoval Simi zase úplně klidně.

„Cože?“ sundal jsem si konečně brýle a podíval se na něj. Stál vedle mě a pozorně sledoval strom.

„Když sním něco slaného, taky mám žízeň... Ta sůl z něj tu vodu normálně vycucne.“ Pak se otočil na mě a usmál se. „Jestli mi nevěříš, můžeš se podívat.“

„Ó ká, uvidíme. Tak pojd' ke mně...“

Na obraze se z kořenů do větví rozběhly modré šipky, bylo vidět, jak se voda nahoře odpařuje a strom nasává proud ze spodu. A pak najednou půda zežloutla a zčervenala...

„...zvyšující se koncentrace iontů obrátí směr proudění,“ ozval se nahraný komentář, šipky se rozběhly opačným směrem a během několika vteřin strom začal usychat, pak prskat, až z něj zbyl černý pahýl.

„Jak jsi na to přišel?“ zeptal jsem se ho přes mikrofon, ale odpověď zase přišla přímo.

„Viděl jsem spoustu mrtvých stromů... pole okolo bojišť... nebo tam, kde rozjeli intenzifikaci. Je to fakt smutný.“

„Nahrajte správné odpovědi teď,“ pokračoval hlas lektora a já něco narychlo zamumlal a znovu jsem se podíval na strom vlastníma očima. Byl zelený jako dřív, jen tmavé jizvy v kůře mi připomněly oči a uschlá větev anténu jako ze starých mívís.

„Nájs, co?“ uslyšel jsem Sima a přikývnul. A vtom jsem uviděl něco neuvěřitelného. Na větvi seděl kos.

„Hele!“ zvedl jsem ruku tím směrem, ale už tam nebyl. Jen se mi na okamžik zdálo, že v šumu větru slyším zpěv, co jsem předtím znal jen ze školní poznávačky.

„Jony! Sime!“ napomenul nás týčr. „Vratte se do aplikace a zkontrolujte odpovědi. Pokračujeme ve výkladu.“

Poslušně jsem si nasadil brýle a sledoval makro otevírajícího se průduchu a jeho regulaci. A tak mi uniklo, co se vzápětí stalo.

„Né, prosím, né... já nechci... prší, prší... nechci...“ ozval se šílený jekot Kari a pak do mě někdo vrazil, až jsem se svalil na zem. Brejle mi ulítly snad pět metrů, já ležel na zádech a hlava se mi točila. Nikdo si mě ale nevšímal. Všichni se rozběhli za Kari, která jako smyslů zbavená běžela zpátky do školy. Mračky nad námi byly o něco tmavší a vítr sílil, ale k dešti to mělo daleko.

Seděli jsme v kroužku ve třídě, všech patnáct na koberci, jen Kari s pohledem upřeným do prázdna v křesle. Týčr se tvářila vážně.

„Kari, už je ti dobře?“ začala do ticha.

„Je mi úplně dobře... omlouvám se, že jsem podlehla panice... děkuji za kompenzaci,“ odpověděla, ale znělo to jako automat, který na nádraží ohlašuje vlaky.

„Má k tomu někdo co říct?“ obrátila se na nás učitelka, ale všichni mlčeli. Teprve po chvíli se ozval Tami: „Sdíleli jsme si včera večer zprávy o jedovatých deštích. Bylo tam video, jak kapky vypalují lidem vlasy...“

„A ty tomu věříš?“

„V tom mají prsty Maurové!“ ozval se Feri. „Hajzlové! Proč je všechny nevymazali?“

Učitelka zvedla prst a spolužák okamžitě zmlknul. Blbec, pořád vykřikuje a pak se diví, že přichází o kredity.

„Kdo všechno to viděl?“ pokračovala týčr a přejela nás pohledem. Nesměle se zvedlo pár rukou.

„A co si o tom myslíte?“

„Je to totální šit!“ zasmál se Miky. „Prenk. Ty ubožáci jsou rádi, když otrhají banány ze stromu...“

„Já bych je nepodceňoval... prej jim pomáhají distrikty z východu... posílají je sem...“ zapojil jsem se do diskuse. „Určitě mají lidi mezi námi...“

„Myslíš tady mezi námi?“ rozhlédl se Miky napůl pobaveně a napůl překvapeně. „Uáá... nejsi to nakonec ty? Už se začínám bát.“

„Jedna paní z vedlejší ulice po dešti přestala vidět na jedno oko... jen tak tak doběhla domů.“

„A ty jsi ji viděla? Mluvila jsi s ní?“ zajímala se učitelka.

„Ne, to ne... říkala mi to sousedka.“

„Tak vidíte, všechno jsou to jenom houksy. Je pravda, že máme nepřátele, ale nemůžeme s nimi bojovat nenávistí... A všechny informace je třeba si ověřovat, to už jsem vám říkala mnohokrát. Podívejte...“ ukázala na stěnu, kde mezi mnoha ikonami svítilo několik map okolí naší polis s hodnotami teploty, větru, tlaku a srážek na nejbližší hodiny. „Za půl hodiny začne pršet a můžete se na vlastní kůži přesvědčit, že se vám vůbec nic nestane, když se projdete v dešti. Tedy pokud vám

to dovolí zdravotní senzor!“ Zasmála se vlastnímu vtipu a pak znovu pokynula, abychom se vyjádřili.

„Je možné, že nám vláda neříká všechno?“ vypadlo ze mě, až se všichni překvapeně otočili. „Tedy v zájmu bezpečnosti...“ doplnil jsem rychle a pohled mi sjel na Simiho. Seděl proti mně, klidný, a nic neříkal. Ale než jsem se ho stačil zeptat na názor, kývnul na učitelku, zvednul se a pomalu a ztěžka odešel.

„Je čas, junioři...“ zakončila týčr poté, co ho pár vteřin sledovala pohledem. Jako by vůbec neslyšela, co jsem před chvílí řekl. „Kdo by to chtěl shrnout?“

Miky zvednul ruku: „Budeme kontrolovat, co sledujeme... Případně se podíváme na index, co platí.“

„A víc důvěřovat vládě, že nás ochrání,“ navázal Tami.

„A poslouchat rodiče...“ hlesla Kari jako loutka. Nikdo z nás se ale nezasmál.

„Půjdeme už na oběd?“ vyhrkl Feri a ukázal na velký displej odpočítávající vteřiny do konce vyučování.

„Myslím, že už vím, kdo půjde poslední!“ komentovala jeho vyrušení učitelka. „Podívejte se na své kredity za dnešní den.“ Na stěně zablikaly naše múving fejsis a u nich body získané za celé dopoledne.

Napjatě jsem sledoval, jak mi nejdřív začaly naskakovat plusy: za včasný příchod do školy a pozitivní reakci na projev ministra, pomoc Kari s matikou, hru o přestávce, zapojení do závěrečné diskuse, cestu do školy na kole... A jeje, teď minusy: hormonální bouře při matice tam naštěstí není, ale opakované odpojení ze Systému během biologie v parku ano a pak i snaha podat Ferimu ruku, posměch spolužákovi během dějepisu (to bylo ale jen konstatování faktu), pár ostrých slovíček během sportovní pauzy... Ou šit! Tři kredity minus za... Zvedl jsem ruku, abych se obhájl.

„Ano, Jonasi?“ popošla ke mně týčr. „Jak jsem mohl dostat minusy za názory během diskuse? Jsme přece ve škole! Chyba během výuky se nepenalizuje...“

„Nebylo to v rámci výuky, juniore, ale v rámci řešení skutečné situace, kdy tvoje subjektivní hypotéza mohla ovlivnit celou třídu. A navíc ti nedávno bylo čtrnáct let, takže tě Systém vyhodnotil jako více zodpovědného...“

„Řekl jsem jenom, co si myslí všichni...“ Chtěl jsem se ohradit, ale radši jsem se jen obecně zeptal: „Máme přece svobodu projevu, ne?“

„To samozřejmě, ale za každý čin i slovo si zároveň neseme následky. Brzy se to naučíš taky a uvidíš, jak je osvobozující říkat a dělat jen to, co je správné.“ Usmála se na mě, ale působila přitom jako postava ve virtuální hře pro malá bejby.

Nakonec jsem na tom byl ještě dobře, Feri se dostal do minusu, naopak Tami a Miky na tom byli líp než já. Na oběd nás to samozřejmě pouštělo podle získaných kreditů a taky se od nich odvíjela práce na doma. Takže jsem se na jídlo dostal až pět minut po těch nejlepších a mohl jsem si vybrat místo z pěti jídel jen ze dvou. Ale hlavně se ukázalo, že mě asi dnešní skóre vyřadí z účasti na sportovním poháru, do háje!

Simi právě dojídal, když jsem přišel se svým tácem k našemu oblíbenému stolu u okna.

„Ahoj Jony...“ zvedl ke mně unavené oči a já viděl, jak je bleď. „Nechceš trochu ode mě, už nemůžu...“

Rozhlédl jsem se, jestli nás někdo nesleduje, a přistrčil jsem mu talíř.

„Stejně jsou tu kamery, ale je to přece fuk, ne?“ naklonil se ke mně a přesunul na můj talíř zbytek sejtanového řízku s tro-

chou dušené brokolice. Ve stejné chvíli jsem si všiml, že mu z rozepnutého zipu školní mikiny vyklouznul dřevěný přívěsek ve tvaru písmene T.

„Co to máš?“ Simi si místo odpovědi zapnul zip až ke krku a řekl: „Dobrou chuť, Jony.“

Chvíli seděl tiše a bez výrazu. Pak mu ale zacukaly koutky. Už dlouho jsem ho neviděl se smát.

„Co je?“

„Nic... ty jsi fakt rebel...“ znovu se usmál.

„WTF?“ odsekl jsem nervózně a radši zase věnoval pozornost obědu.

„Ne, fakt, bylo to dobrý, týčr z toho byla dost vedle...“

„Když myslíš...“ snažil jsem se téma moc nerozvíjet. Dost na tom, jaké jsem za svoje hlášky schytl skóre.

„Vzpomínáš na adaptační kemp?“ podíval se na mě po chvíli. „Jak jsi chtěl vidět zánik té kosmické stanice v atmosféře...“

„Moc ne, proč?“

„Vytáhnul jsi mě po večerce ven... Tajně... malýho vyklepanýho primánka...“

„Nevím, co mě to popadlo, sorry.“

„Ne, bylo to super. Pořád jsi opakoval, že chceš na vlastní oči vidět, jak bude na obloze zářit... zjistit, jestli nám to jenom nepromítají ze Systému.“

„Je to dávno... byli jsme malí... blbí...“ mávnul jsem rukou, rozhlédl se a znovu se pustil do jídla.

„Byl jsem rád, že si mě někdo všimnul... že má někdo svou hlavu,“ dodal tiše junior. Pak už jen tiše seděl, usrkával ze sklenice džus a díval se, jak jím. A i když mě to trochu znervózňovalo, snažil jsem se nedat to na sobě znát.

„Je tu volno?“ zastavil se u našeho stolu nešťastný Feri se svou hromádkou vařené mrkve a sklenicí vody.

„Yes. Welcome...“

Vítr za oknem vymetl ze školního dvora smetí a vytáhnul ho ve velkém víru někam nad střechu. Pak dopadly první kapky.

„To jsem zvědavej, kdo teď pojede domů na kole...“ komentoval to Feri. „Prej si máme vyzkoušet, že nám déšť nic neudělá.“

„Já bych nejel ani za nic,“ ozval se Pete od vedlejšího stolu, a když se k němu přidal Tami, něco ve mně hrklo.

„Tak věříte vládě, nebo nevěříte?“ řekl jsem hodně nahlas. „Věříte učitelům a Systému, nebo ne?“ Všichni kolem ztichli. „Já klidně pojedu i v dešti. Kdo jede se mnou?“ Ještě okamžik bylo ticho a pak se všichni pomalu vrátili ke svému talíři.

Jen Miky na mě zamával a s úsměvem zahlásil: „Gud vérk, bejby. Jedu s tebou!“

Ale jako by nás někdo slyšel, ještě než jsem dojedl polévku, rozzářila se jedna ze stěn a z neviditelných reproduktorů se ozval hlas: „Vzhledem k obtížným povětrnostním podmínkám a obtížné sjízdnosti komunikací ředitel školy důrazně doporučuje použít k přepravě do města místo bicyklů školní elektrobusy. První odjíždí z gejtu dvě za deset minut. Pořadí přepočítané podle vašeho kreditového skóre najdete...“

Podíval jsem se na Mikyho a naše oči se potkaly. Ale nepoznal jsem, jestli mu na tváři hrál úsměv, překvapení, nebo zklamání.

Školní elektrobus nás vysadil na centrálním nádraží polis, dál jsme šli každý sám.

„Čus, potkáme se v ghettu!“ zamával na mě Miky ze dveří dvojky skrz dešťovou clonu.

„Báj!“ odpověděl jsem spíš pro sebe a konečně si připnul thinker. Pocit úlevy jsem si užíval snad minutu, do uší mi zněla příjemná hudba, v prostoru přede mnou se houpaly informace

o postupu dešťového mraku i o poloze kamarádů a členů rodiny, malé ikony nabízely zprávy z domova, zahraničí, sportu nebo kultury. Pamatoval jsem si, že musím nastoupit do sedmnáctky, a asi bych i trefil na nástupiště, jak jsem tu býval často.

„Odjezd za tři minuty,“ ozval se rádce a na chodníku přede mnou se vykreslila trasa, kudy mám jít.

Postavil jsem se úplně dopředu, kde dřív sedávali řidiči, a sledoval ubíhající domy, stromy podél ulice a stovky dešťových kapek stékajících po čelním skle.

„Podívej se na to, už zase mají většinu...“ ozval se rozhořčený hlas Kari a přede mnou se rozhoupala její tvář.

„Kdo?“

„Stopkaři... no mrkni na to, kde vůbec žiješ?“

„Otevřít fórum,“ dal jsem pokyn Systému a přede mnou se objevily zprávy z celostátního hlasování. Nějaká videa, jak se pár týpků neudrželo při hádce, z které strany se loupe banán, a skončilo to v nemocnici, komentář evolučního biologa...

„Každýmu musí přece bejt jasný, že banán se drží za stopku a loupe z druhé strany... Obráceně to může dělat jenom úchyl!“ rozhořčovala se někde v dálce Kari.

Mrknul jsem na ikonu Oficiální stanovisko ministerstva, i když mi bylo jasné, co tam bude. A v té samé chvíli vůz zastavil, až jsem hlavou narazil na sklo a thinker mi sklouznul na zem.

„Omlouváme se cestujícím za komplikace, ale běžná trasa je z důvodu silného deště nesjízdná. Budete nouzově vysazeni na okraji severního distriktu. Vyčkejte instrukcí osobního rádce...“ ozvalo se z reproduktorů, ale já skoro nevnímал, protože jsem vkleče prohmatával podlahu. Uf, tady je... Nasadil jsem si senzor za ucho a svět se zase rozzářil.

Ani ne za minutu jsem stál venku, a i když déšť skoro ustal, roztáhl jsem si deštník. Často jsem nadával, že ho musím tahat jako součást povinného vybavení, ale teď jsem byl rád.

„Co ted?“ prohodil jsem polohlasem. Neměl jsem nijak super filing, protože kus ode mě u popelnic poskakoval tam a zpátky nějaký feták. Oči do prázdna, rozhazoval rukama, bylo vidět, že něco chytá... Podle toho, jak byl zmáčený, tady byl nejmíň půl hodiny, fuj. Naštěstí mi do toho Systém chytře pustil taneční muziku, takže to najednou vypadalo hustě krejzy. Až jsem se musel smát.

„Deset minut pěší chůze. Trasa vypočtena...“ ozvalo se a zmáčený chodník protнула navigační šipka a zabočila za roh. Tak fajn, jdu.

Kamera mě zaměřila v chůzi, takže se branka otevřela už ve chvíli, kdy jsem zahnul z ulice. Stejně jsem ale před vchodem zastavil a zamával, aby doma věděli, že jsem tu. Pak jsem s trochou přemáhání vstoupil do předsíně, odepnul thinker a odložil ho na poličku.

„Ahoj Jonáši,“ uslyšel jsem hlas rodiče z ikony na svítící stěně. Teda konkrétně mámy, jak jsme doma mohli říkat, i když to bylo dost out. „Přijdeš za mnou?“

Na obrazovce jsem viděl, že nahoře něco kuchtí, dům voněl cibulkou a nějakým kořením. Že ji to vaření pořád baví... blesklo mi hlavou. Mnohem levnější by bylo si jídlo objednat, jako to dělají skoro všichni. A navíc bez práce...

„Musím dělat něco do školy, přijdu až na večeri.“

„A nepočká to? Že bys mi nakrájel celer...“

„Nepočká,“ odpověděl jsem rázně a pak předpisově dodal. „Omlouvám se, ale musím se učit na zítřejší test.“

„Tak zajdi za Kevinem... těšil se na tebe...“ zkusil to ženský rodič do třetice, ale já jen přeletěl očima ikony členů rodiny, a když jsem viděl, že sourozenec i druhý rodič jsou ve svých

pokojích napojení do Systému, s úlevou jsem zapadnul do toho svého.

Nechápal jsem, jak bylo možné, že jsem jako litl bejby strašně moc stál o to, aby za mnou mužský rodič, teda táta, přišel. Vždycky když se vrátil z práce, hned zase pracoval. Bojoval za svět, přesvědčoval lidi o dobrých věcech, naplňoval svůj úkol... Aspoň tak mi to nervózně vysvětloval, vždycky když ho ke mně přivolalo hlášení spotřebního senzoru. Když totiž nereagoval na moje slova ani na cloumání, držel jsem ruce pod kohoutkem v koupelně a voda tekla a tekla a já držel a držel, dokud to rodiče neodpojilo a nepřišel za mnou. Dneska je mi to fuk.

„Palice, deštník, blábolení, celer, mamlas...“ vypadlo ze mě pět náhodných slov, jakmile jsem dosednul do křesla. Systém z nich okamžitě vyhodnotil můj psychický stav, stěny se rozzářily pohyblivým obrazem okraje lesa, zažloutlá tráva se vlnila v poryvech větru, mezi stromy se nesměle protáhly tři paprsky slunce. A do toho hudba, tuším, že to byl Vivaldi nebo možná nějaká syntetika, ale každopádně to byl balzám. Už mě nepřekvapovalo, jak se zase trefili. Chvíli jsem seděl a užíval si to, ale pak na stěně přede mnou naskočil červený vykřičník a objevil se graf vývoje sociálního statusu. A dnešní totální propad. Hrůza! To jsem fakt takovej lúزر? Až to zjistí rodiče, bude mazec. Uvědomil jsem si, jaké mám štěstí, že v mém věku už jim Systém posílá tyhle informace se záměrným časovým posunem. Třeba bych s tím ještě něco moh udělat, napadlo mě, ale vtom zablikaly ikony a Feri a Miky vstoupili do portálu ghetta.

Ghetto bylo tehdy totálně cool, skvělá gamesa, co simulovala čtyřicítky 20. století. Nasadil jsem si brýle a dal pokyn k otevření portálu. Na hru ale nedošlo, protože chvíli po tom, co

se kolem mě rozvinula projekce vlhké noční ulice ghetta, se odněkud ozvala písnička a já zahlédl, jak se ke mně v retro dresech s našitou žlutou hvězdou blíží Feri a Miky, se obraz rozvlnil...

„Jony!“ rozlehlo se ulicí, „Jony!“

Obraz zmizel a já znovu seděl v pokoji a proti mně máma. „Jonáši, je večere...“

Bylo mi úplně zle, tyhle kreknutí hry nesnáším. Co se do toho rodiče serou, to by se mělo zakázat. A to mám vydržet ještě dva roky!

„Polívka je hotová,“ pokračovala s odzbrojujícím úsměvem máma.

„Nemám hlad!“ odseknul jsem a snažil se, aby to neznělo moc našťavaně, ještě by to Systém mohl vyhodnotit a indikovat mi medikaci nebo napařit kompenzační aktivity. Po dnešním dopoledni jsem si nebyl jistý ničím.

„A pak musím dělat tu školu, víš...“ vsadil jsem na jednu kartu. „Mám status total down, tak si nemůžu dovolit udělat chybu.“

„Už nám to zveřejnili...“ podíval se na mě rodič a mně to nedalo a na pár vteřin jsem se zadíval do jeho očí. „Neboj, pojď se najíst a poradíme se, co s tím. Platí?“

Rezignovaně jsem přikývnul, pohledem jsem přejel svůj pokoj, jako bych se s ním měl rozloučit navždy, a vyrazil za rodičem do kuchyně.

„Táta nepřijde?“ zeptal jsem se už nad talířem kouřící bramboračky, i když odpověď byla jasná. I ten kratičký návrat do starých časů jako by mě trochu vrátil do dětství.

Máma jen zakroutila hlavou: „Šel s Kevinem do rekreační zóny. Měl ve škole špatné fyzické skóre, tak to potřebují nahnat.“ A pak mě s trochu křečovitým úsměvem pobídla: „Jez, ať ti to nevystydne...“

„Thanks. Voní báječně...“ opětoval jsem úsměv, a na pár okamžiků jsem dokonce přestal litovat, že mě vytáhla ze hry.

„Ztratil jsem body za to, že jsem řekl svůj názor... To se přece smí, ne?“

Rodič se nadechnul, pak letmo obrátil pohled do rohů, ve kterých byly umístěny mikrokamery, a pak vysvětlil: „To určitě, ale důležité je, čemu některé názory pomůžou... Je potřeba volit správně.“

„Ty mluvíš jako týčr,“ nafouknul jsem se. „No tak dobře, asi to nebylo úplně best, ale proč mám za to hned ztrácet kredity? K obědu mi skoro nic nedali a zejtra budu vypadat jako totální socka.“

„Myslet si můžeš, co chceš...“ skoro zašeptala máma. „Ale jde i o ostatní. A o tvou budoucnost. Ten systém ve škole tě má připravit na život. Zatím je to jen taková hra...“

Nadechnul jsem se k odpovědi, ale pak jsem ji radši spolknul a zajedl lžící polívky.

„Je moc dobrá,“ podíval jsem se smířlivě na rodiče a chvíli jenom tiše jedl.

Na prosvětlené stěně za námi běžely hodnoty a grafy komentující naši večeri – příjem sacharidů, lipidů, minerálů... Pro každého zvlášť i s doporučením, kolik je toho vhodné sníst, a hlavně čím ještě jídlo doplnit. Jako vždycky, když jsme si jídelníček vytvářeli sami.

„Co myslíš, že s tím můžu udělat?“ zeptal jsem se po chvíli.

„Co nejlíp se naučit na ten test,“ odpověděla, a když jí oči přitáhly hodnoty jejích energetických příjmů na pozadí, odložila druhý plátek chleba a namísto toho nám oběma hodila do sklenice s vodou proteinovou tabletu s vitaminy. Vlastně jsme si mohli jídlo nechat vybírat a přivázet Systémem, ale máma trvala na tom, že takhle je to lepší.

„Na test jsme se už chystali ve škole. Celý období... Viděl jsem videa, grafy, byl jsem v simulaci.“

„A co si pamatuješ?“

Chtěl jsem začít vyprávět, ale najednou jsem si uvědomil, že kromě několika pocitů a střípků obrazů ze simulace si toho pamatuju hodně málo.

„Vím, že se tam mlátili, byl nějaký problém s vodou... přišly porty... lidi začali blbnout, fetáci umírali na ulici hladu... pak přišel Systém...“ snažil jsem se ze sebe něco vymáčkout, ale smysl to nedávalo.

„Co kdyby sis to všechno sepsal? Jak to šlo po sobě.“

„Jak jako sepsal?“ vytřeštil jsem na rodiče zděšeně oči. To už jsem totiž párkrát zažil jako bejby.

„Tady si vezmi papír a tužku...“ usmála se máma. „Vyber si to důležité a sepiš z toho příběh. Jako bys mi to vyprávěl... nebo alespoň timeline.“

„To stačí nadiktovat, ne?“

„Myslím, že učitelé ocení tvou snahu. Systém přece podporuje aktivní občany,“ odpověděla jako hlasatelka ve zprávách. A pak se ke mně znovu naklonila: „A uvidíš, co všechno si takhle zapamatuješ...“

Chtěl jsem povzdechnout, že nežiju v době mamutů jako rodiče, když jim bylo tolik co mně. Namísto toho jsem poděkoval a odkráčel do svého pokoje.

No, nebyl to jenom blbej nápad, ale mučení. Najednou jsem si uvědomil, jak je těžké všechny ty obrazy a pocity srovnat, a ještě navíc tomu porozumět. A vlastně mě štválo, že nedokážu, co bych chtěl, a snad poprvé jsem cítil potřebu to fakt pochopit. A všem jim ukázat.

A pak se to zlomilo a já psal a škrtal a znovu psal a kreslil. Když se mi to všechno začalo spojovat, zjistil jsem, že je skoro deset hodin a Systém mě za chvíli pošle spát, zvlášť když jsem už dvakrát ignoroval doporučení k hygienické pauze. I když tužku a papír mi těžko vypne, napadlo mě a měl jsem z toho sko-

ro dětinskou radost. Konečně bylo hotovo a já s uspokojením přehlédln papír s přípravou a nadpisem:

TIMELINE

EVROPSKÉ HISTORIE

21. STOLETÍ (2000–2020)

Válka proti terorismu, strach z islámu ad., postupné omezování náboženství, zákaz jejich propagace na školách a veřejného vlivu.

od 2015

První vlna migrace do Evropy, import terorismu.

stále:

Zvyšování průměrné teploty na planetě, vysychání velkých oblastí, nedostatek pitné vody.

2020 ad.

Pandemie covidu 19 a její další vlny, internet a práce na dálku jsou klíčové pro přežití, sociální distanc, kontrola pohybu, kontrola zdravotního stavu nutností. Do Evropy se začínají šířit další nemoci dříve běžné jen v tropech, vznikají nové mutace; hospodářská krize, ozbrojené střety mezi východem a západem, zbrojení.

2030

Lokální války o vodu – Blízký východ, Afrika ad., Evropa se připravuje na zhoršení situace, zavádí sociální kreditový systém, jednoduchá korekce a prevence přestupků prostřednictvím centralizujících se informačních technologií. Zastavení migrace.

2032

Snaha východních velmocí destabilizovat situaci v Evropě, politický liberalismus se ukazuje nefunkční a nebezpečný pro přežití západní společnosti.

2035

Válka se přesouvá na hranice Evropy, z vyschlých oblastí proudí uprchlíci, pronikají ozbrojené skupiny, množí se teroristické útoky.

od 2030

Celková digitalizace, propojení všech komunikačních, informačních a řídicích sítí do jednotného Systému. Informační technologie zlepšují a nahrazují subjektivní a pomalá rozhodnutí politiků, zlepšují zdravotní stav, vzdělanost, celkovou spokojenost obyvatelstva. Vznikají samostatné polis stojící na novém uspořádání společnosti.

2040

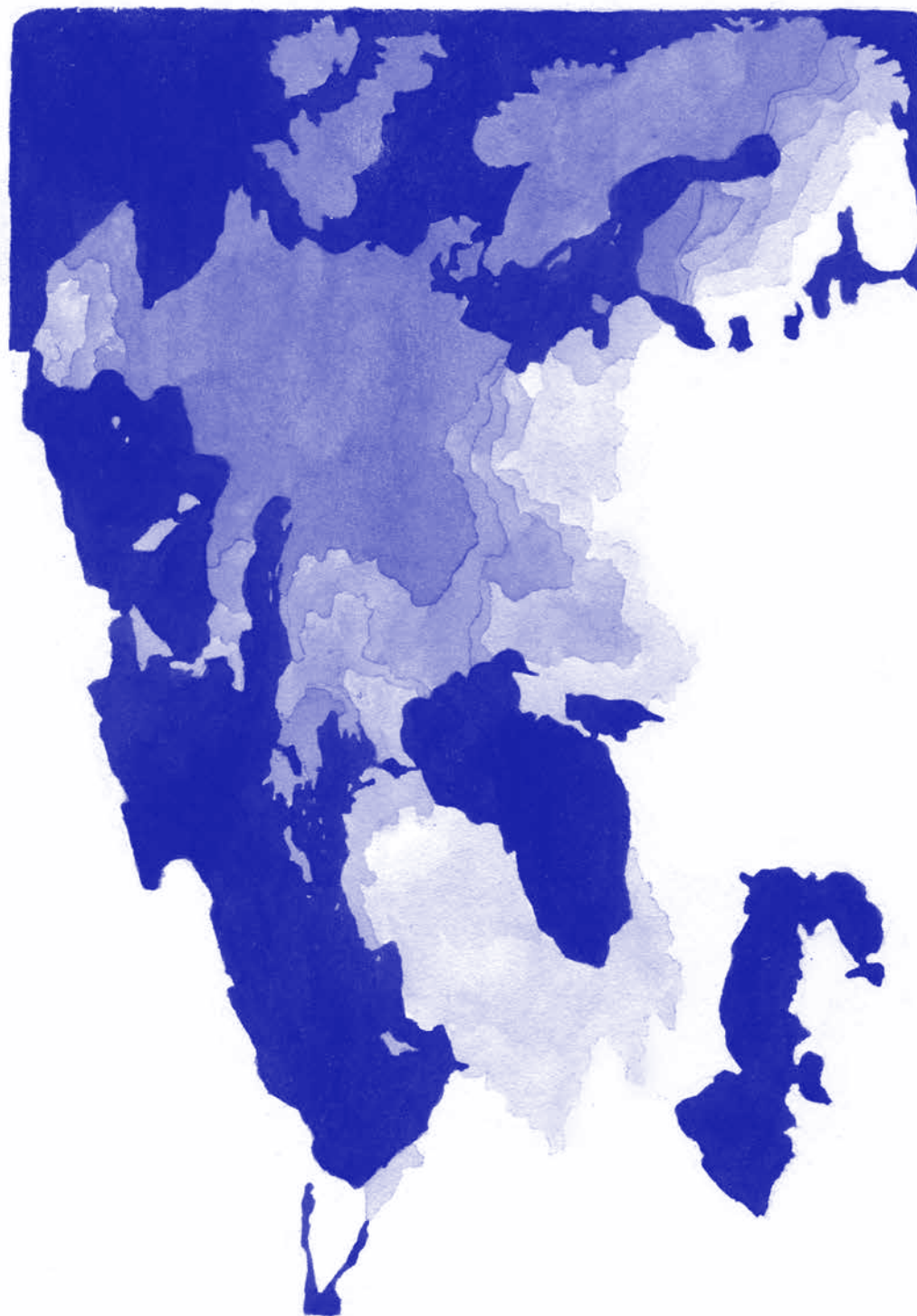
Největší válečný střet za 100 let, hybridní válka – hackerské a teroristické útoky, dezinformační válka, pokus armád jižních a východních zemí obsadit vodou bohaté oblasti na okraji Evropy, velké bombardování, použití nových vojenských technologií. Snaha Evropy poskytnout pomoc postiženým oblastem a skupinám obyvatel se setkává s nenávistí a opakovanými útoky a sabotážemi.

2042

Evropa začíná budovat Velkou bariéru. Lokální regulace klimatu s omezeným efektem.

2047

Velká bariéra dokončena, válka vytlačena mimo území Evropy, zastaven pohyb obyvatel, intenzivní humanitární pomoc, opakované konflikty, Systém zlepšuje vzdělanost a kulturní úroveň, bezpečnost a spokojenost, obyvatelé new polis jsou příkladem pro nové uspořádání Evropy...

Dočetl jsem a hrdě odložil papír na stůl. Fakt skvělý. Ještě by to chtělo něco, jak jsme na tom dobře a konečně můžeme po staletích žít šťastně a svobodně. Nebýt Maurů, nemocí, nedostatku vody...

Položil jsem tužku a promasíroval si ruku, do které jsem během toho písáckého výkonu dvakrát chytil křeč.

„Thanks. Děkuji. Za vše!“ vyslovil jsem nahlas a snažil se, aby to znělo co nejvíc přesvědčivě. Než jsem ale stačil dát Systému pokyn, aby mě propojil a nabídnul mi relaxační chvilku, zablikala na stěně podbarvené projekcí svítícího města textová zpráva. Simi.

„Nechceš se stavit?“

Simi moc nekomunikoval. Ale když už se ozval, tak vždycky jako jeden z mála jenom psal. Asi chtěl mít klid.

„Ó ká. Můžeme se potkat v ghettu. Třeba pod Baštou? Hned se přihlásím...“ namluvil jsem odpověď, která se současně objevovala napsaná na stěně přede mnou.

„Myslel jsem u nás. Normálně. Rád bych tě viděl,“ rozsvítila se odpověď.

To bylo dost šílený, kdo by tak pozdě chodil ven. Jasně, mohli jsme chodit všude, i když po desátý hodině junioři jen se souhlasem rodičů – to Systém poznal pár vteřin po tom, co jste vyšli ven a identifikovala vás první kamera. Ale asi by to problém nebyl, jenže to bylo megadivný. Tak proč vlastně? Fakt se mi hrozně nechtělo.

„Nemůže to počkat do zejtrka?“ rozhoupal jsem se konečně k odpovědi. „Můžeme hodit talk ve škole.“

„Ó ká. Promiň. Dobrou noc.“

Dvě tři vteřiny jsem váhal, jestli se přece jen nemám rozhoupat a jít. Ale pak jsem odpověděl jenom: „Báj. Těším se zítra,“ a odkráčel do koupelny. Ve sprše už jsem byl zase hepy a na všechno přestal myslet.

2.

V noci déšť ustal, ale začalo foukat. Takový víchř už dlouho nebyl, na jižním okraji to pokácelo pár stromů a v centru lýtaly koše s odpadkami. A samozřejmě to sejmulo většinu navigačních a bezpečnostních dronů, takže z toho všichni měli těžkou hlavu.

Když na mě při probuzení zeď reportů zablikala tou spouští, napadlo mě, že nás možná do školy ani nevyšlou, a skoro mi to bylo líto, když jsem se včera tak chystal na test. Ale Systém mi hned během snídane nabídnul dvě možné cesty a mesidž ze školy upřesnila, že dnes mimořádně nebude ranní společná exhibice v atriu, takže se máme registrovat rovnou ve třídách.

Vedlo mě to k parku a pak dál na trojku, která přijela jen o tři minuty později. Miky seděl na našem oblíbeném místě vpředu a hned se na mě obořil: „Kdes byl... v ghettu to bylo včera totálně cool... Kradli jsme brambory ve sklepě, pak na nás přišli...“

„Musel jsem na večer... a učit se...“

„Jasně, viděl jsem, jak jsi rychle zmizel. Ach ty rodiče!“ obrátil teatrálně oči v sloup. „Ty moji jsou víc v pohodě. Prej – nejsi blbej, a jestli jsi, tak mrvíš život jen sám sobě.“

„Mrvíš?“ zasmál jsem se neobvyklému slovu a pak mi hlavou bleskla vzpomínka na večerní komunikaci: „Byl tam s váma Simi?“

„Ne, to ne, aspoň jsem si ho nevšimnul... hele, už jsme tady!“ ukázal na točnu elektrobusů poblíž naší školy, ke které jsme se blížili.

„Máme pět minut, hoď sebou!“ nervózně jsem komentoval blikající číslice a naléhavý hlas z mého thinkeru, zvednul hlavu,

aby mě předpotopní systém školního check inu co nejdřív identifikoval, a když turniket zeleně zablikal, rozběhl jsem se skrz atrium do proskleného bloku naší koleje.

Ve třídě bylo hned jasné, že se něco děje. Kari, Tami a pár dalších postávali u okna a něco si šeptali. Další skupinka seděla tiše na zemi připravená na ranní kruh, jen Feri hlasitě vybaloval věci z tašky a přitom polohlasem komentoval svoje kredity na osobním skóre, co nám všem i s patřičnými grafy svítily v okně.

Teprve pak jsem si všimnul, že v rohu už sedí naše učitelka a s ní dva další lidi.

„Už letím, už přistávám!“ funěl Miky, hodil obloukem tašku ke svému místu a pak se zarazil a omluvně se obrátil na třídní.

„Pardon... myslel jsem, že je ještě čas... elektrobus měl...“

„To je v pořádku, vypadá to, že jsme všichni,“ podívala se na něj vlídně učitelka a pohledem zkontrolovala registr prezen- ce vedle klás-gejtu, na kterém právě zablikalo Mikyho jméno a objevily se jeho zdravotní údaje.

„Co tu děláš psycholožka?“ zašeptal nechápavě spolužák, ale já taky nevěděl, vo co gou. Jen mě na vteřinu napadlo, že se týčr asi spletla, protože někdo určitě chybí.

„Posadte se, mladí kolegové...“ zahájila týčr úplně formálně. „Je mi to líto, ale dnes se musíme všichni vyrovnat s nepříjemnou zprávou. Proto je tady se mnou školní psycholožka Lili a také paní doktorka.“

Všichni se po sobě začali rozhlížet, byl cítit zmatek a nejistota. I ve mně se něco zvedlo, ale nahlas jsem to nekomentoval.

„Zachovejte klid, společně to zvládneme. Protože už jste v osmém ročníku, je na vás, abyste si kompenzaci vzali od paní doktorky osobně. Přistupujte jednotlivě a pak si sedejte zpátky do kruhu, aby všechno proběhlo v klidu.“

Jeden po druhém přistupoval ke stolečku s léky, podíval se na registrační senzor a pak poslušně zapil růžový prášek. Další

a další. Co kdybych si to nevzal? napadlo mě, až jsem se toho sám polekal. Přece to dám i bez medikace, ne? Nejsem žádný malý bejby nebo neurotický pes.

„Děkuji... děkuji...“ zněly roztřesené hlasy spolužáků přede mnou a jeden po druhém poslušně zapíjel svoji kompenzaci. A pak se to ve mně zlomilo. V první chvíli mě napadlo, že prostě řeknu, že nechci, ale nechtěl jsem zase přijít o kredity. A co když to nezvládneš? Kdoví, co vám chtějí říct? Systém ví mnohem líp, co je pro tebe dobrý...

„Děkuji,“ vzal jsem i já poslušně tabletu do ruky a vsunul ji do pusy. Ale než jsem zvednul sklenici a napil se, stisknul jsem ji pod jazykem, otočil se k oknu a rozkašlal se. Yes! Kompenzace ležela zpátky v mojí dlani a nikdo si toho nevšimnul.

S úsměvem vítěze, kterému nikdo jiný nerozuměl, jsem se posadil na své místo v komunitním kruhu a sledoval, jak se tváře spolužáků zplošťují a oči hasnou. Stěny třídy se změnily, zobrazily podzimní krajinu se stromy a barevným listím, co ho vítr roznáší do hlubokého údolí kdesi v dálce. Napadlo mě, že bych se na nějaké takové místo rád někdy podíval doopravdy, ale radši jsem tu myšlenku zahnal. A pak mi došlo, kdo v našem kruhu chybí.

„Možná jste si všimli, že Simi byl poslední dobou hodně zesláblý a odcházel ze školy dřív. Jeho rodiče nechtěli, abychom vám o tom říkali, ale Simi byl vážně nemocný...“

„Byl?“ zeptal se překvapeně Miky a Tami si dal hlavu do dlani. Slovo si vzala školní psycholožka.

„Včera se mu přitížilo, pak šel spát...“

„Co se s ním stalo?“ přerušil ji Feri.

„Šel spát...“ pokračovala učitelka. „A už se neprobudil.“

Chvíli bylo naprosté ticho. Dokonce i těch pár juniorů, kteří ještě před chvílí působili, že jim je to úplně jedno, se na obě ženy konsternovaně podívalo. Cítil jsem, že se podlaha pode mnou začala houpat, horko mi bušilo do hlavy...

„Takže je mrtvej?!“ zaječela Kari. Koutkem pozornosti jsem vnímal, že se rozběhla pryč a někdo ji zachytil, sám jsem ale měl co dělat, abych se udržel. Před očima jsem měl černo, ze všech stran na mě sedala tíže celého světa, mačkala mě a tlačila do prázdna.

„Nechceš se stavit?“ uslyšel jsem v duchu jeho hlas. Jako by seděl vedle mě. Nevnímal jsem, co se děje v místnosti, rukou jsem zašátral v kapse, abych tam našel prášek, který jsem před chvílí tak lehkomyšlně odmítnul. Ale nebyl tam.

„Odešel bez bolesti...“ zněl hlas psycholožky jako ze starého filmu. „Rodiče jsou silní, vyrovnali se s tím dobře. Nechtěli vám způsobovat bolest, proto nás žádali, abyste o jeho zdravotním stavu dříve nic nevěděli, a byli tak chráněni... Nyní už má všechno za sebou. Ale určitě na něj budeme vzpomínat jako na dobrého žáka a příkladného člena naší polis... Ale pamatujte si, že vzpomínky by neměly bolet. Proto se spíše radujme z toho, že s námi mohl být, že náš život obohatil, že mohl přispět k dílu našeho společenství.

Život jde dál, není třeba se trápit, protože jemu už je dobře. A naše úkoly jsou stále před námi. Proto tím, že je budeme zodpovědně plnit, nejlépe naplníme jeho odkaz...”

Viděl jsem, jak většina spolužáků už nevnímá, co ženy vyprávějí. Seděli v různých částech místnosti, na tváři přihlouplý výraz překrývající bolest nebo masku nezájmu, odněkud jsem dokonce zaslechl smích. Kompenzace zabrala.

„Nestojím o takovou ochranu. Nemohli jsme se ani rozloučit!“ chtěl jsem zakřičet, ale zachrčel jsem jen něco nesrozumitelného. Z reproduktorů se rozezněla příjemná hudba, jako by se nic nestalo. Zatnul jsem prsty do dlaní, až to zabolelo, a vyskočil na nohy...

„Miky, musím ho vidět!“ chytnul jsem spolužáka za ramena, ale ten se na mě podíval nechápavým pohledem.

„Co blbneš? Je mrtvej, rozumíš? Nech to plavat, nic tím nezměníš...”

„Co blbneš ty, Miky... Feri... Tami...” snažil jsem se najít odezvu. Marně. Kolem byl klid, doktorka balila nádobíčko, psycholožka něco v pohodě vyprávěla Kari, která v polosedu odpočívala v křesle. Jen učitelka mě chvíli starostlivě sledovala a pak se zeptala: „Jsi v pořádku, Jony? Paní doktorko...”

„Jsem v pořádku...” kývnul jsem co nejlhostejněji a postavil se úplně rovně. Zem se mi znovu zhoupla pod nohama, ale já věděl, že to vydržím.

„Pro všechny je to těžké,” dodala. „Ale brzy bude dobře a uvidíte, že zítra si na to ani nevzpomenete.”

„... zítra si na to ani nevzpomenete,” znělo mi v hlavě ještě dlouho potom, co jsme se zvedli a šli se společně projít do školní zahrady. Vítr byl pořád silný, ale už nebyl zlý, naopak hladil a utěšoval.

„Nebude ten test z dějáku... super,” mrknul na mě Feri spiklenecky a mně z něho bylo na blití.

„Prej byl Simi křesťan...” zaslechl jsem šepot Tamiho.

„Já slyšela, že buddhista...”

„Vážně? Tak to se nedivím, že umřel, prej dělají hrozný věci,” odpověděla Kari s úplně bledým fejem.

„Otrávil ho Maurové, je to jasný,” přitočil se ke mně Viky. „Proč by to jinak bylo tak najednou?”

„Blbost!” odpálkoval ho Feri. „Křesťani přece Maurům pomáhají...”

„Žádný křesťan nebyl, blbouni. Ani buddhista. Viděl ho tam někdo? A vůbec, zakázaný to není, tak co je komu do toho?”

„Fakt byl poslední dobou pořád slabej... ale nechtěl jsem se mu motat do osobních věcí a ptát se...”

Uvědomil jsem si, že o Simim vlastně vůbec nic nevím. A ani o Ferim, Mikym, Petem, Vikim. Znali jsme se ze školy, virtu-

spejsů, sportu na školní zahradě... Co si ale kdo myslí, co má rád?

Zastavili jsme se u vysokého dubu uprostřed školní zahrady. Ještě včera tady Simi stál s námi. Chvilí bylo ticho a pak učitelka znovu spustila:

„Co odešlo, už se nevrátí. Poděkujte tady za Simona a nechme na tomhle místě ve chvílce ticha vzpomínky na něj, aby nás už bolest a trápení nezatěžovaly.“

Stáli jsme kolem stromu v kruhu, ale každý z nás byl úplně sám. Roztrásla se mi ramena, když jsem si vzpomněl na jeho modré oči a nesmělý úsměv. Na to, že jsem za ním včera z lenosti nezašel... Najednou jsem toužil vzít spolužáky za ruce nebo kolem ramen, ale to gesto bylo těžší než celá Země, a tak jsem jen poslušně stál a čekal, až dá týčr pokyn k návratu do třídy.

Všichni šli, jako by se nic nestalo, bavili se o testech a sportu, zase jsem zaslechl smích. Přitočil se ke mně Viky: „Vím, jak tě to sere... ale to přejde, neboj! Jdeme na demonstraci, tam to ze sebe můžeš vyřvat...“

„Cože?“ podíval jsem se na něj překvapeně. „Kdy?“

„Dneska v pět... na Centralplace.“

„Hm... to už budu doma. Tak jo, aspoň přijdu na jiný myšlenky. Připojím se tam.“

„Ne doma po síti. Fakticky. Vážně si můžeme zahulákat mezi dospělákama!“ zvedl Viky hlas.

„Yes! Těším se na to už od školky!“ zajásal Miky a mně došlo, že je to tak a my máme od čtrnácti přístup na veřejná shromáždění proti nepřátelům. Dosud jsme se takových akcí mohli účastnit jen z domova – člověk se prostě promítnul na náměstí virtuálně, přidal volume, jak hodně chce řvát a taky jaký hesla. Nějaký hekři se tam občas naklonovali tak, že zaplnili celej plac dvakrát tam a zpátky. A Viky se jednou tak rozvášnil, že v rámci akce hodil pár slzáků a virtuálně zapálil kostel. A i když

to všechno bylo jen u něj na terminálu, musel za to k řediteli na kobereček. Marně se hájil, že ve hrách taky páli vesnice jednu za druhou a nic z toho není. Tady ale šlo o skutečná místa a lidi, a i když to udělal jenom v kyberprostoru, byl na to zákon. Nakonec byl rád, že to vyřešilo jen vynulování kreditového skóre a online pohovor s rodiči.

„Můžeme podpořit vládu... aby byla tvrdší k Maurům. Neměli by je zaměstnávat, krmit... jsou nebezpečný a pak to končí takhle...“ dodal ještě Miky a mně to celý najednou přišlo jako nesmysl. Proč by Simimu něco dělali? Byl to přece jen kluk...

„Ještě si to rozmyslím, ale spíš nepůjdu, potřebuju klid. Simi byl...“ na okamžik jsem zaváhal a pak použil slovo, které jsme tak často neříkali: „Kamarád.“

„Kamarád?“ podíval se na mě Miky překvapeně a pak chápavě dodal: „Ó ká...“

Vstoupili jsme zpátky do třídy a skleněná stěna oddělující zahradu se za námi nehlučně zasunula. Svačina byla připravená, stěna zářila pestrobarevnými motivy a učitelka stála na svém místě a nebylo vůbec jasné, co si myslí. Jako by se vůbec, ale vůbec nic nestalo.

Zdravotní senzor vyšiloval, ještě když jsem dorazil domů. Tep, hladiny stresových hormonů, emocionální labilita... Ale já se vykašlal na doporučení něco si zobnout nebo otevřít nějakou kompenzační hru ve virtuprostoru a zvolil jsem nabídku jít si zaběhat. Další výhoda věku.

Venku se ukázalo slunce, a tak i mně bylo rázem líp. I když přestat myslet na Sima jsem nedokázal. Vyběhnul jsem jenom v tričku a teplákách a snad poprvé po zimě vytáhnul svoje atlet šůsky.

Navigace mě vedla na konec naší ulice, do uší mi pustila klavírní skladbu od Enrika Štece a já se snažil běžet předpisově, abych se držel v doporučených hodnotách. Bezpečnostní drony byly už na svých místech a kamery na nárožích spokojeně zablikaly, když jsem proběhnul kolem a Systém mě zaregistroval. Pak se začaly objevovat nabídky sportovního vybavení, zprávy ze světa vědy, další hlas mě přesvědčoval, abych v létě vyrazil do oázy u jadranského pobřeží.

„Odmítnout,“ dal jsem pokyn a projekce na chvíli zmizely. Jindy bych byl rád, že nemusím myslet na problémy a že mi obrazy krásných věcí a lidí vrátí dobrou náladu. Dneska jsem naopak chtěl všechno prožít naplno, i navzdory bolesti uchovat, nezapomenout...

„Jony, nevěřil bys tomu, jak jsem se cítila špatně, když jsem jedla lepkový chléb. Znáš to, ten divný pocit po ránu...“ vyjmenovával hologram ženy v další reklamě moje problémy, aby pak zakončil doporučením na osvědčený produkt, který musím mít.

„Odmítnout!“ Obraz šťastné slečny zmizel. Vyběhl jsem po okraji zástavby za naši čtvrť. Synchronizoval jsem kroky s hudbou a do třetice odmítnul senzační zprávu o nečekaném objevu na základně na Marsu. Když jsem si uvědomil, že mě navigace vede obloukem zpátky k našemu domu, zrychlil jsem. Cítil jsem, jak mi srdce buší do spánků, v hrudi mě začalo řezat, pot se ze mě řinul, nohy těžkly... Hlavou mi blesknul bláznivý nápad, že bych si mohl sundat tričko, ale hned jsem ho zavrhnul. Na ulici by něco takového bylo bláznovství. Zdravotní ikony začaly varovně blikat, ale já na ně kašlal a přidal jsem, a pak ještě víc.

Konečně! Skulil jsem se na trávník za brankou a zhluboka oddechoval. Bylo to zvláštní, ale bylo mi mnohem líp. Chvilí jsem v trávě hledal thinker, který mi při tom doběhu sklouznul z ucha, ale už jsem si ho znovu nenasadil.

Tričko i trenýrky jsem ze sebe shodil až v diskrétní zóně našeho domu. V koupelně. Jedině tam nebyly kamery – nebylo přijatelné, aby vás třeba i členové rodiny viděli bez předepsaného oblečení, nebo dokonce jen tak. Hlavou mi bleskla vzpomínka na první velký průšvih, kdy jsme se s juniorama prohlíželi na WC. Naštěstí už je to dávno...

Vzal jsem si z poličky ručník a otevřel sprchu. Pak mi to ale přece jen nedalo, vrátil jsem se k oblečení rozházenému na podlaze a úhledně ho uložil.

Bylo to jako vždycky. Zvláštní a příjemné, stát úplně nahý. Kdybych nebyl v boxu sprchy, asi bych si připadal zranitelný a ztracený. Zároveň v tom ale byl pocit, který jsem dokázal pojmenovat až mnohem později – pocit svobody.

Příjemně teplá voda mi masírovala záda, stékala po vlasech a břiše. Zdravotní senzor zezelenal, a jakkoli jsem většinu jeho dat nemohl sledovat, vypadal spokojeně. Prohlídl jsem si svoje tělo. Dost se za poslední rok proměnilo, až jsem z toho byl někdy v rozpacích. Něco z toho nám vysvětlovali ve škole, nové funkce, pocity; naštěstí si s tím Systém poradí, ničeho se nebojte, říkali nám. Můžete se kdykoli svěřit psychologům.

Napadla mě šílená myšlenka, jak asi takhle beze všeho vypadá Miky. Nebo Kari... Srdce se mi rozbušilo, ale nebylo to nepříjemné.

„Víc studenou!“ dal jsem pokyn a Systém mě okamžitě poslechl. Nebezpečí bylo zažehnáno, už jsem jednou s podobnými pocity a tím, co následovalo, problém měl. Ještě štěstí, že mi ve škole pomohli.

Vyšel jsem ze sprchy a začal se utírat. A pak jsem si znovu vzpomněl na Sima. Kde asi je? Přece se člověk nemůže jen tak ztratit. Všechny jeho myšlenky, přání, to, co dokázal nebo čeho se bál, se nemůže jen tak vydylítovat... Nebo jo?

„Čus Jony, tak jdeš s náma? Už jsme na cestě.“ Viky se mi přihlásil, zrovna když jsem si sednul ke svačině.

„Nazdááár!“ zamával ze stejného pole Miky.

„Ozvu se...“ odložil jsem odpověď a nechal si zobrazit všechny podrobnosti. Na mapě města se ukázaly tečky těch, kdo se blížili na Centrální náměstí s úmyslem podpořit vládu. Identifikovat jsem mohl jen známé, ale i těch tam bylo nejmíň deset.

„Situace je opět vážná, naše snahy o mír na hraničních korydorech jsou stále narušovány. A to nejen nepřáteli, ale i laxním a nezodpovědným přístupem úředníků i běžných občanů. Bez vás to nepůjde! Přijďte vyjádřit svůj názor na současnou situaci...“ agitoval naléhavý hlas místopředsedy vlády v oficiální pozvánce. Pak se ozvala hudba doprovázená záběry z hraničních distriktů a taky z oblastí za Velkou bariérou. Pár vteřin jsem sledoval proudy postav na suché písčité cestě, tváře zahalené šátky, pak kamera sjela dolů a já uviděl několik dětí, ani ne desetiletých, jak hrozí pěstí... Měl jsem jasno.

„Přihlásit k události!“ vyslovil jsem nahlas a vzápětí se na mapě objevil i můj piktoqram. „Let’s go, junioři!“

Nejdřív mě napadlo vzít si školní uniformu, ale pak jsem zvolil volnější sportovní komplet. Šůsky na běh, ještě nasadit thinker...

„Ahoj mami, jdu se spolužákama na tu demonstraci! Jsem na příjmu,“ poslal jsem vzkaz, protože ani jeden z rodičů se nehlásil. To už jsem byl na hlavní ulici, která vedla přímo do centra. Než jsem dorazil na zastávku, minulo mě několik policejních aut, která mířila stejným směrem. A taky nejmíň pět narvaných elektrobusů.

„Optimální cesta na Centrální náměstí...“ položil jsem dotaz Systému, ale to už se přede mnou znovu rozsvítila Mikyho tvář.

„Je to tu hustý, myslel jsem, že většina se jenom promítne, ale vypadá to, že je tady půlka města!“ hlásil nadšeně. „Právě sem přestali pouštět busy... ideální by to bylo na kole, jinak nestíháš!“

„Ale můžeš se klidně promítnout...“ doplnil ho Viky. „To se taky počítá.“

To už mi Systém nabídnul dvě cesty na kole a další pěšky. Šňůra elektrobusů se právě úplně zastavila a ten vzadu otevřel dveře a začal pouštět lidi ven.

„WTF?“ Vážně jsem neměl náladu se teď rozhodovat. „Zvolit variantu!“ zavelel jsem, a když mi Systém vybral pěší trasu přes park, s úlevou jsem se vydal za šipkou. Netrvalo ani deset minut a bylo slyšet hlasy. Poznával jsem ministra zdravotnictví, který vysvětloval, že v oblastech za Velkou bariérou umírají děti na nemoci, se kterými bychom si hravě poradili. A jejich vlády je odepsaly... Šit!

„Naše snaha dětem pomoci je jejich samozvanými vládami neustále odmítána. Proč mají nevinní trpět pro fanatismus svých vládců, kteří se namísto spolupráce snaží zaplavit naši krásnou vlast hordami teroristů?“

„Fúj! Pryč s nimi! Šejm! Šejm!“ ozvalo se skandování davu.

„Naše společnost stráží zbytky civilizačních hodnot. Proto se nemůžeme chovat jako oni,“ pokračoval ministr a já se mezitím promotal davem až k oběma spolužákům.

„Helou Jony! Zatím dost slabý,“ komentoval Miky. „Mrkni na diskusi... možná půjde do tuhýho!“

Zůstal jsem stát, a protože jsem přes lidi skoro nic neviděl, aktivoval jsem přenos. Tvář ministra se najednou houpala přímo přede mnou. A kolem desítky, stovky komentářů. Výjimečně psané, aby nerušily hlavní projev.

„Pryč s Maury!“ četl jsem zkraje. „Vláda má svatou trpělivost!“ „Pane ministře, buďte tvrdší!“

„Peníze raději našim dětem!“ Blikala další a další hesla. „Rozdrťte je všechny!“

„Navrhl jsem panu premiérovi, aby umožnil stovce dětí z táborů v hraničních distriktech léčit se v našich nemocnicích.“

Ozval se pískot a pak skandování davu: „Pryč s Maury! Pryč s Maury!“

„Co je to za blbost?“ křičel vedle mě Viky. „Kdyby radši dávali prachy na naše, tak Simi nemusel umřít! Nechápu, proč za Bariéru dávno nehodili atomovku!“ I ve mně to začínalo vřít.

„Rozdrťte je všechny!“ objevilo se mi před očima heslo a vzápětí ho začal skandovat dav.

„Všechny... všechny... všechno...“ neslo se nad náměstím a já se přidál, protože jsem viděl ty děti hrozící pěstí, viděl jsem naše vojáky, jak se těžko brání na hranicích, naše ministry, jak se snaží pomáhat a sklízejí jen nevděk, zahalené bojovníky, co útočí na nemocnice a obchodní centra...

„Válku!“ ozval se silný hlas odněkud zpředu a dav to po něm několikrát zopakoval, předával si to slovo z jedné strany na druhou a zase zpátky.

„War! War!“ křičel Miky i Viky a vůbec všichni kolem mě a vlastně celá země, protože podle toho, co ukazoval Systém, se virtuálně připojily další desetitisíce.

Pak vystoupil nějaký junior, mohlo mu být tak patnáct.

„Spoluobčané! Víme, že situace je vážná. Sám jsem mladý a rád bych, aby i naše generace měla budoucnost. Často se v noci budím a mám strach. Vídám vyprahlé pláně. Vidím lidi umírající hladem a žízní. Ale pak si uvědomím, že strach mít nemusím. Že máme Ligu. Naši vládu. Že máme Systém, který nás chrání. Občany, kteří žijí pro svou zemi, ti jsou její budoucností. Proto říkám, nebojme se ukázat, že jsme silní, a nabídneme pomocnou ruku jen těm, kteří si to zaslouží. A rozdrťme ty, kteří vnímají naši vstřícnost jako slabost. Podpořme vládu!“

„Ať žije vláda! Ať žije Liga!“ zaburácel dav. „Rozdrť! Rozdrť!“

Nevím, jak dlouho projevy a skandování pokračovaly, ale úplně jsem se do toho propadnul. Hlava mi hořela, hlasivky vypovídaly službu, cítil jsem touhu okamžitě vyrazit a pobít všechny, kdo se mi postaví, kdo chtějí zničit naši zemi, moje spolužáky, rodiče, bráchu...

„War! War!“ řval jsem jako smyslů zbavený.

„Válku! Válku!“ hřměl dav a nad tím vším se vznášela tvář ministerského předsedy, který veřejně vyhlásil, že vyslyší volání lidu a vyhlásí v nejbližší době silnou ofenzivu do oblastí za Velkou bariérou. V nových oázách, které tak vzniknou, vytvoří nejen úkryt pro ty, kteří budou chtít s Evropou spolupracovat, ale zajistí i další zdroje. A taky pomoc pro děti, co o nich mluvil ministr zdravotnictví. Dokonce vyzvali, aby se přihlásili dobrovolníci na pomoc.

„Stejně nechápu, proč chtěj pořád pomáhat těm jejich harantům,“ rozčiloval se Viky, když konečně skončil poslední projev a my jsme hrdě dozpívali poslední tóny státní hymny.

„Děti za nic nemůžou, vole,“ reagoval Miky. Šli jsme vedle sebe, ale každý z nás byl zabrán do své systémové projekce, věty dialogu skákaly jako titulky ve filmu do individuálně podbarveného obrazu našeho okolí. Akorát poslední část Mikyho odpovědi Systém z pochopitelných důvodů nepřepsal. Slyšel jsem ho ale dobře.

„A jak to víš?“ dotíral na něj Viky. Dokonce se zastavil a podíval se mu přímo do tváře. Miky ale pokračoval v cestě a zřejmě začal řešit jiný problém, takže už neodpověděl.

„Tak co?“ trval Viky na svém a bylo vidět, že kdyby to nebylo přísně zakázané, vzal by ho za rameno a zacloumal s ním.

„Nech ho bejt,“ zarazil jsem ho. „Je to jeho názor. Možná že kdybychom se my narodili za Velkou bariérou...“

Chvíli jsme šli podle navigace beze slova, adrenalin pomalu vyprchával. I ostatní lidé se rozcházeli do všech směrů, zdálo se, že je po zábavě. Pak jsem ale nad sebou uslyšel bzukot a všimnul jsem si, že navigační drony se přeskupují do neobvyklé formace. A my junioři najednou už zase nejdeme sami, ale dav kolem nás znovu houstne a míří jedním směrem. A přidávají se k němu další a další postavy následující pokynů neviditelného vůdce.

„Proč nás to vede k parku?“ rozhlídnul se překvapeně Miky. „To je přece mnohem delší...“

„Třeba tam odklonili elektrobusy,“ napadlo mě, ale pak mi došlo, že vážně něco není v pořádku.

„Zrychli, cíl za dvě minuty...“ pobízel mě hlas a navigační šipka zčervenala a rozblikala se.

Dav zrychlil, lidi se začali tlačit téměř tělo na tělo.

„Co je to za blbost? Kam nás to vedou?“ uslyšel jsem Mikyho a taky Viky se začal rozčilovat a otáčet se kolem sebe.

A najednou Systém spadnul. Navigace, podbarvení, hudba, komunikační ikony zmizely. Valili jsme se s davem, který se hrnul neznámo kam a proč. Na okamžik jsem si připadal jako odpoledne ve sprše – nahý a bezmocný. Ale pak jsem viděl, že vedle mě zírají stejně vyplašení spolužáci, a aspoň trochu mě uklidnilo, že v tom nejsem sám.

Uprostřed všech těch lidí, kteří nevnímali, jsme nemohli zastavit, natož se vrátit. Jen dál a dopředu. A pak se kousek před námi ozvala hudba a hlasy z reproduktoru.

„... když bouřný vichr moře vlny zpění a na stěžení racek usedá, ó to mně nikdy, nikdy smutno není...“ zněl zepředu zpěv několika hlasů doprovázený kytarami a bubnem. Lidé se tam překvapeně zastavovali, někteří se snažili zprovoznit svoje porty, další spěšně odcházeli, ale i tak jich tam dost zůstalo stát.

„WTF?!“ zaklel Miky. „Chyba v Systému?“

„To je snad nějaký retrodivadlo...?“ doplnil ho Viky a já jenom zíral. Na trávníku v parku, jenom na dřevěné bedně, stála skupinka juniorů i pár starších, vlastně to byli kluci a holky jako ze starých mívís, ta vpředu měla černé vlasy až po ramena a duhový přehoz, zrzek vedle ní vlasy na ježka a tričko s nápisem Make Love Fuck War a kulatým symbolem. Ten mlátil do kytary a vyzpěvoval chraplavým pubertálním hlasem. A ještě pár dalších, co zpívali a vypadali, že se náramně baví. Kde já je jenom viděl?

„Ahoj!“ popošla pár kroků k nám ta černovlasá holka a nabídla nám lístek papíru s nějakým textem a pár obrázky.

„To smrdí průšvihem, padám!“ komentoval to Miky. Viky, když přelétl pohledem velký nápis: „Říká nám vláda pravdu?“ a „Jak dlouho ještě musí trpět nevinní?“ leták zmuchlal, hodil na zem a přidal se k němu.

„Pojď, Jony!“ kývnul na mě Miky, když viděl, že zůstávám stát. „Za chvíli začne tanec!“

„Doběhnu vás, mám trénink!“ zamával jsem na ně.

Ani jsem nevnímал, jak kolem mě roste zmatek, lidi se začínali hádat, další jen stáli a poslouchali a jiní zmateně pobíhali sem a tam.

„O co vám jde?“ podíval jsem se na tu holku. Bylo jasné, že blbne, občas se takové skupinky objevily, oblíkali se retro, odhazovali porty a občas i sestřelovali drony, což už ale bylo dost přes čáru.

„Tak si to přečti.“ Podala mi malou knížku s nápisem Pravda vás osvobodí a ušklíbla se. „Pokud teda ještě umíš číst...“

„No, dovol!“ zakřenil jsem se. „Kouknu se na to doma.“

„To bych ti neradila. Kdyby tě s ní chytili, pomažeš do kempu...“

„Kde to žiješ?“ komentoval jsem její obavu ironicky. „Máme svobodu, ne? Nejvýš by to se mnou rozebrala školní psychologka... psch... kemp, pohádky pro malé děti!“

Zdálky se ozvalo houkání policejních sirén a vypadalo to, že Systém znovu nabíhá. A přesně v té chvíli, kdy se mi před očima znovu objevily navigační a informační ikony, všechno zase zhaslo.

„Co blbneš?!“ skočil jsem rozčileně po klukovi, který mi vteřinu předtím strhnul thinker z ucha. „Vrať mi ho!“

Pevně mě chytil za paže, v jedné ruce držel můj port a usmíval se. Byl to ten kytarista s vlasama na ježka. Snažil jsem se mu vytrhnout, ale byl silnější.

„Luky, nech ho... vidíš, jak rudne vzteky,“ ozvala se černovláska dívka, ale kluk mě namísto toho přitisknul k sobě a zkroutil ruku za zády.

„Už bych tě měl...“ zasmál se a mně nezbylo než uznat, že silou na něj prostě nemám. Bylo to zvláštní, ale na okamžik jsem se přestal bránit. Takhle natěsno jsem s nikým nebyl od chvíle, co jsem dosáhnul pěti let a máma mě mohla naposledy držet v náručí. Vzápětí můj thinker dopadnul na zem, junior mě pustil a naznačil, že ho rozšlápne.

„Né!“ vykřikl jsem a polila mě hrůza. „Co děláš? To se nesmí!“

„Bojíš se?“ podíval se na mě kluk a zastavil botu těsně nad zemí. Nezmohl jsem se na slovo. Co mě vlastně najednou tak vzalo?

„Bojím...“ odpověděl jsem popravdě. A pak jsem zahuhlal: „Jsi lepší.“

„A ty jsi borec! Ale pořád se bojíš málo,“ dodal kluk, zvedl ze země thinker a pak mi podal ruku: „Já jsem Lukáš.“

„Jony.“ Nadechl jsem se a vzal jsem si od něj thinker. Protože Luky pořád držel ruku, jako by chtěl, abych mu ji zakázaně sevřel, udělal jsem krok zpátky a zeptal se: „Tak vo co gou?“

„Chci bejt sám sebou...“ podíval se na mě a ruce si dal do kapes.

„Jak, bejt sebou?“

„Blbnout, rozhodovat se a nabíjet si hubu, hádat se, objímat a milovat, honit si... Ne skákat, jak Systém píská.“

„Ale to všechno přece můžeš, Systém nám jenom...“

„Luky, už jsou tady! Dělej!“ přerušila nás černovláska a rychle začala balit kytaru. Další junior se rozběhl parkem a rozhazoval letáky, co jim zbyly. Letka černých bezpečnostních dronů nad námi vytvořila kruh, který se pomalu stahoval. A další přilétaly ze všech směrů. Zaburácely motory policejních transportérů. Fakt šlo do tuhýho, ale já se neměl čeho bát, byla to chyba navigace. Že jsem tady, není moje rozhodnutí, to musí být každému jasné...

„Vyzýváme občany, aby se zastavili a poskytli identifikaci!“ ozval se hlas z reproduktoru, který naplnil celý park. „Neprodlene se přihlaste do Systému, přihlaste se do Systému. Stali jste se obětí teroristického činu, zůstaňte stát a poskytněte identifikaci, nebo s vámi bude zacházeno jako s pachateli!“

Na zemi přede mnou ležel thinker, kus dál stál Luky a já věděl, že když se do Systému připojím, dostanou ho. A taky tu holku, co se mě zastala a tak hezky se usmívala. Věděl jsem, že bych to měl udělat, a navíc je všechny zaměřit a ohlásit, ale najednou jsem tam jen stál a nemohl se hnout. Hluk sílil, někteří lidé se rozbíhali pryč, další křičeli nebo paralyzovaně leželi na zemi.

Do nosu mi zavanul pach spáleniny, jak drony spustily mikrovlnná děla. A do toho mohutné těžké bubny, cítil jsem, jak mi vibruje lebka, srdce, vnitřnosti. Do nohou se mi vlilo olovo.

„Jony, zdrhej!“ chytil mě Luky za ruku, a když viděl, že se nepohnu, srazil mě k zemi a hodil na mě bundu. Thinker mi zmizel někde v trávě. Vzápětí jsem ucítil na zádech a ve vlasech horko, země se rozechvěla dusotem blížících se ozbrojenců. To mě probralo.

Zvedl jsem hlavu a zahlédl, jak na místo přibíhají policisté v černých uniformách, někoho chytli a odvádějí, ale Lukáš to

nebyl, ani ta holka. Jsou pryč? Párkrát jsem se překulil v trávě a pak jsem chvíli zůstal ležet pod hustou tújí. Zdálo se, že si mě nikdo nevšímá.

Policisté zastavovali jednotlivé postavy a identifikovali je. Další v rojnici pročesávali prostor a zadržovali důkazy – letáky, stopy, kousky oblečení.

Polilo mě horko a jako smyslů zbavený jsem začal hledat v trávě ztracený thinker. Šit, nikde nic! Cítil jsem, jak se mi do očí tlačí slzy vzteku a zoufalství. „Tak kde jsi? Ukaž se!“

Yes! Konečně! Sevřel jsem ten kus svého já do dlaně, ale nasadit si ho jsem se neodvažoval.

Jen o kousek dál přibíhaly další uniformy. Pomalu jsem se zvednul. Věděl jsem, že bych se měl přihlásit, že se nemám čeho bát, ale já měl najednou takový strach...

Pryč! Rychle a co nejdál! znělo mi v hlavě. Rozhlédl jsem se, jestli neuvidím někoho ze známých. Nikde nikdo, šit! Co teď?

Spíduj domů! poručil jsem sám sobě. Ale jak? Bez navigace?! Bezradně jsem se zastavil na okraji parku, ruka s portem se mi třásla, ale já věděl, že teď se do Systému zapojit nechci. Tak rozum do hrsti! Byl jsem tady přece už mockrát, ale stejně jsem netušil, kudy se mám vydat. Bez Systému jsem si připadal jako bez nohou, ztracený, bezmocný.

„Tak se ukaž, stupído...“ zkoušel jsem hecnout sám sebe a rozhlédl se. Protější roh mi byl povědomý. A hele, směrovka na dráhu, tak tudy, po té silnici... tam by měla jet sedmnáctka...

Šel jsem pomalu a ruka i obličej mě začínaly pálit. Když jsem si otřel čelo, zůstala mi na ruce krev. „Chci být sám sebou...“ uslyšel jsem v duchu hlas toho zrzavého kluka. Tak to byla fakt jízda! Příště se radši na demošku promítnu virtuálně. Anebo se na to vykašlu úplně, tohle fakt není pro mě. Pro jistotu jsem knížku vyhodil do nejbližší popelnice a s úlevou prásknul poklopem, až se rozsvítil nejbližší hlukový senzor.

Skoro jsem si nevšimnul, že slunce se pomalu schovalo za stromy a nad obzorem z hasnoucí oblohy vykoukla Venuše. Tak tady už to znám, za chvíli jsem doma. V duchu jsem se zasmál při pomyslení, že můj rozbitej fejs možná ani kamera u našeho domu nezvládne identifikovat a já budu muset zvonit jako malý bejby. Ale bál jsem se zbytečně.

3.

„Co to bylo za magory?“ připojil se Feri před nájezdem ke školním pozemkům. Na zorném poli vlevo přede mnou visela jeho zpocená tvář, to jak se snažil stačit Mikymu. Museli být jen kousek za mnou.

„Bylo to děsně sweg, hustý týpci...“ zamachroval jsem a podle instrukcí zpomalil.

„Ve zprávách říkali, že byli zfetovaný,“ komentoval Miky. „Ale to je blbost, protože Systém jen tak někdo nenahekuje...“

„Byli to Maurové, to je jasný,“ pokračoval Feri, ale Miky ho hned utřel, že vidí Maury za každým rohem.

„Blbost! Viděls je?“ namítl jsem. „Byli to normální junioři.“

„Jak jsem je moh vidět, žádný záběry se nezachovaly...“ rozčiloval se Feri. „Jenom z místa činu po zásahu.“

Trochu mi při té větě zatrnulo. Neudělal jsem nic, kvůli čemu bych se měl bát. Na druhou stranu mě ale vzpomínka na zásahovou jednotku, pálicí drony i dunění motorů znervózňovala. Hlavně klid, klid, opakoval jsem si. Prošel jsem rámy na školní atrium a zaparkoval kolo.

„Fakt nic nenatočili? Ani bezpečnostní drony?“ mrknul jsem trochu nervózně, teď už fejs tu fejs, na oba spolužáky. Všichni tři jsme zamířili na místo, kde pro dnešní ráno zablikal pikto-gram pro exhibici naší třídy.

„Nám to tak budou ukazovat, ty chytřej...“ ušklíbnul se Miky. „Ale fakt to vypadá, že si s tím někdo pěkně pohrál... nejdřív naboural navigace a přivedl lidi na náměstí. Pak odpojil informační drony, aby nikoho nemohli identifikovat. A ty bezpečnostní udržel pěkně dlouho mimo dosah... to nebyl žádný amatér... určitě ne nějaký malý ucha!“

„Stíhám!“ zahlásil přibíhající Viky, postavil se vedle nás a pak teprve dodal. „Krásný den! To jsem zvědavej, co dneska řeknou. Vsadil bych se...“

Přerušila ho znělka, a tak všichni předpisově ztichli a seřadili se. Předevčírem tady ještě byl Simi, blesko mi hlavou, ale to už se před námi objevila velká tvář ministerského předsedy. Cože?

„Tak to bude přísný...“ komentoval ironicky Miky, ale i bez něj nám bylo jasné, že se něco děje.

„Drazí mladí přátelé! Dnešní den se vám chci svěřit se svými starostmi a poprosit vás o pomoc. Protože vy jste nadějí naší společnosti, vy jste strážci všeho dobrého, co naše vlast i celá Liga vybuodovala. Nejste již malé děti, a tak je vám jasné, že ne každý si přeje mír a prosperitu. A také jste určitě slyšeli o trestuhodném narušení všelidové manifestace na Centrálním náměstí. Je smutné, že i mezi námi jsou dosud lidé, kteří zasévají nenávist a přejí si narušit pořádek a šťastný život nás všech. A jejich krutost dokázala jít tak daleko, že na několik minut odpojili Systém v okruhu několika set metrů, čímž ohrozili nejen bezpečnost, ale i životy pokojných občanů.“

Uslyšel jsem, jak Tami s Kari, a dost možná že ještě někdo, začali pofňukávat. Odněkud z vedlejších tříd se ozvalo mručení a vzteklé syčení. Ve stejné chvíli se ke slovům projevu připojila hudba.

„Ano, přátelé!“ pokračoval premiér. „Vaše rozhořčení je zcela namístě. Ale nemějte strach a radujte se! Naše bezpečnostní složky a naše vláda situaci bez potíží zvládly. A já vám slibuji, že zkušenosti z tohoto krutého útoku přetavíme v nový, vyšší level naší bezpečnosti a životního standardu pro vás všechny. Hanba zrádcům!“

„Hanba!“ zvolal jeden z učitelů a vzápětí se ozvalo skandování dalších a dalších hlasů, až jsme křičeli všichni. I já, i když

poprvé vůbec ne nadšeně a přesvědčeně. Po tom, co jsem včera v parku viděl a slyšel, jsem si připadal jako malé bejby, kterému s vážnou tváří tvrdí, že děti nosí čáp. Nevím proč, ale v té chvíli mi pohled sjel do strany, kde ani ne dvacet metrů od nás nastoupila vedlejší třída. Vprostřed formace juniorů – ale ne, to je přece nesmysl. Ježek na hlavě, opupínkováná tvář... Právě zvedl pěst, až ke mně bylo slyšet jeho volání: „Hanba!“ a „Ať žije vláda!“

Hudba se proměnila a převládly temné tóny.

„Ano, jsem tady i proto, abych vás požádal o pomoc,“ pokračoval premiér. „Mezi vás, naši budoucnost a naději, se totiž vetřeli ti, kteří ve skutečnosti stojí proti nám. Ti, kteří si přejí, aby hordy nepřátel opět zaplavily naši zemi a ukradly nám naše životy a štěstí, rozvrátily naše rodiny. Budou se snažit nabourat vaše myšlenky, zasévat pochybnost pod hesly svobody a solidarity.“

Tóny se postupně proměňovaly do stále bojovnějších a nadějnějších, už jsem se nedokázal udržet a jako jednomu z posledních se mi v očích objevily slzy.

„Proto vás vyzývám! Pomozte nám, pomozte svým rodinám, pomozte naší vlasti! Pokud se ve svém okolí setkáte s těmi, kteří by tento čin schvalovali, nebo se dokonce drze přihlásí k tomu, že na včerejší akci byli z vlastní vůle, řekněte o nich svým učitelům nebo je ohlaste přímo na zpravodajskou bezpečnostní linku. Nebojte se být hrdiny! Jsme s vámi, buďte s námi!“ Premiér pateticky zvedl levou pěst. Celý dvůr se rozechvěl skandováním a brekem, dokonce ještě i pár chvil po tom, co jsme začali zpívat hymnu. I mně srdce bušilo, ale úplně z jiného důvodu. Myslí tím i mě? Mám jít a oznámit, co jsem viděl a zažil?

Jakmile hymna dozněla a žáci se začali rozcházet, zamířil jsem houfem tam, kde se mi prve zdálo, že jsem zahlédl Lukáše. Ale než jsem se tam promotal, rozezněl se iniciační signál

a mně nezbyvalo než se otočit a zamířit do třídy.

Emoce rychle opadly. Netrvalo dlouho a na polštářích i židlích ve třídě jako by posedávaly jen stíny s maskami místo tváří. Simi najednou všem chyběl. Týčr sice nabídnul další kompenzaci, ale i když ji většina spolužáků přijala, smutek to nezahnal. Spíš bylo ještě děsivější, když se někteří začali bezstarostně smát, další zuřivě počítat na svém monitoru kredity a vymýšlet, jak zvýšit skóre, nebo se bavit o nové bojové game-se z vesmíru. Psycho!

Hodina literatury mě ale nadchla. Brali jsme dětskou tvorbu poloviny minulého století – básničky, co psali junioři v ghettu v Terezíně. Zavřeli je tam, protože se nelíbili diktátorský vládě... Teprve tehdy mi došlo, že je to přesně naše ghetto, kde se občas online scházíme. Fakt!

*Každý člověk jen vodou je
ta voda jde a miluje.
Ta voda se vypaří beze zmínky
dnes nedívej se na hodinky
hvězdy se točí v divném reji
noc polyká tě v beznaději.
Tečeme víkem rakve víc
obejmout svět
tam do vinic.
Dnes časně, kdy snad padneme
však koryto – to zůstane!¹*

zněl mi do sluchátek přednes veršů, co ten kluk napsal, než ho odvezli a zabili.

1 Hanuš Hachenburg, Voda, Terezín, 1943

... *tečeme víkem rakve víc, obejmout svět, tam do vinic...* Pustil jsem si pasáž ještě jednou. A pak do třetice a pořád jsem neměl dost. Děsná doba... Ale síla!

„Vstávej!“ probral mě ze zasnění Viky a já si uvědomil, že už je přestávka. Předpisově jsem nakráčel ke svému boxu, vypil připravený nápoj a pak se pustil do banánu, co mně Systém vybral. A spolu s ostatními jsem se poslušně vydal na školní zahradu, abych se nechal zařadit do některého ze sportů.

„Krásný den, Jony...“ Psycholožka stála poblíž vchodu, u keře, který začínal žlutě kvést. Zastavil jsem se a pozdrav opětoval.

„Nechceš si promluvit?“ zeptala se a profesionálně se usmála. Vlastně jsem toho měl hodně, ale vůbec jsem si nebyl jistý, jestli s tím chci ven. Až jsem se toho pocitu leknul.

„Není dobré si nechávat těžké věci v sobě,“ pokračovala, jako by mi četla myšlenky. „Možná že jsi zmatený kvůli tomu, co jsi prožil...“

Mluví o Simovi, nebo o demošce? Nebo na mně jen vidí, že nejsem ve své kůži?

„... ale není třeba nést tu tíhu sám. Důvěřuj, Jony...“

„Jsem v pořádku, děkuji... možná se stavím později... Děkuji za nabídku,“ odpověděl jsem co nejzdvořileji a napřímil se předpisově k odchodu.

Snad si všimla hodnot na mém zdravotním senzoru, ale spíš už něco tušila, protože řekla: „Tvoji spolužáci mají pravdu. Možná Simi nemusel umřít...“

„Chtěl se se mnou sejít, rozumíte?“ vyvalilo se ze mě. „Psal mi ještě ten večer, než... než... ale já...“ nevím proč, ale oči jsem měl najednou mokré, ale byly to úplně jiné slzy než ty před dvěma hodinama na dvoře.

„Uklidni se, Jony, ty za to nemůžeš,“ pokračovala medovým hlasem. „Nemohl jsi to tušit. Nejsi mu nic dlužný.“

„Co chcete? Proč jste za mnou přišla?!“ rozkřikl jsem se na ni, a když jsem viděl, jak se zarazila, tiše jsem dodal: „Omlouvám se...“

„V pořádku, jsi rozrušený. Možná přece jen něco půjde spravit.“ V její ruce se najednou objevila malá knížka s nápisem Pravda vás osvobodí. „Už jsi viděl tohle?“

Hrklo ve mně a srdce se mi rozbušilo při vzpomínce na včerejší odpoledne i na to, jak jsem stejnou brožuru vyhodil cestou domů.

„Asi ne... nepamatuju si...“ odpověděl jsem neurčitě. Z toho, jak vyšiloval můj zdravotní senzor, jí muselo být jasné, že lžu.

„Opravdu?“ usmála se, ale byla v tom zároveň tvrdost. „Možná že jsi ještě v šoku z toho, co se včera stalo. Nejdřív Simi, pak ten barbarský útok, nové tváře, podivné myšlenky... Určitě jsi z toho zmatený.“

„Jak to souvisí se Simem?“ ukázal jsem na knížku a potlačil myšlenku, že ví úplně všechno a já bych to měl ze sebe co nejrychleji vysypat.

„Možná nijak. Ale kdybychom věděli, kdo za tím vším stojí, mohli bychom možná zabránit tomu, aby umírali další...“ Zarážila se a pak zřetelně dodala: „Další kamarádi, rozumíš?“

Stál jsem a díval se na ni zděšeně. V té chvíli bych jí řekl cokoli, kdyby mě o to znovu požádala. Ale ona se jen znovu profesionálně usmála a dodala: „Víš, kde mě najdeš.“

To dopoledne jsem získal snad nejvíc kreditů za poslední měsíc. Však jsem taky na oběd šel hrdě první, teda aspoň jsem se hrdě tvářil.

„Jak ty to děláš?“ zajímal se Feri, ale ani já nevěděl, proč mi jich tolik nasypali. Každopádně jsem měl pořád plnou hlavu rozhovoru s psychologkou. A taky nejistotu, protože když jsem se o brejku snažil najít juniora odvedle, co mi připomínal Lukáše, nepodařilo se mi to. A pak ten název: Pravda vás osvobodí,

pěkná blbost, svobodnej přece jsem. Ale pak se ukázalo, že zase tolik ne, protože když jsem chtěl doma zapadnout do křesla a vydat se někam do virtuspejsu, rodič mi s úsměvem oznámil, že celá rodina půjdeme nakupovat, protože jsme zatím neoslavili moje narozeniny.

Byl to vlastně takový rituál, super zážitek jako prezent, protože většinou se nakupovalo virtuálně. Jídlo, věci do domácnosti a všechno další dodával Systém automaticky, i když ženský rodič trval na tom, že si to vždycky zkontroluje a doplní. A když jste chtěli něco pro sebe, vybírali jste si z pohodlí pokoje. A ne na nějakých pitomých fotkách, jako prarodiče, ale na perfektní holografické projekci, kde jste se mohli podívat nejen ze všech stran, ale i dovnitř, zazoomovat si...

Ale stejně to nebylo takové jako vzít věc do ruky, osahat, přivonět... Takže lidi rádi nakupovali jako dřív. A navíc rodinná návštěva shopping galerie nebo fun relax sport centra byla trendy. Ten den to ale bylo úplně top, protože jsme dostali kredit na soukromou jízdu sdíleným elektromobilem. Tedy nakonec to celá rodina nebyla, protože mužský rodič, kterýho jsem mimochodem už týden neviděl, musel pracovat. Pro změnu, prý abychom mohli v létě do oázy k moři. Je fakt, že jsme po tom s bráchou hodně toužili. Ale i tak to bylo sweg překvápkem.

„Budeš nám teď muset pomoci, aby to konečně vyšlo,“ usmála se na mě máma, když jsme s Kevinem stáli před domem a čekali, až nám Systém přistaví přidělený vůz.

„Jak pomoci?“ vyvalil jsem oči. „Jak bych moh pomoci tomu, abychom jeli k moři?“

„Sbírat kredity, přece!“ otočil se ke mně bratr a zatvářil se jako naše učitelka. „Copak nevíš, že od čtrnácti tě započítávají do rodinného skóre? I body ze školy...“

„No jo, ty chytřej, jasně, že vím,“ odseknul jsem otráveně, ale Kevin ještě zvedl naoko varovně ukazováček a dodal: „Tak nám

to nepokaž!“ A pak ukázal na ulici a radostně zavolal: „Hurá, už jede! A je to červenáček!“

Shopping galerie ležela na okraji polis a samozřejmě se tam dalo zajet elektrobusem, ale máma chtěla, aby to bylo co nejhezčí a abychom se nemuseli mačkat. A protože se auta nedala objednat na zavolání, jelo se až tři dny po narozkách, kdy nám Systém obecní elektromobil přidělil.

Zaparkovalo nás to v podzemních garážích, okolní stěny se hned rozzářily gratulacemi k mým narozeninám a nabídkou krásných sportovních šúsek, které byly fakt super. A taky narozeninovým dortem se šlehačkou, co mám ze všech nejradši.

„Jdeme tam?“ mrknul jsem na rodiče s bráchou a najednou jsem se nemohl dočkat, až je budu mít. Ale máma se jen usmála a řekla: „Počkej, nespěchej, nejdřív si všechno hezky projdeme, prohlídneš si, co by se ti líbilo, vyzkoušíš... Je to tvůj den.“

Než jsem stačil odpovědět, že by mi ty boty úplně stačily a ten dort že si můžeme nechat zabalit, protože bych chtěl co nejdřív zpátky domů a za klukama do ghetta nebo vesmíru, objevila se reklama na nádherného osobního robota, který přesně ví, kdy má co přinést k jídlu, dokáže mě drbat na těch správných místech, umýt vlasy, a hlavně simulovat rozhovor s desítkami známých, abych se cvičil v argumentaci. A hned nato na zimní bundu ze speciálních fotovoltaiických vláken, co dokázala topit i chladit, dobíjet port...

„Jé, mami!“ přerušil přehlídku Kevi a ukazoval na panel, který ho právě identifikoval a rozzářil se obrazem jeho oblíbené atrakce: „Mají tady horskou dráhu... můžu se projet? Plís!“

„Tak to stačí, jdeme. Jak říkám, projdeme se, podíváte se a pak se domluvíme, co opravdu potřebujete,“ uzavřel rodič a rázně vyrazil k výtahu, který nás uctivě pozdravil jmény a vyvezl až do nejvyššího patra obchodního domu.

Nakonec to zas tak špatné odpoledne nebylo. Ale stejně jsem byl rád, že nám Systém povolil jenom dvě hodiny. Fakt je geniální! zhodnotil jsem nadšeně, jak to bylo zase přesný. Za tu dobu jsme totiž stihli i ten dort s horkou čokoládou i ty super běžecký boty. A u všech ostatních věcí jsem uznal, že to jsou nesmysly. Nakonec jsem v prodejně turistických potřeb objevil ještě brejle na noční vidění, co uměly měřit i radiaci, UV záření, temnou hmotu a vlastně fungovaly i jako termokamera. Sice mi máma vymlouvala, že to nikdy nevyužiju, ale mně to přišlo dost cool a nakonec nestály ani tak moc.

Kevin se projel na horské dráze dokonce třikrát, protože jsem mu ochotně postoupil svůj voučr – takový šílenosti jako jízda vzhůru nohama nebo skoro volnej pád mi fakt stačilo sledovat zpozzdálí.

„Tak co, šampione?“ Zase jsem měl ten nutkavej pocit, že bych ho nejradši poplácal po rameni nebo rovnou obejmul. „Jsi nějakej bledej, bude blitíčko?“

„Ízy...“ zavrával Kevin a naznačil, že i on by se o mě nejradši opřel. „Klidně bych ještě šel, ty padavko!“

„Už budeme muset jít, zbývá nám čtrnáct minut,“ odvětil věcně rodič a já viděl, že začíná být nervózní. „Ještě se stavíme pro nějakou zeleninu, když už jsme tady.“

Blesklo mi hlavou, že naštěstí nezbyl čas zkoušet si nový společenský oblek, který mi máma původně chtěla koupit jako překvapení. Stejně do výroční ceremonie zase vyrostu, ale to jsem jí radši neřekl a nechal jsem ji během Keviho poslední jízdy v klidu naříkat, že zase nic nestíhá. Pak mi to ale nedalo a pichlavě jsem ji napomenul, ať si dává pozor na to, co tady povídá, nebo k tomu moři nepojedeme.

„Neblázní, za takové prkotiny se přece kredity nestrhávají, ne?“ podívala se na mě a já si v té chvíli připadal provinile, že si z ní dělám džouky.

Všichni tři jsme vyrazili k prodejně ovoce a zeleniny. Tam to bylo fakt cool, protože se tam, samozřejmě virtuálně, houpaly ve větru nejružnější ovocné stromy a pod nimi bedýnky jejich plodů, o kus dál záhony s voňavými bylinkami a pohyblivé stolky s nakrájenou zeleninou připravenou k ochutnání. Nebe ani nemuseli promítat, protože jsme byli v nejvyšším patře a střecha byla prosklená. Vlastně jsem tady poprvé zalitoval, že nemáme víc času, ale Kevi už byl stejně neklidný a táhnul nás rychleji než navigace zpátky k výtahu.

A v té chvíli na okamžik zhasly všechny obrazovky a podlahy a stropy se rozblíkalý červeným světlem. Všechny osobní prvky Systému se vypnuly, několik vteřin bylo ticho. Pak se obrazovky rozsvítily a ozvala se znělka mimořádných zpráv.

„Omlouváme se všem občanům za vyrušení, ale jsme nuceni vás informovat, že před pár minutami došlo k hackerskému útoku na městskou nemocnici...“ oznamoval hlas, zatímco na všech monitorech běželo totéž – krvácející bejby pořezané robotem během operace, junior v troskách invalidního vozíku, senioři v křečích na postelích nebo na zemi v nemocničních pokojích, ječící postavy pobíhající ve tmě. Zásahové jednotky s ostrými reflektory, řinkot rozbíjených skel, houkání bezpečnostních sirén...

„Zachovejte klid, bezpečnostní jednotky mají situaci pod kontrolou, jste v úplném bezpečí...“

„Kolik je obětí?“ položil jsem Systému dotaz, ale individuální přístup byl blokován, na privátní projekci běžela stejná reportáž a hlas jako všude kolem.

„Podle předběžných zpráv nejsou zatím ztráty na životech, ale zraněných stále přibývá. Policie zajistila oblast a snaží se

vypátrat pachatele. Situace je pod kontrolou, přesto vláda rozhodla o nouzovém režimu...“ pokračoval hlas redaktorky doplněný leteckým pohledem na jednotky policie, hasičů a vozy záchranky.

„Tak jdeme?“ netrpělivě na nás mával Kevin, zatímco rodič spolu s ostatními dospělými konsternovaně sledoval zpravodajství.

„Ministr obrany vyjádřil podezření, že útok souvisí s plánovanou obrannou operací v oblastech za Velkou bariérou. Chtějí nás oslabit a odradit,“ řekl doslova, „ale o to odhodlaněji se vydáme bránit naši svobodu a životy. Žádný barbarský útok nás nezastaví.“

„Jdeme,“ kývla konečně máma. „Máme už jen...“

„Myslím, že je to jedno,“ přerušil jsem ji. „Je nouzový režim, musíme počkat na instrukce.“

„Zachovejte klid, jste v úplném bezpečí,“ zopakoval už poněkolkáté hlas. „Pro jistotu byly odpojeny individuální přístupy do Systému, sledujte centrální navigaci a instrukce bezpečnostních složek.“

„Takže nejsme v bezpečí?“ zeptal se nevinně Kevi a já na něj mrknul: „Ale jasně že jsme, brouku. Nevidíš, jak jsou všichni v klidu?“

Většina návštěvníků měla ke klidu fakt hodně daleko. Evakuční navigace všechny směřovala k bezpečnostnímu schodišti, výtah zřejmě nebyl bezpečný. Lidi se tlačili, ozývaly se výkřiky, pláč malých bejbís... Valili jsme se s davem, nic jiného nám nezbyvalo, a byla to celkem zábava, protože všichni kašlali na zákazy a tlačili se jeden na druhého. Jenže nás to místo do parkoviště vedlo rovnou ven na betonovou cestu do města. Zřejmě nikdo nechtěl riskovat, že napadnou i Systém automatických řidičů. A to určitě platilo i pro linkové elektrobusy.

Stáli jsme venku se stovkami dalších, totálně zmatení. Porty pořád nefungovaly a navigační šipky tady končily. A policie nebo někdo, kdo by nám řekl, co teď, nikde.

Naštěstí bylo příjemně, slunce se sklánělo k obzoru a obrovská pole, která nás obklopovala, se zabarvila do zlatava.

„Co kdybychom šli pěšky?“ podívala se na nás máma. „Tamhle už je okraj města, vidíte?“

„Já chci jet domů červeňákem!“ protestoval brácha a natruc si sednul na zem. Viděl jsem, že pár lidí se rozhodlo jít, ale většina ostatních postává, vyhlíží pomoc, snaží se oživit komunikační porty, někdo dokonce vytáhnul starý mobil, ale žádná síť nefungovala.

„Červeňákem se projedeme příště, Kévo. Všechno je odpojený. Pojď, půjdeme s mámou, tady to bude nadlouho.“ Sklonil jsem se k bráchovi a už mi to fakt nedalo, pohladil jsem ho po hlavě. Ucuknul a podíval se na mě překvapeně. Pak se ale megašťastně usmál, podal mi ruku a nechal se zvednout. Vyrazili jsme a udělali jsme dobře, protože teprve když jsme se vnořili mezi první domy naší polis, ozval se hluk helikoptér a elektrobusů mířících k shopping galerii.

„Jaký byl život bez Systému?“ zeptal jsem se, když se ten večer celá naše rodina výjimečně sešla u jídla, které jsme si přivezli.

„Nepamatuji si... je pravda, že mi otec vyprávěl, že jako kluk, tedy junior,“ opravil se předpisově mužský rodič, „musel volat domů, kde je a kdy se vrátí.“

„To musím já taky...“ zasmál jsem se.

„Jenomže dneska tě stejně vidím v Systému. A taky s kým mluvíš, co si kupuješ... A vím, že jsi v pořádku. Ani nevíš, jaká je to úleva,“ pokračoval druhý rodič.

„Občas se stalo, že se nějaké dítě ztratilo... nebo člověk zkolaboval na silnici, protože zdravotní senzory ještě nebyly... a záchranka přijela pozdě. Nebo se někdo opil a naboural jiné auto.“

„Ale muselo to být báječný, sám řídit auto... zkoušel jsem to na trenažéru, když jsme ve škole slavili Den vítězství.“

„Lidé překračovali rychlost, porušovali silniční předpisy, kradli v supermarketech, junioři se povalovali, a někdy se mlátili i do krve... někteří požívali látky, co jim jednoznačně škodily, a nedalo se tomu zabránit,“ pokračoval otec.

„Proč?“ nechápal jsem. „To je nemohli kompenzovat?“

„Lidé byli plní vášní...“ podíval se otec na matku a mně se na okamžik zdálo, že se usmál a skoro neznatelně na ni zamrkal. „Podléhali závislostem.“

„Jako fetišti, to znám. Jak to, že je Systém nezastavil včas?“

„Já si to moc nepamatuji... když jsem se narodila, už se ověřoval Systém,“ navázala matka. „Rodiče ale vyprávěli, že po rozvoji mobilních sítí a pandemii začalo závislostem podléhat strašně moc lidí. Děti často ani nevycházely ven, protože škola probíhala na dálku, manželé spolu nemluvili, nemilovali se...“

„Jak jako nemilovali?“ podíval se na ni překvapeně Kevi a mně hlavou blesklo, že podobná otázka je společensky nekorektní. I když by to teda zajímalo i mě.

„Pamatuju si z dějáku, že lidi měli deprese, cpali se medikací, bylo hodně sebevražd, korporace i nepřátelé zneužívali služby sociálních sítí, lidi byli hodně nemocní, nehejbali se, měli špatný jídelníček... Jo a prej se s kamarádama člověk viděl většinou jen na monitoru. Což muselo bejt dost krejzy, když si představím, jaký to byly vykopávky. Ani dneska mě to ve virtuspejsu dlouho nebaví...“

„Opravdu, prostě se ukázalo, že lidská povaha je tak křehká, že jí musí někdo pomoci. Proto bylo v referendu rozhodnuto všechny sítě a informační a řídicí systémy integrovat a svěřit pod veřejnou správu. Tak vznikl Systém, který měl jediný cíl – pomoci lidem žít zdravě a šťastně,“ zakončil otec skoro vítězoslavně.

„Ale stejně...“ namítnul jsem a hned jsem se toho trochu lek-
nul. „Nemyslím si, že by všichni byli pořád šťastní... já sám
mám někdy pocit, že bych se vším praštil... a to jsem nikdy
proti Systému nešel. Aspoň co vím...“ Vzápětí mi ale hlavou
blesklo několik situací, kdy jsem naopak udělal natruc to, co
mi Systém nedoporučil. Že by na tom niknejmů Rebel něco
bylo, i když mě štválo?

„Jsme svobodní a sami se rozhodujeme, jestli se Systému svě-
říme. Jestli chceme, nebo nechceme být užiteční pro společ-
nost i rodinu. A taky šťastní. To je základní pravidlo. To vám
ve škole neříkali?“ divil se mužský rodič.

„Asi jo... Jenže když se mu nesvěříme, přijdeme o všechno,
ne?“

Oba rodiče se na sebe podívali vystrašeně.

„Každý si jen nese následky svých činů. Pravidla jsou jasná,“
vysvětlil otec.

„Ani nevíš, jak to bylo těžké, rozhodovat se bez něj. Člověk
mohl udělat hodně chyb a podle toho svět taky vypadal,“ do-
plnila máma a začala sklízet talíře. „Buď rád, že žiješ dneska...“

Všichni se postavili a obvyklým rituálem společně poděkova-
li za to, že máme co jíst, žijeme v bezpečí a vzájemné harmo-
nii. A i když jsem rodiče podezřívá, že to takhle absolvujeme
jen, aby se naší family přičetly sociální kredity, měl jsem tu
chvilku celkem rád. Jen Kevin, který nás celou dobu poslouchal
s otevřenou pusou, se už nemohl dočkat, až si bude moct jít
hrát. A nebyl sám – každý z nás zmizel do svého pokoje skoro
okamžitě.

Co máme do školy? No jo, fyzika a literatura... Pustil jsem
si zrychlenou animaci toho, co jsme brali – elektrický proud,
značky, jo, to je jasný U je napětí, I proud... jo. Před očima se
mi v prostoru objevily značky elektrosoučástek a já je pohy-
bem rukou pospojoval do obvodu. Error! Šit, co je špatné? Jo,

jasně, dám tu diodu obráceně... Yes! Mám to dobře, ízy! Tak
ještě jeden a je hotovo.

Tentokrát jsem to zvládnul napoprvé, a tak jsem se vrátil
k veršům, co jsem poslouchal ve škole. Co to vlastně bylo za
juniora, co je psal? Přihlásil jsem se a položil Systému dotaz.
Ale moc mi toho nevyhodil, datum narození, pravděpodob-
ného úmrtí; síla, bylo mu teprve čtrnáct! Pobyt v sirotčinci,
transport do ghetta, básniček, co psal ručně do časopisu, mi to
nabídlo skoro třicet. Podpis. Fotka se nedochovala. Hustý; jak
snadno dřív člověk mohl zmizet. Kdyby nic nenapsal, možná
že by o něm dneska nikdo nevěděl...

To po mně je zaznamenaný úplně všechno – videa, fotky,
nahrávky všech pokynů a dotazů do Systému, zdravotní data,
školní práce, rozhovory, rozhodnutí, chyby i úspěchy... Vlastně
úplně všechno ne, včera v tom parku přece Systém spadnul.
A najednou bylo úplně na mně, co udělám.

Stejně to byla síla, jak se jim Systém podařilo nabourat, jsou
to fakt borci! Blesklo mi hlavou slovo, které použil ten zrzek
v Centralparku. Ale hned jsem tu myšlenku zahnal. Nechci
přece bejt rebel, na kterého si všichni ukazují! To vážně nemá
budoucnost!

Tak co teď? Na jednu stranu jsem věděl, že to, co se stalo
včera v Centralparku, byla špatná věc. A měl bych to nahlásit.
Možná zrovna informace ode mě můžou zásadně pomoci při
pátrání. Ale bylo v tom i něco, co mě přitahovalo. Přivřel jsem
oči a znovu viděl tu černovlasou holku, co mi dává knížku,
a skoro cítil Lukyho stisk, když mě držel a říkal: „A ty jsi borec!
Ale pořád se bojíš málo.“

„Člověk mohl udělat hodně chyb,“ jako bych znovu slyšel
rodičův hlas. „Buď rád, že žiješ dneska...“

Měl bych se poradit se Systémem, přesvědčoval jsem se v du-
chu, ale nejistota pořád narůstala.

Letmo jsem přelítnul poslední zprávy – zavření obou kostelů, dharmacentra i divadel z bezpečnostních důvodů, vývoj nového léku na alzheimera, soutěž na nejlepší slogan na podporu ochrany klimatu, pomoc Lékařů bez hranic při nepokojích v Africe, pálení evropských vlajek poblíž oáz ve vnějších distriktech, technické potíže na základně na Měsíci, dobrovolnická soutěž pro školní skupiny, objev nadsvětelné částice... Nuda. Kliknul jsem na můvív z CERNu a 4D simulace mě okamžitě vtáhla do urychlovače. Svazky částic se rozběhly a po nárazu v energiích, které sjednocovaly látku a energii, mizely a zpětně v čase kolabovaly a multiplikovaly se v destinacích a energiích, které odporovaly standardnímu modelu i relativitě. To jsem z toho jelen!

V té chvíli jsem uslyšel vzlykání a mezi zářícími svazky zablikala Kevinova tvář.

„Back...“ dal jsem pokyn a zase jsem seděl u sebe v pokoji. Systém emocionálně silné signály vždy preferoval, proto se mi brácha naboural do projekce. Teď jsem ho na obrazovce viděl v jeho pokoji s očima plnými slz. A ani jeden rodič nikde.

„Co se děje, Kévo?“ zeptal jsem se, ale místo odpovědi se přenos přerušil. Dvě tři vteřiny jsem váhal, jestli ho mám nechat na pokoji, ale pak jsem se zvednul a vyrazil za ním.

„Kevi? Dobrý?“ zaťukal jsem na jeho pokoj. Zevnitř se ozýval vzlykot, ale zdálo se, že se ho snaží tlumit. Vzal jsem za kliku a otevřel dveře.

„Brácho?“

„To je je do-dobrý... dí-díky...“ vyražel ze sebe, pak popotáhnul a rozkašlal se. Přistoupil jsem k jeho křeslu.

„Něco ve škole?“

„Ve ško-škole taky dobrý...“ utřel si oči a nos rukávem.

„Na, vysmrkej se.“ Podal jsem mu kapesník a sednul si na opěradlo těsně vedle něj. „Tak co se děje?“

„Viděl jsem na zdi, že bude válka... Hlásili, že napadnou nejdřív Systém a pak přijdou a seberou nám domy... a nás odvezou někam pryč...“ podíval se na mě a bylo vidět, jak moc se snaží, aby se znovu nerozbrečel.

„To byla asi nějaká nová hra, ne? Nebo trailer na nový můvív... znáš to, lidi baví hrát si na válku...“

„Žádná hra!“ protestoval bratr. „Vysvětlovali, že ty dva útoky na Systém určitě nejsou náhoda. A jestli na ně rychle nepřijdou, bude to špatný... Prej uvažujou, že zavřou školy, divadla...“ Podíval se na mě a přitom mě vzal za ruku. „Tebe by taky odvezli?“

„Ne, to víš, že ne, neboj. Všechno bude dobrý, uvidíš...“ uklidňoval jsem ho, ale popravdě jsem vůbec klidný nebyl. Postupně se mi to začalo skládat v hlavě – Simi, včerejší akce na podporu vlády a pak ten chaos, dnešní rozhovor ve škole, odpolední útok na nemocnici i evakuace shopping centra, apel ministra, zavření kostelů...

„Jsem tady s tebou. Nemáš se čeho bát,“ zopakoval jsem. „Nechceš si jít dát něco dobrého? Nebo si můžu jít zakopat na zahradu. Co říkáš?“

„Nou, dík...“ zakroutil hlavou. „Půjdu dělat věci do školy, jsem na tom bídě. Až pošlou rodičům moje skóre, budou zklamaný...“

Sevřel mi ruku ještě pevněji, až jsem z toho začal být nervózní. Počkej, to se nesmí, nezapomeň na kamery, chtěl jsem říct, ale místo toho jsem zahuhlal jen: „Musím už jít...“ vyprostil jsem ruku z jeho stisku a předpisově rovně se postavil.

„Potřebuju ještě něco zařídit.“

I když slunce už zašlo, podél hlavní třídy bylo vidět skvěle. Vyběhnul jsem a nohy mě nesly k parku. Kde to jenom bylo? Tady, kolem těch tují, hele, tamhle... ty spálené duby uprostřed, jo, tam někde.

Zastavil jsem se a nahlas se rozesmál. Co tu vlastně hledám? Jsem fakt tak krejzy, že si myslím, že tu na mě čekaj? Ale co když jo?

Najednou jsem se polekal sám sebe. Vážně bys je chtěl vidět? Poslouchat ty jejich kecy, zradit Keviho, spolužáky, rodiče, vlast... Co to s tebou ksakru udělali? Šit! znělo mi v hlavě a já cítil, jak mě zalévá pot, ale jenom z běhu to nebylo.

Zhluboka jsem se nadechl a třesoucí se rukou si nasadil systémový port. Před očima se mi rozlila známá uklidňující záře, naskočily navigační a informační ikony, data ze zdravotního senzoru, meteorologický model, nabídka zpravodajství, predikce mého pocitu pohody v návaznosti na zvolené aktivity... Nic z toho mě ale nezajímalo.

„Jonas Novik. Volám centrální dispečink,“ identifikoval jsem se, i když jsem věděl, že Systém stejně přesně ví, kdo a kde jsem.

„Operátor 7745, můžete hovořit,“ zablikala ikona a přede mnou se objevila stylizovaná silueta pracovníka centrály.

„Tady Novik. Junior.“ Identifikoval jsem se znovu a pak jsem pomalu vyslovil: „Chtěl bych podat informace k mimořádné události v Centrálním parku včera odpoledne.“

4.

„Ne, spolužáci odešli hned, jak začal ten zmatek. Zůstal jsem tam jen já.“

„Mohl bys popsat, jak vypadali junioři, co s tebou mluvili?“

„Jeden měl delší černé vlasy, zřejmě dívka. Další vlasy nakrátko, rzavý... A světlou mikinu, myslím...“

„Byl tam ještě někdo?“

„Yes, počítám tak deset osob... ale neměl jsem čas si jich všimat. Jakmile začal zásah...“

„Ta kniha, cos od nich dostal, co tě v ní nejvíc zaujalo?“

„Vyhodil jsem ji hned cestou. Nechtěl jsem mít problémy. Říkali, že jsou proti Systému, a to není nic pro mě. A navíc nejsem moc na čtení, víte, rodiče by rádi, ale já...“

„Proč jsi setkání neohlásil hned?“

„Byla tam spousta lidí. Drony, pak přijela policie. Myslel jsem, že máte informací dost.“

„Zdá se, že s těmi juniory jsi mluvil nejdéle ty. Nevíš, proč si tě vybrali?“

„To netuším...“

„Už jsi někoho z nich dříve viděl?“

„Myslím, že ne... vlastně...“

„Vlastně co?“

„Ne, to nic, určitě se mi to zdálo.“

„To nech posoudit nás. Co se ti zdálo?“

„Že jsem toho mladíka zahlídnul u nás ve škole během exhibice. Včera ráno... Vlastně možná i dřív... na sportovním turnaji...“

„Poznal bys je na hologramu?“

„Co s nimi uděláte? Myslím, že nejsou nebezpeční... Spíš krejzy...“

„To nech posoudit nás. Ale upřímně, nemusíš mít strach. Promluvíme si s nimi, a když budou spolupracovat, bude všechno v pořádku. Tak poznal bys je?“

„Nevím, snad...“

„Jsou to oni?“

Na projekci se objevily tváře obou juniorů z demonstrace, k tomu jména, údaje o jejich pohybu, školním prospěchu, komunikaci, zdravotním stavu. Jako by stáli přede mnou.

„Vy o nich víte?“ hlesl jsem.

„Takže jsou to oni? To je v pořádku, potřebovali jsme si to jen ověřit. Jsou zřejmě stopou k jádru celého spiknutí. Děkujeme za spolupráci, zachoval ses jako hrdina. Můžete mu sundat senzory.“

Seděli jsme v hovorně vedle ředitelny. Muži v uniformě kývli na doktorku a ta mi odepnula čidla ze spánků a předloktí. Postavil jsem se a nesměle se zeptal: „To je všechno?“

„Všechno, můžeš se vrátit do třídy. Pane řediteli, můžeme si zavolat žáky...“

Co bylo dál, už jsem neslyšel, v hlavě mi hučelo. Vůbec jsem si jako hrdina nepřipadal, naléhavý pocit, že to musím říct, se změnil v prázdnotu. Ve třídě právě probíhala hodina fyziky. U předního stolu se Feri snažil vyrobit elektromotor z několika dílů stavebnice, ale pořád mu padaly na zem a on se přitom potil, skoro jako kdyby obíhal školní hřiště. Ale já si pořád připadal jako ve snu.

„Proč to nenasimulujeme?“ rozčiloval se Miky a prohlížel si nevěřicně svoji soupravu. „Takový retrometody...“ Ale nakonec motůrek sestavil jako první a vítězoslavně ukázal týčrovi a pak i všem spolužákům, jak se točí.

„Tak co, dostaneš kredity za kolaboraci?“ zajímal se Viky, ke kterému jsem se přidal, protože jsem jako jediný neměl nikoho do dvojice.

„To je to poslední, na čem by mi záleželo... popravdě ani nevím, jestli jsem udělal dobře.“

„Co?“ podíval se na mě Viky překvapeně. „Žes to nahlásil? Blázníš? Válka je na spadnutí, všude samej špión, černý hordy se snažej dostat přes Bariéru... Jasně že jsi udělal dobře!“

„Ty taky vidíš špióna všude... Já věřím vládě, že nás ochrání, a Systém všechno zvládne...“ řekl jsem schválně nahlas a asi podesáté se snažil spojit osičku se stojánkem kladky.

„Super, mám to!“ zvedl jsem hotový strojek a připojil ho k baterii.

Uplynul týden a nic zvláštního se nepříhodovalo. Zkoušel jsem zahlédnout Lukyho ráno v atriu nebo o brejku na školním hřišti, ale nic. Nakonec mi to nedalo a podíval jsem se do Systému na seznam žáků všech tříd, ale ani tam jsem nikoho s podobným jménem a vizáží nenašel. Možná by o něm věděli jeho spolužáci nebo učitelé, přímo se zeptat jsem se ale neodvážil.

Předevčírem vláda unie zahájila vojenskou operaci na osvobození území za Velkou bariérou. Před rozbřeskem drony zlikvidovaly jednoho z maurských velitelů a taky vyhodili do povětří sklad munice. Operace byla rychlá, vojsko následovala potravinová pomoc, léky, balíky s drahocennou vodou, vojáci Ligy otevřeli školu, polní nemocnici. Videá ukazovala, jak je obyvatelé vnějších distriktů vítají.

Náš čas ale plynul pořád stejně mezi učením, sportem a úkoly, které nám Systém generoval, abychom se rozvíjeli. Byli jsme spolu a přitom každý sám. Jen Kevi za mnou od toho večera chodil každou chvíli a chtěl, abych mu vyprávěl anebo s ním hrál hru na Bradavice nebo Zachraňte Williho. Snad by chtěl být se mnou každou volnou chvíli. A i když jsem byl rád,

oddechl jsem si vždycky, když ho Systém, devadesát minut přede mnou, poslal spát, naplánoval mu aktivitu se spolužáky nebo samostatnou práci ve virtuspejsu.

Válka zuřila dál, ale pro nás byla mnohem méně skutečná než nekonečná řada výzev, které nám Systém neustále předkládal – jak zvyšovat fyzickou kondici a pocit pohody, odkud loupat banán, jak zformulovat svůj názor k otázce regulace klimatu nebo etiky GMO... A samozřejmě sledovat kreditové skóre. Uplynul duben a ve škole všechno směřovalo k závěrečným projektům a praxím.

To květnové odpoledne jsme s Ferim, Vikym a Mikym hráli na hřišti na okraji naší čtvrti. Miky chtěl flyball s virtumíči, ale Systém nám kvůli zlepšení svalové koordinace doporučil basket s normálním balonem. Měl jsem ho doma jenom já. Dárek od dědy, když u nás byl před pěti lety naposledy.

„Hra, jedu!“ rozběhl jsem se s driblováním k protějšímu koši, ale akce dlouho netrvala, protože mi míč po dvou úderech vyklouznul. Přebíral ho Miky, přihrál Ferimu, ale ten ho taky nechtyl.

„Co je to za blbou hru, ten míč mě vůbec neposlouchá!“ chytnul se za hlavu. „Já končím!“

„Nesváděj to na ból... stav se, hraju!“ pokračoval Miky, ale to už jsem na něj vyběhl a míč mu přebíral. Tentokrát jsem dribloval dobrých pět metrů, proklíčkoval mezi oběma protivníky a přihrál Vikymu.

„Mám!“ vyskočil a vzápětí vystřelil. „Šit! Sorry!“

„Ne, dobrý... příště to dáš!“ pochválil jsem ho a stavěl se do obranné pozice, protože Miky se už nebezpečně blížil. V té chvíli se z lavičky na okraji hřiště ozval známý signál.

„Sorry, juniors!“ vyběhl jsem za zvukem a připnul si port. Nad hřištěm se rozvinul obraz ženského rodiče.

„Proč se nehlásíš, volám ti už čtyři minuty?“ Máma působila dost nervózně.

„Sorry, mami, hrajeme basketbal...“

„To jsem viděla a jde ti to dobře... děda by měl radost. Bohužel tě musím přerušit, máš návštěvu.“

„Já? A nemůže to počkat? Zrovna jsme s Mikem...“

„Vrať se co nejrychleji, snad to nebude nadlouho...“ zachytil jsem, jak na někoho, kdo nebyl v přenosu vidět, tázavě kývla a pak se znovu podívala na mě. „Čekáme na tebe.“

„A o co jde? Nemohl bych jen...“ zkusil jsem to, ale přenos skončil.

Domů jsem doběhnul splavený, protože mi to stejně nedalo, abychom s Vikym nezopakovali úspěšnou akci. Tentokrát jsme ji zakončili košem. Interní kamerový systém byl překvapivě vypnutý, ale dveře do obýváku byly otevřené, a tak mi hned při zouvání v předsíni bylo jasné, že se něco děje. Na gauči totiž seděli dva chlápci ve vojenských uniformách, co jsem vídal jen na přehlídkách nebo ve zprávách. Před nimi na stole ležely důstojnické čepice.

„Krásný den!“ pozdravil jsem a napřímil se do předpisového postoje. Aspoň něco, blesklo mi hlavou, když už zpocený tričko a bosý nohy mají do správného přivítání takové návštěvy dost daleko. Ale mužům to evidentně vůbec nevadilo.

„Krásný den, juniore!“ oslovil mě starší z nich a postavil se. „Těší nás, že vás poznáváme. Já jsem kapitán Bold a tadyto je nadporučík Andrejev.“ To se už i druhý voják postavil a proti běžným zvyklostem mi oba podali ruku. To byla neuvěřitelná pocta.

„No tak...“ sykl nervózně otec, který stál celou dobu v rohu pokoje, a já se konečně vzpamatoval, udělal pár kroků a nabízené pravice stisknul.

„Posaďte se, prosím, dáte si ještě něco?“ ozvala se máma a bylo vidět, že je ještě nervóznější než před chvílí v přenosu.

„Děkuji, ale bude to jen na chvíli,“ odpověděl kapitán Bold a posadil se. „Jistě máte ze svého syna radost, že?“ zeptal se řečnický,

a než stačil otec odpovědět, pokračoval: „Vždycky jste byl příkladný, Jony, ale v poslední době se překonáváte.“

V duchu jsem zapochyboval, co má asi na mysli, protože moje školní výsledky byly vždycky spíš průměrné a ani ve sportu, ani v praxi jsem nijak neexceloval.

„Jsi příkladem pro spolužáky, radostí pro učitele, pomáháš bratrovi, takže se teď ve škole také hodně zlepšil,“ navázal mladší voják a díval se přitom tak divně a neurčitě do prázdna.

„Ale především jste prokázal neobyčejnou občanskou zralost,“ pokračoval Bold.

Jo, tak tohle myslí, blesklo mi hlavou. To bych snad radši ani nevytahoval...

„Nastal čas třibení charakterů,“ opět přebíral štafetu hovoru Andrejev. „A ty jsi nezklamal, a proto tě Systém vybral i nyní...“

Jak jako i nyní? Jak jako vybral? WTF? Co tady vlastně chtějí?

„Vážení manželé Novik,“ pokračoval starší důstojník formálně, „váš syn Jonas Novik byl vybrán na speciální armádní misi. Je to pro vás všechny velká čest. Do výcvikového tábora by měl odjet za tři týdny. Do té doby vás poprosím o diskrétnost.“

Na několik vteřin zavládlo napjaté ticho. Nadýchnul jsem se jednou, dvakrát, potřetí... Pořád mi to nedocházelo. A pak jsem se štípnul do stehna, abych se ujistil, že netrčím v nějaké obzvláště vychytané hře.

„To je velká čest,“ vyrazil ze sebe konečně mužský rodič a pobídnul mě, abych se přidal.

„Děkuji, pane. Jsem poctěn,“ vysypal jsem ze sebe frázi, co jsem obvykle používal při přebírání školního ocenění. Teď to ale bylo úplně jiné.

„Co je to za program?“ hlesla tiše máma a já si všimnul, že je najednou bledá. „Vy ho chcete poslat do války?“

„Nebojte se, Mrs. Novik. V žádném případě nepůjde o bojovou misi, to u mladistvých rekrutů ani není možné. Ale přesný

obsah výcviku je předmětem utajení,“ vysvětloval mladší důstojník.

„Základní program trvá tři měsíce. Pak se k vám syn, samozřejmě v pořádku, vrátí. A uvidíte, že ho ani nepoznáte,“ doplnil starší voják, pak se zarazil a upřesnil: „Samozřejmě v dobrém, chápete...“

Oba se nuceně zasmáli a s nimi i otec. Jen máma se dívala pořád stejně nevěřicně, i když ji zmínka o třech měsících zjevně trochu uklidnila.

„Všechny důležité informace vám včas pošleme. A ty, juniore,“ podíval se na mě, „zachovej mlčenlivost i ve škole.“

„To o té misi nemůžu říct ani spolužákům? Prostě jen tak zmizím?“

„Neměj obavy. Vedení školy bylo samozřejmě informováno. A na Den vítězství vás veřejně představí celé škole.“

„Nás?“ podíval jsem se na něj překvapeně. „Ono nás bude víc?“

„Trpělivost je součástí výcviku, mladíku. A kdybyste se už nemohl dočkat, sledujte zprávy z chráněných území a okolí oáz,“ odpověděl Bold tajemně, pak pokynul kolegovi a oba se postavili a nasadili si čepice.

„Musíme jít, děkujeme za vlídné přijetí,“ uzavřel a ležérním zasalutováním se rozloučil.

„Bylo mi potěšením,“ přidal se Andrejev, mrknul na mě a poprvé vyslovil to slovo: „Good luck, rekrute.“

A oba rázně vykročili ke dveřím.

„Na shledanou, pánové. A krásný den!“ volal za nimi můj mužský rodič, ale nikdo z nich se už neotočil.

Snad minutu, snad dvě jsme stáli bez hnutí a potichu jako v zakletém domě. Teprve když se kamery a s nimi celý systém automatického řízení domu znovu rozběhly, jsem těžce dosedl do křesla a došlo mi, že se celý třesu. Asi z toho ledového potu, co na mě usychal.

„Běž se převléct...“ kývla na mě máma. „Připravím ti něco k svačině.“

Od toho odpoledne se čas rozběhl jako šílený. Pár dní mi sice trvalo, než jsem si všechno srovnal v hlavě, ale pak jsem skončil na tom, že je to báječná šance a zkušenost. Prázdniny snů, a ještě k tomu budu za hrdinu.

A jako hrdina jsem si vážně připadal, když nás při oslavě Dne vítězství představili.

Celá škola nastoupila na dvůr a začal společný zpěv. Pak vystoupil školní orchestr a po něm osobně guvernér regionu přednesl projev. Vlastně už si nepamatuju, co všechno nám kladl na srdce, protože jsem myslel na to, že už brzy přijde moje velká chvíle. Ale po projevu následovalo udílení školních ocenění, diplomy za sportovní výkony, vyzdvižení příkladných skutků, zdálo se, že to nikdy neskončí. A pak to přišlo. Slova se znovu ujal guvernér.

„Milí mladí přátelé!“ zavolal do útvaru vzorně nastoupených školáků. „Žijete krásný a šťastný život a já vím, jak si ho vážíte a jak jste za něj vděční.“

Ozval se potlesk a souhlasné volání.

„Váš klidný spánek, vaše hry a šťastné dětství jsou ale vykoupěny těžkou prací mnoha dospělých. Vašich rodičů, učitelů, úředníků, operátorů, bezpečnostních složek, dělníků, farmářů i vědců. Víme, že o tom víte, a určitě si často říkáte, že byste i vy chtěli přispět naší krásné zemi. Přispět k míru, pokroku a prosperitě. Máte pravdu, že vaším největším úkolem je učit se, učit se a zase se učit. Ale přesto může být pro vás povzbuzením, že někteří z vás byli vybráni a budou vás všechny zastupovat na vládním bezpečnostním programu Nekonečná svoboda. Je to

poprvé, co byli právě žáci vaší školy zařazeni do úzkého, přísného výběru a kdy také obstáli. Gratuluji, pane řediteli.“

Obrátil se na hedmástra, stojícího vedle něj, a zdvořile pokynul hlavou. Všichni vypukli v jásot a začali tleskat.

„Nuže tedy, prosím, aby tito žáci předstoupili,“ pokynul guvernér znovu řediteli. Všichni ztichli a já byl napětím bez sebe. Celé dva týdny jsem se snažil přijít na to, kdo by mohl být ten další. Během her, učení i rozhovorů ve škole i odpoledne při sociálních aktivitách jsem se občas snažil zachytit nějaký náznak, znamení. Že by Viky? Aktivní je na to dost, to on mě pozval na demonstraci. Nebo Pete, ve sportu i matice vždycky extratřída? Nebo dokonce Kari?

Ředitel jako za starých časů obřadně otevřel desky: „Prosím tedy, aby předstoupili tito žáci: Hanah Vesec, Jonas Novik a Miky Pešl.“

Ozvala se slavnostní hudba a stupínek vpředu se rozzářil modrým světlem. Všichni začali tleskat a skandovat naše jména, která se rozsvítila i na průčelí školy. Vykročil jsem dopředu a připadal si jako v nebi. Ale i tak jsem se stačil otočit na Mikyho. Usmáli jsme se jako dva spiklenci a mně došlo, že když jsem předešlým na hřišti říkal, že se asi o prázdninách nevidíme, jediný se usmál a odpověděl svým oblíbeným: „To se ještě uvidí.“ Tak to je super! Jedeme spolu!

Zbývalo posledních pár dní do odjezdu. Ve škole nám s Mikym i tím třetím juniorem klasifikaci uzavřeli předčasně, ale my tam stejně chodili jako dřív. I když jsem věděl, že budu za pár měsíců zpátky, byl jsem čím dál víc nervózní a vlastně i naměkko. Ale vidina dobrodružství a toho, že budu velký voják a pomůžu celé naší společnosti, převládla.

S Mikym jsme se občas sešli a snili o tom, co nás tam asi čeká. A kam vlastně pojedeme? Hlavně Miky se snažil z archivů, zpráv i satelitních map zjistit aspoň něco, najít nějakou stopu. Ale kromě obecných informací o speciálním výzkumu, do kterého jsou zapojeni vybraní junioři, nic.

Dva dny před určeným departure date přišel seznam věcí, ale k máminu a vlastně i mému překvapení tam kromě běžných věcí typu boty, ručník a kartáček na zuby nebylo skoro nic. Naopak byly nedoporučeny věci, které měly nějaký vztah k dosavadnímu osobnímu životu – fotky, videa, knížky, ocenění... Taky dobře. Nesměli jsme mít ani osobní port thinkeru a to mě dost štválo. Ale asi to má nějaký důvod.

Máma byla čím dál smutnější, ale hrála, že je všechno v pořádku a je na mě hrdá. Mužský rodič to, myslím, nehrál, neustále dával na síti najevo, že jeho syna, teda jako mě, vybrali, a přidával k tomu moje fotky od nejranějšího dětství. Asi chtěl zdůraznit, že je to zásluha celé rodiny. Nejhůř to nesl bratr.

„Já bez tebe k moři nepojedu...“ objevil se předposlední večer na prahu mého pokoje.

„Ale Kevi, to by byla škoda. Musíš si to tam užít i za mě... A pak mi budeš všechno vyprávět.“ Podíval jsem se na něj, a když jsem viděl, jak se mu lesknou oči, radši jsem se znovu začal přehrabovat v šatníku.

„Počkáme na tebe, Jony...“ uslyšel jsem z reproduktoru hlas ženského rodiče a na stěně se objevila jeho tvář. „Na podzim tě uvolním ze školy a poletíme všichni.“

„Poletíme?“ To bylo něco neuvěřitelného!

„Až se vrátíš, bude všechno jinak, uvidíš...“ doplnil otec z druhé obrazovky. „Jako úspěšný veterán...“

„Nestresuj ho...“ přerušila ho máma a doplnila: „Kluci, v kuchyni máte večeři.“

„Přídělovou,“ doplnil radostně otec. „Zdá se, že maminka s tím svým vařením konečně dostala rozum.“

V noci se mi zdálo o Simovi. Šli jsme spolu dlouhou ulicí, uprostřed které vedly koleje, a o něčem jsme si povídali. A já si říkal, jak je báječné, že se nakonec fakt vidíme. Mluvili jsme o basketu, prázdninách i o tom, že se spolu v létě půjdeme koupat. A mě napadlo, že to vlastně asi nepůjde, když je mrtvej.

„Neboj, to je jen taková hra, Jony...“ zasmál se Simi. „Pojď, projedeme se!“

Najednou se na konci kolejí objevil vlak a Simi stál ve vagonu, mával mi a pomalu odjížděl. A já se nemohl pohnout z místa, nohy jsem měl jako z olova, hrozně moc jsem ho chtěl doběhnout, jet s ním, protože jsem věděl, že mi nestačil říct něco strašně důležitého...

Vtom jsem se probudil, teda začal hrát budík, a Systém mi vemlouvavým hlasem vysvětloval, že mě čeká další krásný den, a vypočítával, co báječného mě dneska čeká. No jasně, rozloučit se ve škole, dobalit věci, jít si naposledy zahrát se spolužáky, dostat speciální porci sladkostí na oslavu odjezdu...

„Báječné!“ zvolal jsem předpisově a fakticky jsem to tak cítil.

Už nevím, co bylo ve škole, byl jsem jako ve snu, a vlastně je to celkem jedno. Všichni šprtali na závěrečné zkoušky, takže jim bylo fuk, že s Mikym odjíždíme. Já bych to na jejich místě taky neřešil. Vybavuju si jen poslední fly-ringový zápas, kdy jsme s Mikym stáli proti sobě a Viky se pak strašně rozčiloval, když jsme prohráli.

Na obědě jsem spolužákům navrhnul, jestli se ještě nechtějí potkat odpoledne v parku, ale všichni měli na ten čas závazné aktivity, takže se to nedalo poskládat. Ghetto už nefrčelo a učit se prostředí nové vesmírné střelečky se mi nechtělo. Nehledě

na to, že mi Systém v poslední době začal čas ve virtuprostoru omezovat, až mě napadlo, jestli to nesouvisí s přípravou na výcvik. Měl bych se zeptat Mikyho, jestli to má taky tak.

Vrata se otevřela, já vjel na zahrádku a hodil kolo na stojan. Thinker mi ukázal, že je u nás někdo na návštěvě. Vstoupil jsem do předsíně, odložil port a začal si zouvat šusky.

„Tati, víš, že to nejde... a vůbec, co tě to napadá za hlouposti?“ uslyšel jsem skrz pootevřené dveře mámin hlas.

„Vážně si to myslíš?“ odpověděl starší hlas a mně pár vteřin trvalo, než mi došlo, že je to děda. To snad není možný! Naposledy jsem ho viděl, když mi bylo osm. Měl domek v horách a na prázdniny tam nikdy nezapomenu. Ale pak jsme nedostali povolení k cestě a on k nám taky nemohl jezdit. Aspoň to tak rodiče říkali.

„Podívej se na sebe, jak žiješ,“ pokračoval děda. „Co z tebe zbylo? A ještě si necháš vzít kluka?“

„Vidím, že už jsi úplně senilní,“ odpověděla máma tvrdě. „Máme se dobře a to, že Jonyho vybrali, je velká čest a benefit pro celou rodinu. Proč jsi vůbec přijel? Neříkala jsem ti...“

Ťuknul jsem na dveře a otevřel je. Oba se na mě podívali. Ženský rodič pohledem vyplašené laně, prarodič jako lékař, co má strach, ale říká, že všechno bude v pořádku.

„Jonáši!“ rozpráhnul dědeček ruce a já se nerozmýšlel a obejmul ho jako kdysi. To už se ve dveřích objevil i otec: „Měl jste dát vědět, že přijedete...“ podíval se na dědu odměřeně. „Je zvláštní, že nás Systém neupozornil...“

Děda mě pustil a bylo vidět, že chce něco říct, ale pak jenom mávnul rukou a obrátil se na mámu: „Půjdeme se s Jonášem projít.“

„To je vyloučené! Systém Jonymu vymezil čas na přípravu. Zítra odjíždí,“ zaprotestoval otec, ale děda znovu mávnul rukou a dodal: „Vrátíme se brzy.“

„Večere bude v sedm...“ oznámil ženský rodič a trochu se mu trásl hlas.

„Děkuju, Marie, ale tak dlouho se nezdržím... V sedm mi to už jede zpátky,“ odpověděl děda vlídně a kývnul na mě: „Tak co, Jonáši, jdeme?“

Chvíli jsme šli v tichu. Neviděli jsme se tak dlouho, že jsem najednou nevěděl, čím začít.

„Co škola?“ zeptal se na konci ulice prarodič.

„Dobrý... Nasdílím ti výsledky. Jaký máš nickname thinkeru?“

„Takový nesmysly nepoužívám...“ odpověděl děda rázně, a když jsem se na něj překvapeně podíval, dodal s úsměvem: „A nestydím se za to.“

Další minutu jsme šli zase beze slova, než mi došlo, že vlastně nevím, jestli jsme správně.

„Chceš do parku?“ podíval jsem se na prarodiče a pak jsem zamachroval: „Navedu nás nejkratší cestou...“

V té chvíli celá rozšířená realita včetně podprahové hudby, navigačních šipek, informačních, reklamních i komunikačních ikon, rozběhlých v prostoru přede mnou, zhasla.

„Co blázníš?!“ vyjelo ze mě, protože mi došlo, že mi děda thinker sejmul. Zastavili jsme se. Stál jsem na normální ulici, stromy podél cesty začínaly kvést, mraky nad námi byly stále tmavší a chladný vítr sílil. Po zádech mi přejel mráz.

„Promiň, ale takhle si popovídáme mnohem líp.“ Podíval se na mě a jakoby nic si strčil můj port do kapsy.

„WTF?“ zabručel jsem si vztekle pro sebe, ale pak jsem se rozhodnul radši nic neřešit a vyrazil jsem za dědou. Ten se nečekaně rychlým krokem vydal k parku. První stromy už byly na dohled.

„Vy u vás nemáte Systém?“ zajímal jsem se, ale prarodič místo odpovědi zabočil na trávník.

„Dědo, to se nesmí...“ snažil jsem se ho napomenout, i když mi to bylo trapný. Ale co, ve škole nám přece říkali...

„Tak co, dobrý?“ zastavil se konečně a ukázal mi, abych se posadil mezi dva vzrostlé stromy. „Teď nás neuvidí. Ani neusly-

ší...“ dodal a labužnický se opřel o strom. „Skoro jako doma. Doufám, že mě zase někdy přijedeš navštívit.“

„Promiň, ale já nechápu...“ snažil jsem se začít, ale děda mě znovu přerušil.

„Nemáme moc času, tak dobře poslouvej. Nevím, co je ten výcvik zač, ale cejtim z toho nějakou čertovinu...“

„Cože?“ podíval jsem se na něj vyjukaně.

„Co myslíš, že tě čeká?“

„Budu konečně užitečný. Za Velkou bariérou se bojuje o naši svobodu, ne? Maurové nás chtějí zničit, vždyť víš, co by se stalo, kdyby Bariéra neexistovala. A já... jsem šťastnej, že můžu pomoci. A nejen nám, ale...“ začal jsem nevím proč odříkávat věty, které jsem slyšel ve škole, ale děda mě prudkým gestem zarazil.

„Měl jsem vážně strach, jak budeš po těch šesti letech vypadat, a je to ještě horší... Víím, že ti musím připadat jako vopravdickej blázen, ale jde vážně o hodně.“

Chvíli jsme mlčeli. Viděl jsem mu v očích, že má strach. Z mého výcviku? Ale proč?

„Ty jsi mámu přemlouval, aby mě nikam nepouštěla?“ zeptal jsem se po chvíli.

„Myslí si, že nemá na vybranou,“ pokračoval děda místo odpovědi. „Ale dycky se můžeme rozhodnout...“ zamyslel se a po chvíli dodal: „Vlastně musíme.“

„Dědo...“ začal jsem opatrně. „Jsem moc rád, vlastně je úplně báječný, že jsi přijel, ale nemusíš se ničeho bát. Všechno bude dobrý, uvidíš. Za čtvrt roku jsem zpátky a pak za tebou přijedu a budu ti všechno vyprávět. Teda, jestli to nebude státní tajemství...“

„Nesmíš se na mámu zlobit... doma nemůže říkat všechno, všechno se odesílá, zvlášť teď, když tě vybrali... Není to její chyba, rozumíš?“ pokračoval tiše.

„Neboj, dědo, já se nedám. Uvidíš, že na mě budeš hrdej...“

„No jasné, ty hrdino!“ vzal mě prarodič za ruku, ale nebylo poznat, jak to myslí. „Budu na tebe čekat...“

„Proč jsi přijel?“ podíval jsem se na něj a všimnul si, jak uhnul pohledem. „Po tak dlouhý době?“

„Chtěl jsem dřív, víš, moc chtěl, ale...“ V té chvíli ho přerušil jemný bzukot informačního dronu nad stromy. Podívali jsme se nahoru.

„Sakra, máme nejvýš minutu, než nás vyčmuchá,“ zaklel děda a znovu se postavil.

„Poslouchej, Jonáši. Všechno bude možná úplně jiný, než si představuješ. Ve středisku... i za Bariérou... Hlavně nezapomeň, kdo jsi... A taky na mámu, tátu, Kevina... kamarády...“

Pak mi podal malý papírový zápisník a tužku a tiše dodal: „A sem si piš všechno, co jsi zažil. A pak si to znovu čti... Často si to čti, ať dokážeš poznat, co je pravda a co se ti jenom zdá.“

WTF? Bylo jasné, že děda to fakt nemá v hlavě v pořádku.

„Jasně, dědo. Díky, žeš přijel,“ uzavřel jsem tiše a bylo mi ho najednou líto.

A pak, jakoby nic, jsme vyrazili zpátky na chodník a já už rychle vymýšlel, co řeknu strážníkovi na výtku, že šlapeme po trávníku.

Další ráno jsme vstávali ještě za tmy. Máma rázně rozhodla, že mě na nádraží doprovodí celá rodina, takže než jsme se vymotali, speciální vůz, co pro nás poslali, už čekal před domem. Asi jsme mlčeli, nebo si prostě nepamatuju ani slovo. V před-síni jsem si ještě přes hlavu natáhnul mikinu školní uniformy, s povzdechem odložil thinker, do pravé ruky popadl sportovní tašku s těmi pár věcmi, co jsem měl povolené vzít s sebou, a kývnul, že můžeme vyrazit.

„Budeš mi volat každý den?“ přerušil konečně ticho Kevin, když už za okny vozu začaly ubíhat lampy naší ulice a obzor vpředu proříznul rudý pruh východu.

„Vždyť už jsem ti říkal, že s rodinou vůbec nesmíme komunikovat, juniore,“ podíval jsem se na něj a najednou mi z toho bylo smutno.

„Aspoň se Jony postaví na vlastní nohy,“ komentoval to mužský rodič a pak se podíval na bratra: „A ty taky. Poslední dobou jste spolu trávili až moc času a ve škole jsi prý dost pasivní. Tak doufám, že na tom zapracuješ. Rozumíš?“

„Yes, rozumím,“ odpověděl Kevi a celou cestu už nepromluvil.

„Nechceš na cestu aspoň banán?“ nabídla mi máma, ale já jsem zakroutil hlavou a obrátil se znovu k oknu. A elektromobil dál neslyšně svištěl ztichlými ulicemi do středu města.

Kovová klenba nádraží připomínala kostru velryby, co jsem kdy si viděl v muzeu. Už teď ráno tu byl ruch, pohyblivé chodníky unášely stovky lidí tam a zase zpátky, kolem blikaly upoutávky na obchody v dolní hale, občas zavoněla káva nebo kakao, takže jsem na chvíli zalitoval, že jsem doma nechal nedojedenou snídani.

Navigace nás nasměrovala k bezpečnostnímu gejtů na nejvzdálenějším nástupišti. Rychlovlak už tam stál. Dál už naši nemohli, stejně jako další desítky rodin, co doprovázely svoje juniory na stejnou cestu.

Identifikoval jsem se, hodil tašku přes rameno a chtěl pokračovat podle blikající čáry do diskrétní zóny. Pak jsem se ale přece jen zastavil a otočil na naši family. Stáli tam jako tři stíny ztracené v provazech bílého světla padajícího odněkud seshora. Do očí jsem jim neviděl, a byl jsem rád. Najednou jsem tuhle chvíli chtěl mít za sebou co nejdřív.

Pak se Kevi rozběhnul a objal mě tak pevně, že jsem na okamžik přestal dýchat a taška mi sklouzla z ramena na zem. Ale já zůstal stát jako sloup, rozhlížel se, jestli nás někdo nesleduje, pak jsem zahlédl, jak se zezadu blíží Miky, zvedl ruku na pozdrav...

„Nebuď jak malej, Kévo. Vždyť se brzy vrátím,“ chlácholil jsem ho a přitom ho jemně odstrčil od sebe. „Dávej pozor na mámu s tátou, jasný?“

„Jasný...“ odpověděl bratr a oči měl plné slz. „A ty dávej pozor na sebe, Jony.“ Pak se na mě vyčítavě podíval a skoro šeptem dodal: „Kdo mi za tebe bude dávat dobrou noc?“

„Neboj. Vzpomenu si na tebe vždycky, než půjdu spát. Pošlu ti pohádku po mráčku. Slibuju...“ mrknul jsem na něj.

„Budeme na tebe čekat!“ zavolala ještě máma, ale to už jsem si znovu přehodil tašku přes rameno a předpisově pozdravil: „Krásný den!“

Pak jsem se otočil a prošel gejtem a dál podél vlaku až k předposlednímu vagonu, kde jsem měl místo. Miky už mezitím někam nastoupil, tak jsem kývnul na juniora, co táhnul velký kufr kousek za mnou.

„Krásný den, já jsem Jony.“

„Fili,“ kývnul na mě. „Kde to máš?“

„2/45. Doufám, že nám tam dají něco k jídlu...“

„Můžu se s tebou rozdělit,“ usmál se na mě a pak se zastavil a ukázal na dveře vagonu, které se před námi otevřely.

„Jdeme?“

**Každá dostatečně rozvinutá
technologie je prakticky
nerozoznatečná od magie.**

Arthur C. Clarke

5.

Svítání nás dostihlo daleko za městem. Z šera kolem se klubala rovinatá suchá krajina s ostrůvky trnitých keřů a labyrinty popraskaných cest. Mířili jsme téměř přesně tam, kde zpoza obzoru lemovaného hradbou Velké bariéry stoupal rudý sluneční kotouč.

Seděl jsem klidně, pevně připoutaný k sedačce, a podle předpisu mlčel. Uvnitř se ale můj svět hroutil. Cítil jsem se ztracený, unesený, zoufalý. Odpojený nejen od Systému, ale i od celého dosavadního života. Proč tu nemají aspoň mapu polohy nebo obrazovku se zpravodajstvím? Vypadá to, že přestal fackřit i zdravotní senzor, nikde žádné komunikátor... Pustte probiha aspoň nějakou hudbu!

Ještě při nástupu to přitom vypadalo tak dobře. Po biometrické registraci jsme dostali modrý drink na uvítanou, kolem hlavy nám dali identifikační pásek a navedli nás na sedačky. Pak nás ale automat připoutal...

„Jak je?“ obrátil jsem se na juniora přes uličku a pokusil se křečovitě usmát. Fili se na mě otočil, vyplašeně zamrkal a pak pokrčil rameny.

„Jak dlouho asi jedeme?“ Než jsem mu stačil odpovědět, že určitě už několik hodin, ozval se z reproduktorů velitelský hlas: „Žádáme rekruty, aby se zdrželi jakýchkoli pokusů o vzájemnou komunikaci. Cesta na základnu je důležitou součástí výcviku.“

Fili po mně ještě jednou hodil zoufalým pohledem, neúspěšně zacukal bezpečnostním pásem a pak obrátil oči v sloup a začal tčkat po stropě vagonu tam a zase zpátky, nahoru a dolů, jako by odtud očekával vysvobození.

Snažil jsem se myšlenky uspořádat, ale letěly jako vítr, nepomáhal už ani pohled do pusté krajiny.

Cítil jsem, že brzy budu potřebovat močit. Tak nutně, že jsem to snad ještě nezažil. Jak taky, když mě dřív hlídal Systém. Tak rychle! Snažil jsem se odepnout pás, ale automatika ho blokovala. WTF? Co teď?

„Omlouvám se, ale nutně potřebuji na toaletu!“ zoufale jsem zavolal naučenou frázi. Odněkud zezadu jsem zaslechl krátký smích. Měl jsem chuť vyskočit a začít toho neznámého škrtit, ale nemohl jsem se pohnout. Ještě chvíličku a půjde to ven.

„Žádáme rekruty, aby se zdrželi jakýchkoli pokusů o vzájemnou komunikaci. Cesta na základnu je důležitou součástí výcviku,“ ozvalo se znova známé hlášení a já zaslechl, jak Fili zadržel dech, napřímil se a na okamžik strnul.

„V pořádku?“ nedalo mi to, když jsem viděl, jak zrudnul. Místo odpovědi se znovu opřel do sedačky, vydechnul a rukama se pokoušel zakrýt mokré kalhoty. To se ale u ostrého zápachu nepodařilo.

„Promiň, Jony... mně už je to jedno...“ zašeptal a mně to všechno najednou přišlo totálně křežy. Stovka elitních týpků, co jedou zachránit svět, se jim tady pomoci! Náhoda?

Naposledy jsem se pokusil zabránit nehodě, nadechl se, ale pak už to nešlo. Křečovitě jsem se rozesmál a uvolnil. Pak jsem ucítil teplo mezi nohama, na sedačce pod sebou... A bylo mi najednou tak dobře, svobodně... Chechtal jsem se, až jsem skoro nemohl dýchat. A ke mně se postupně přidávali další a další, nejdřív potichu a nesměle, ale pak pořád víc a víc, až se celý oddíl otřásal výbuchy smíchu.

„Žádáme rekruty, aby se zdrželi jakýchkoli pokusů o vzájemnou komunikaci. Cesta na základnu je důležitou součástí výcviku,“ ozvalo se do třetice, ale to už se chechtot smísil s desítkami mladých hlasů a houstnoucím oděrem pomočených sedaček.

Mléčné bílé světlo jako by padalo ze všech stran a zároveň odnikud, takže postavy okolních rekrutů jsem vnímal jako v mlze. Stáli jsme až na tenké pásky kolem hlavy, co jsme měli ještě z vlaku, úplně nazí na vyhřáté holé podlaze haly a čekali.

Poté, co mi celou noc nedovolili spát ani mluvit a po výstupu mě nechali vysvléknout ze zapáchajících šatů, jsem už neprotestoval. Jen mi hlavou bleskla myšlenka, že oblečení bylo jedna z posledních věcí, které mě spojovaly s domovem. Pak jsem ale ani tu neudržel a stál tam jako prázdný list a ani se už nesnažil zakrývat rukama. A bylo mi úplně jedno, že takhle mě viděl naposledy rodič, když mi bylo pět, jen jsem předpisově sklopil oči k zemi.

Fili se mi mezi nahými postavami někam ztratil, o kus dál jsem zachytil Mikyho, ale naučený stud mi zabránil, abych se na něj podíval pořádně. Pak se ze všech stran spustily proudy vody. Teplé i úplně ledové se prolínaly a vykreslovaly na našich tělech neviditelné obrazce. Shora, zespoda i ze všech stran. A do toho hudba. Zavřel jsem oči. Bylo to, jako by mě neviditelná loďka unášela divokým proudem vstříc bouřícím vodopádům, nahoru, dolů... Vzrušeně jsem začal křičet a další a další hlasy se přidávaly. Jako blázen jsem se točil v proudech vody a podivného světla padajícího ze všech stran. Pak mě to srazilo na kolena a já oči zase otevřel a snažil se je v té zurčící záplavě protřít. Úžasná úleva, lehkost...

Nevím, kdy voda přestala proudit. Najednou jsme stáli jeden vedle druhého v několika řadách, do kterých nás směřovaly svítící linie na podlaze. Teplý suchý vzduch nás usušil tak něžně, že jsem si přál, aby to nikdy neskončilo. Pak se před námi otevřely vysoké dveře prozářené modravým světlem, které vyplňovalo i halu, do které vedly. Jeden po druhém jsme jimi

procházeli a vítaly nás usměvavé ženy a předávaly nám balíček s dresem.

„Vítejte! Vítejte! Welcome!“ znělo odevšad a my postupovali k místu označenému naším číslem a tam jsme se oblékli do uniformy. Padly dokonale. Nikdo nic neříkal, všechno bylo jasné. Teprve když jsem stál v pozoru vedle další stovky rekrutů a strop nad námi se rozzářil hvězdnatou oblohou, uvědomil jsem si, že mi kručí v žaludku.

„Jistě se ptáte,“ zazněl najednou rázný hlas a já si všimnul, že na vyvýšené místo vpředu se postavil vysoký muž, „proč byla cesta tak nepříjemná. A kde máte zdravotní senzory a systémové porty.“

Podvědomě jsem si pohladil svědicí jizvu po senzoru na předloktí, ale v tomhle stavu jsem se nedivil vůbec ničemu.

„Na všechno, co bylo, zapomeňte. Byli jste vybráni proto, abyste dál nebyli součástkami Systému, který vám dosud pomáhal a vedl vás. Jste tu, abyste se plnohodnotně rozhodovali, byli skutečnými osobnostmi. Abyste ovládli sami sebe a potom dokázali ovládat i svět.“

Moc jsem to nechápal, ale znělo to tak jasně a podmanivě, a tak jsem ani na okamžik nezaváhal, že jsem tady správně. Blýsknul jsem pohledem na Mikyho, který stál přes uličku a fascinovaně jako já sledoval celý projev.

„Dlouhou dobu jsme vás sledovali. Vaše chování, reakce, zájmy,“ pokračoval muž. „Nyní záleží na vás, jestli obстоjíte v dlouhém a náročném výcviku. Ale žádný strach, jsme s vámi a společně to dokážeme! We just do it!“

Někdo začal vpředu volat: „We just do it! We just do it!“

A po něm další, všechny hlasy se slily do rytmického skandování a volání, ke kterým se přidaly bubny a pak i hudba. I já křičel a dupal do rytmu jako ostatní. Je to tak, tady je moje místo. Yes! I'll just do it! I'll do it!!

„Jestli to skandování byl projev nezávislých osobností, tak já jsem čínskej papež...“ zašeptal Fili do tmy frází, které jsme vlastně nerozuměli, a otočil se ke mně.

„Máš s tím nějaký problém?“

Leželi jsme ve zšeřelé hale, desítky lůžek v dlouhých řadách ani ne půl metru od sebe. Nad hlavou jen polička s lampičkou a dvěma kovovými spirálami propletenými jako hadi.

Jak dlouhý čas uplynul od našeho příjezdu? A je ještě den, nebo už noc? Kdoví, jestli ta projekce na stropě odpovídá skutečnosti, tak jasné hvězdy jsem už dlouho neviděl.

Než nám centrálně zhasli, vytáhnul jsem z hygienické taštičky zápisník od dědy a zkoušel něco napsat. Ale nakonec z toho bylo jen několik načatých a přeškrtnutých vět. „Je po večeři, rozdělili nás do výcvikových týmů. ... Všechno je tu nové... neznámé... jako v rozbourané vodě... stýská se mi po jistotě, co jsem měl doma... už se těším, až zase všechny uvidím. Je to ale čest, že mě vybrali... Zvládnou to.“

„Kdo to je?“ zvedl Fili ze země malou fotku, co mi vypadla ze zápisníku.

„A jo...“ vzal jsem ji do ruky a usmál se. „To je Kevi, brácha.“

„To je přece zakázaný, ne?“

„Nevěděl jsem to... musel mi ji tam dát mužský prarodič,“ vysvětloval jsem nervózně. „Myslíš, že ji mám odevzdat?“

„Mně je to fuk...“ podíval se na mě Fili přátelsky. „Přece nebudou blbnout kvůli jedné fotce...“

Beze slova jsem obrázek zasunul mezi stránky sešitku a uložil ho pod polštář. Světlo v hale zvolna haslo a já se položil na záda.

„Co nás asi čeká zítra?“ ozval se vedle mě znovu Fili.

„Výcvik... říkali vytrvalost, ne? Ale stejně nechápu, jak tady budeme fungovat.“

„Myslíš bez Systému?“

„Yes.“

„Myslím, že Systém je tady taky...“ zamyslel se Fili. „... jen funguje nějak jinak... standardní ovládání a informační pole je nedostupný, zřejmě toho bude víc na manuál...“

„Třeba ta lampička...“ zvednul jsem hlavu. „Povídám, rozsvít se, a ona nic. Hledám vypínač a taky nic...“

„To máš fuk, lampička nelampička...“

„No jasně, ale co další věci. Připomínky, predikce, navigace, feedback, zdravotní korekce...“

„Mohli by nám tu čelenku aspoň na noc sundat...“ navázal Fili nesouvisle. „Děsně škrtí.“ Pomalu projel hřbety palců čelo a promnul si spánky. „Co ty, jsi ó ká?“

Teprve v té chvíli jsem si uvědomil, že mi ten tlak na spáncích taky není nejpříjemnější. Zkusil jsem pásku posunout výš do čela, ale nešlo to.

„Budeme se asi muset rozhodovat sami...“ zamyslel se soused.

„Ale jak asi?“ skoro jsem vykřikl, ale když jsem si uvědomil, že jsme asi jediní, kdo v celém dormitáři nespí, vzepřel jsem se na loktech a zašeptal: „Bez informací? Ovládání?“

„Anebo přijít na to, jak to tady celé funguje,“ dodal Fili po chvíli.

„Nevím... Asi bychom už měli spát.“ Otočil jsem se čelem ke stropu, skrz který problikávaly hvězdy, ale oči nechal otevřené. Vlastně jsem byl ale rád, že ke mně mluví, protože jsem si pak o trochu míň připadal ztracený jako bejby, co ho bez navigace vysadili v úplně neznámý zemi.

„Ó ká, dobrou noc...“ zašeptal po chvíli a otočil se na druhou stranu.

Čas plynul, nebe občas překryl mrak, aby po chvíli zase uvolnil místo hvězdám. Ze všech stran šumělo oddechování juniorů – rekrutů. Zavřel jsem oči a snažil se usnout, ale místo toho se mi

vybavila tvář Keviho. A pak mámy a dědy, hřiště u našeho parku. Už mi to tu nepřipadalo tak báječný.

„Taky nemůžeš spát?“ zašeptal jsem, ale bylo ticho. Opřel jsem se o lokty a podíval se na Filiho. Oči měl zavřené a ve tváři blažený výraz. A pak se zničeho nic rozsvítila lampička nad jeho hlavou. WTF?

„Zhasni!“ zašeptal jsem. Nic. Posadil jsem se a začal znovu hledat, jestli svítidlo někde nemá ruční ovládání, které mi prve uniklo. Nothing. Co je to za error? Pěkně děkuju, teď už tuplem neusnu. Doma bych si nastavil medikaci a byl by klid... Otočil jsem se na břicho, hlavu co nejpevněji zabořil do polštáře a v duchu si třikrát zopakoval: Chci spát!

A přesně v té chvíli mě zaplavila blažená vlna, která překryla všechno ostatní. Jako bych se houpal na hladině nahoru a zase dolů, vítr mi cuchal vlasy a zvuky z okolí byly stále vzdálenější a slabší... Ve stejné chvíli jsem se v koutku mysli pokusil vybavit si bráchovu tvář, abych mu na dálku popřál dobrou noc. Ta se ale rozplývala a vlnila, až zmizela docela.

Běž! Run! Run! Rychleji! Ted! Ted! Hučelo mi v hlavě. Miky pořád tři kroky přede mnou. A zase dál a nahoru, nahoru do kamenité stráně. Zaber! Spíduj! Podjely mi nohy, sjel jsem na kolena. Právě přesně na ostrý balvan, děsná bolest...

Nesmíš zastavit! Běž! Vrávoravě jsem se narovnal a znovu se rozběhl a vší silou se snažil nekulhat. Cesta pořád stoupala, za ní skalní plošina. Ohlédl jsem se a uviděl, že rovina s labyrintem hal a chodeb leží už hluboko pod námi.

Běž! Běž! Skrz ty trnité keře! Jdi! Na vteřinu jsem zaváhal a zpomalil, Miky ale s výkřikem skočil ramenem napřed a prodral se skrz šlahouny. Zůstaly na nich viset cáry jeho bundy.

Yes! Jdu! Věděl jsem najisto, že tam chci, že to taky dokážu. Zavři oči, rozběhni se a...

Bolest se mi rozlila po rukou a čele, po tvářích mi stékalo něco horkého... Na okamžik jsem se znovu zastavil, otřel si fejs a rozhlédl se. Vlevo i vpravo se podobně svízelnou cestou prodíraly další desítky juniorů, snad jsem tam někde dole zahlédl oddechujícího Filiho.

Musím dál! Co na tom, že se mi třesou nohy, točí hlava, že budu zvracet... Nesmím to vzdát! Jdu dál! Poručil jsem si znovu a vlastně nechápal, kde se ve mně bere ta vůle pokračovat. Ale cítil jsem se jako vítěz, nesmrtelný bojovník, který se blíží k vysněnému vítězství. Miky zmizel za skalním útesem, ze kterého vlály žluté chuchvalce nějakých rostlin.

Musím ho dohonit! I just do it!

„Do it!“ zakřičel jsem, ale svaly mi vypovídaly poslušnost, snažil jsem se krotit tělo jako divokého koně... Pěští jsem se praštil do rozbitého kolene, ale málem mě to skolilo. And once more! Bolestí jsem vykřikl tak, že jsem ozvěnu zaslechl až někde z údolí.

Vystřelil jsem nahoru, vyskočil na balvan a dalším dvoumetrovým skokem dopadl do štěrbině mezi dva skalní bloky. A znovu nahoru. Srdce mi bušilo jako kulomet, pot se řinul po tváři a zádech. Přidal jsem a zahlédl bývalého spolužáka kousek přede mnou.

Hlasitě sípal, snažil se ztěžka protáhnout úzkou průrvou mezi skalami a něco mumlal. Cíl už je nadosah, pořád mám šanci! Napadlo mě chytnout Mikyho za nohu a stáhnout ho dolů nebo přes něj prostě přelézt a dostat se na horní plošinu první.

Jdi do toho! To dáš! vyskakovalo mi v hlavě, ale já zastavil a zavolal: „Jsi v pohodě, Miky?“

„Dobrý, nestarej se! Dávám to!“ ozvala se chraplavá odpověď a vzápětí se konečně s námahou protáhnul mezi skalami a začal šplhat nahoru.

Vmáčknuł jsem se do průrvy a vši silou jsem tlačil své tělo za ním, do nosu mi pronikal štiplavý pach jeho potu smíšeného s krví. Ještě kousek, ještě chlup...

Konečně! Před námi plošina přistávací dráhy vyleštěná jako zrcadlo, hory se skrz horký vzduch houpaly jako na vodě. V okamžiku, kdy jsme se dostali nahoru, se rozzářily navigační linie a vprostřed zóny se rozblíkal modrý kruh – náš cíl. Miky běžel jako postřelené zvíře, chvílemi poskakoval po jedné noze, vyražel bolestivé skřeky, ale pořád měl náskok.

Dokážu to! přikázal jsem si a znovu přidal. Pět, čtyři, tři, dva... Ve stejné vteřině jsme vpadli do kruhu a po několika kotoulech zůstali ležet kousek od sebe. Srdce mi bilo v každém milimetru těla, dech připomínal žalostné vzlyky, rány mě pálily, celé tělo jako bych měl v ohni. Dokázal jsem to!

Bílý dům s červenou střechou. Červený hrnek s bílými puntíky. Kopretina se žlutooranžovým středem a bílými lístky po okraji. Modrý elektromobil staršího typu... Obrázek vždycky po pár vteřinách zhasnul a já si ho měl udržet v paměti. Teprve po chvíli se objevil další. A zase další a další.

Seděl jsem v pohodlném křesle s opěradlem tvaru hlubokého půlválce. Kousek ode mě v příjemném světle žena středního věku v uniformě a s předpisově zastřiženými vlasy.

„Gud, sí ár dvě stě čtyřicet čtyři,“ oslovila mě stejně předpisovým hlasem, poprvé po čtvrt hodině výcviku.

„Obstál jsem?“

„Je to jen vstupní test. Hlavní zkouška vás teprve čeká.“ Blesklo mi hlavou, kolik takových testů ještě bude. A taky k čemu takovéhohle zkoušení vlastně je. Na to, že už jsem tu pravděpodobně víc než týden, toho zatím moc nechápu.

„Paměť je to nejbezpečnější úložiště. Ale také nejzrádnější,“ řekla žena, aniž jsem otázku vyslovil. „Soustředte se, dvě stě čtyřicet čtyřko. Vaším úkolem bude si teď obrazy co nejzřetelněji vybavit, tak jak je budu jmenovat.“

Světlo v místnosti ještě víc ztmavlo a křeslo se sklopilo tak, že jsem skoro ležel.

„Dům... hrnek... květina...“ odříkávala žena a já se urputně snažil co nejpřesněji si vybavit podobu, kterou jsem předtím viděl při projekci. Asi jsem to dělal dobře, protože jsem měl pocit, že se operátorka dokonce na okamžik usmála. Trvalo to snad půl hodiny, některé obrazy jsem si musel představovat snad desetkrát, až se mi začaly prolínat a motat. Ale žena byla neúprosná a já to taky nevzdával.

„Jak se cítíte?“ zeptala se mě, když test skončil.

„Ó ká. Děkuji. Jen jsem trochu unavený, nedokážu se soustředit...“

„Koncentrace je klíčová, juniore. To si zapamatujte,“ odpověděla žena stroze.

„Rozumím. Budu se snažit na tom pracovat.“ Zvedal jsem se z křesla. „Mohu odejít?“

„Co vám udělá největší radost, Jonasi?“ zeptala se místo odpovědi a pokynula, abych se znovu posadil. V té chvíli mi vlastně udělalo největší radost, když mě oslovila jménem, ale přesto jsem se zamyslel a nechal před očima procházet vzpomínky.

„Když můžu být se spolužáky... tedy mohl jsem,“ vyslovil jsem po chvíli nejistě. „Když mě ve škole pochválili před třídou... Když mě vybrali na tuhle misi...“

Najednou se svět se mnou rozhoupal a já se ocitl uprostřed hřiště, co se promítalo všude kolem. Hrál jsem basket s Mikym a dalšíma klukama. Byla to neuvěřitelně přesná projekce. Všechny obrazy jako by byly nasnímané mýma očima. Kličkoval jsem mezi klukama, přebral přihrávku, krok, dva, odraz

a teď! Míč proklouzl obručí a na počítadle se objevil bod pro náš tým.

Srdce se mi rozbušilo radostí a já se obrátil na ženu vedle a vysvětloval: „To bylo pár dní před odjezdem... krásný odpoledne...“

Operátorka mlčky přikývla, obraz zmizel a objevil se další.

Stál jsem uprostřed školního dvora a kráčet za všeobecného jásotu dopředu jako vyvolený. Hudba zněla ze všech stran, celá nastoupená škola skandovala moje jméno. A já se cítil jako král, na zádech mi naskočila husí kůže, hrdostí jsem se skoro nemohl nadýchnout...

„Emoce jsou důležité,“ komentovala stroze, když se zase rozsvítilo a my seděli proti sobě. „Dokážete si je znovu vybavit?“

Přikývl jsem, ale stejně mi to nedalo: „Máte záznam všech mých veřejných událostí?“

„V jistém smyslu ano,“ odpověděla a monotónním hlasem pokračovala: „A strach? Z čeho máte strach, dvě stě čtyřicet čtyřko?“

Mlčel jsem dlouho. Opatrně jsem pátral ve vzpomínkách, jako bych se bál otevřít dvířka do hlubiny.

„Že selžu...“ začal jsem pomalu. „Zklam...“

Stojím uprostřed třídy, je mi něco přes osm a týčr mě přede všemi kárá, že jsem nezvládl test na předepsané skóre. Stojím a snažím se usmívat, ale o to víc se do mě učitel pouští, cítím se nečistý, zmetek, který zaslouží vyhodit... A pak závod, přebor školy, kde zůstávám na předposledním místě, kulhám, dobíhám s vypětím všech sil a vidím, jak se na mě všichni kolem dráhy dívají, smějí se, ukazují si na mě...

Opět jsme ve výcvikové místnosti a ve vzduchu dál visí předchozí otázka. Vzpomínky mi vyskakují stále intenzivněji, okamžiky, za které se stydím nebo jsou příliš bolestivé, mi víří v mysli, dorážejí, ale jen některé mají tu sílu, aby se proměnily v další projekci.

„Že zůstanu sám... že mě všichni opustí...“ vyslovil jsem namáhavě.

Světlo opět pohaslo a já rázem stojím uprostřed svého pokoje. Rodiče o kus dál, máma se slzami v očích říká: „Teď už jsi velký... tuli tuli je pro bejby.“

Já na to nedbám a rozběhnu se k ní, abych ji obejmul, tak jako dřív, ale máma mě zprvu jemně, ale pak stále tvrději odstrkuje. Je mi sotva pět a nechápu to, mám pocit, že se celý svět hroutí, křičím a bouchám rukama i nohama, ale namísto toho rodiče zavírají dveře a nechávají mě samotného. Jen odněkud z prostoru začne znít hudba, která ale ještě víc podtrhává pocit, že se propadám do temnoty beze dna.

„Tohle taky máte?“ vykoktal jsem ze sebe, když jsem se konečně skrz slzy podíval na důstojnici.

„Vaše odstavení, dvě stě čtyřicet čtyřko,“ kývla. „Emoce jsou důležité. Dokážete si je znovu vybavit?“

Chtěl jsem říct, že to bude těžké, ale namísto toho jsem mlčel a úpěnlivě v duchu prosil, aby tohle testování už skončilo.

„A dál?“ pokračovala žena neúprosně. „Z čeho máte největší strach?“ Pak se zarazila a trochu smířlivě dodala: „To je dnes poslední otázka... slibuji.“

Mlčel jsem dlouho, i když mi bylo jasné, co mám odpovědět. Snad jsem se bál, že když to vyslovím, nedokážu tu hrůzu už unést... Konečně jsem mírně zvedl hlavu a pomalu vyslovil: „Bojím se, že nebudu... Bojím se umřít.“

Pak jsem pevně sevřel víčka a rozechvěle čekal, co bude následovat. Cítil jsem se jako úplně nahý v obrovském lisu, který se stahuje víc a víc. Ale světla v místnosti se rozjasnila a moje křeslo se pomalu sklopilo tak, abych mohl pohodlně sestoupit na zem.

„Děkuji vám, sí ár dvě stě čtyřicet čtyři. Můžete jít. Za dvacet minut vás čeká večere s vaší jednotkou.“

Kolik to bylo týdnů a dnů? Splývaly do bezbřehého proudu, vlastně jako celý můj dosavadní život. O to víc jsem se ale snažil vnímat, co který den přinesl nového. Často jsem si vzpomněl na dědu a otevřel jsem zápisník, ale jinak mi kromě vzpomínek nezůstalo ze starého života téměř nic. A i ty zvolna šedly, promíchávaly se s představami a sny. Den a noc a zase den a zase noc. Někdy jsem si večer poznamenal myšlenku z rozhovoru, jídelníček nebo načrtnul krajinu, kam nás v rámci výcviku vyslali. Nebo hlášku, co mi připomněla nějakou akci s rodinou nebo spolužáky. A jen občas, když se nikdo nedíval, jsem před spaním vytáhnul Keviho fotku a dlouze se na ni díval. Ale i tak jsem se propadal stále hlouběji do opakující se rutiny života na základně, nekonečného proudu povelů a výcvikových činností, které mě nesly jako mohutná řeka.

Budíček, rozsvíčka, snídaně v tichu, ranní instrukce a povzbuzení, aspoň to mi připomínalo rána ve škole. Fyzická příprava a potom výcvik koncentrace. Půl hodiny se soustředit na stéblo trávy, zvuk metronomu nebo představu, kterou nám stanovil operátor. Po obědě rekreace, kdy jsme se ve dvojicích procházeli v tréninkové hale a při kroužení si sdělovali svoje pocity. A znovu výkonnostní trénink a znovu koncentrace. A čas na čtení a test z toho, co jsme si z textu zapamatovali, večere, možnost rozebrat den s operátorem, hygiena...

Den finálního testu přijímače přišel bez ohlášení. Ráno nás signál vzbudil ještě za tmy, na oblečení jsme měli osmdesát sekund. Poklusem na nástup, identifikace číslem. Stručná instrukce a pak znovu poklusem na místo určení. Ani nevím, kde mi v mysli zbylo místo na naději, že třeba teď konečně pochopím víc.

V kruhové hale nás stálo asi padesát. Výjimečně nebylo zakázáno mluvit, a tak celý prostor vyplňoval vzrušený šum. Před

námi zářila velká číslice odpočítávající čas do konce experimentu.

„Už jenom pět minut... jak se tam mohli dostat?“ zaslechl jsem vedle sebe.

„Není tam nějaký manuál?“ odpovídal mu druhý, o poznání vyšší hlas.

„Prohlížel jsem je důkladně... nikde nic...“

„Možná je nějaký algoritmus v pořadí, jak se otvírají,“ přidal se třetí a já v něm poznal Filiho.

04:12... 04:11... 04:10... Číslice s chladnou pravidelností odpočítávaly čas, který zbýval. Měli jsme za úkol projít některými z pěti dveří po obvodu haly. Na zvukové pokyny nereagovaly, nikde žádný klíč, senzor ani ruční ovládání.

Desítky juniorů se samy nebo po skupinách snažily najít způsob, jak se dostat ven. Zdálo se ale, že žádný systém ani algoritmus nefunguje. Přesto se občas jedny dveře nečekaně otevřely a některý z rekrutů jimi rychle proklouznul pryč. Bez jakékoli logiky...

Ted! Na opačné straně kruhu se gejt nehlučně otevřel. „Miky!“ stačil jsem ještě zavolat, ale to už spolužákova silueta mizela za neprostupnou přepážkou.

02:50... 02:49...

„Zkusíme to spolu?“ uslyšel jsem vedle sebe zvonivý hlas Filiho.

„Je to individuální test...“ oponoval jsem a udělal několik kroků k nejbližšímu vstupu.

„A proč nás teda nechali pohromadě?“ nevzdával se. „Třeba chtějí, abychom byli tým!“

„A co chceš teda dělat?“ odseknul jsem popuzeně. Zbývaly dvě minuty.

„Co když to nestihneme? Myslíš, že nás pošlou domů?“ zeptal se a bylo v tom víc naděje než obavy.

„Stihneme,“ odpověděl jsem rázně, zastavil se těsně u dveří

a položil na ně ruku. Byly dokonale hladké, matně světélkovaly a splývaly s okolní stěnou tak, že kdybych je už několikrát neviděl otevřené, ani bych je nerozeznal. Jako v nějakém snu.

„Co si nejvíc přeješ?“ uslyšel jsem zřetelně v hlavě.

„Otevřete se...“ uslyšel jsem šepot Filiho těsně vedle mě.

„Čtyřicet jedna, čtyřicet, třicet devět...“ rozlehl se halou neúprosný hlas.

Ty to víš! vyslovil jsem v duchu a představil si, že se dveře otvírají. Bylo to tak samozřejmé, že když jsem otevřel oči a uviděl, že průchod je volný, ani jsem se nezaradoval a samozřejmě vyšel z haly.

Tu noc nás v dormitáři nezbyla ani třetina. Leželi jsme na jiných místech než v minulých týdnech, rekrut vedle mě zřejmě taky nespál, ale oslovit ho jsem se neodhodlal. Filiho jsem zahlédl na opačné straně, o to víc mě potěšilo, když se aspoň takhle na dálku naše pohledy setkaly.

Měli jsme nová místa, nové uniformy Ligy, vyšší level. Nic z toho, co jsme si přinesli z domova a mohli ještě v přijímači mít, nám už teď nezůstalo. Ani trenky, hygienická taštička a v ní zápisník, bráchova fotka... Nic.

Zase nemůžu spát, ale už to není jako na začátku. Posadil jsem se na lůžku a rozhlédl se po hale. Měl bych poslat Kevimu dobrou noc, vyskočilo mi najednou a já si uvědomil, že jsem si na něj už několik dní nevzpomněl.

„Dobrou noc, brácho...“ zašeptal jsem a marně se snažil vybavit jeho tvář. „Dobrou noc, Kevi,“ zopakoval jsem, ale byla to jen prázdná slova.

V tu chvíli mě napadlo, jestli to všechno vlastně není jen sou-

část výcviku, žádný Kevin ani děda třeba nikdy nebyli, jsou to jen obrazy, simulace, co mi vložili do paměti... Blbost! Co bych byl pak já? Přece jsem tam s nimi žil čtrnáct let. A brzy zase budu. Jen co dokončím tuhle podivnou misi...

Znovu jsem si lehl a díval se do stropu, za kterým se hnaly cáry mraků a co chvíli prořízly srpek dorůstajícího měsíce. Na druhém konci haly někdo rozsvítil, ale bylo to tak daleko, že jsem nepoznal, jestli je to Fili. Takže fakt přišel na to, jak se ta lampička nad postelí ovládá. A co ty, hrdino? blesklo mi hlavou, i když nebylo pochyb, že už to taky dokážu. Zavřel jsem oči a trpělivě čekal, až mě pohltí milosrdné bezvědomí.

Všichni, jak jsme stáli v dlouhé řadě, jsme na světelný pokyn udělali tři kroky vpřed. Spolkla mě tma úzké kóje, dveře se za mnou nehlučně zavřely.

„Krásný den, sí ár dvě stě čtyřicet čtyři,“ ozvalo se z prostoru.

„Krásný den,“ odpověděl jsem předpisově a skoro hmatatelně cítil, jak mi identifikační čelenka pulzuje do čela a spánků.

„Prověřte se kontrolními znaky,“ pokračoval Systém.

List javoru, vchod do domu, kolo, rozbité koleno. Vybavil jsem si co nejpřesněji čtyři obrazy, které patřily k mé identifikaci.

„Máme vás, dvě stě čtyřicet čtyřko, vstupte do receptivní zóny.“

Zastavil jsem se v kruhu, který se rozsvítil na podlaze, a zhluboka jsem se nadechnul. Najednou jsem měl pocit, jako by se spejs vně kruhu propadal a já se vznášel v temném prázdném prostoru. Ten se teď postupně prosvětloval, tvaroval...

Byl jsem obklopený modří oblohy, dole pod sebou jsem zahlédl nějaké skály a ještě dál dlouhý pruh lesa protnutý stužkou hnědé řeky. Projekce byla dokonalá, ve vlasech jsem cítil vítr,

do nosu mě polechtala vůně řeky, těsně vedle mě prolétl rorýs, až jsem cítil náraz vzduchu od jeho křídel.

A najednou jsem byl jím! Orlem, který se nehnutě vznáší nad krajinou. Vnímál jsem každý detail dole na zemi, ostřeji než v nejlepším digitálním zoomu.

„Povolte synchronizaci!“ uslyšel jsem jakoby zdálky pokyn a ucítil, jak se do mé mysli něco tlačí, síla, která se mě snaží zmuchlat do kuličky a zároveň roztrhat na tisíc kousků. Vnímál jsem chlad a současně horkost, třásl jsem se a cítil, že nemůžu dýchat ani se pohnout.

V té chvíli jsem začal padat, vítr kolem mě svištěl stále větší rychlostí, pak jsem se rotočil jako list zmítaný větrem.

„Povolte synchronizaci!“ opakoval hlas, ale závrať i tlak, které se zmocňovaly mého vědomí a zastíraly ho, mě úplně paralyzovaly. Byl jsem tím ptákem a zároveň sám sebou, snažil jsem se mávat rukama, abych vyrovnal ten zběsilý pád, pak jsem se zhroutil na kolena, ale ta druhá skutečnost byla silnější.

Nebraň se, otevři se... znělo mi v hlavě. Země se přibližovala rychlostí blesku, ještě vteřinu, dvě... a roztříštím se o skály...

„Yes!“ vydechl jsem a otevřel se. Celou mou bytostí projel slastný pocit, který jsem zažil jen párkrát v životě. Myšlenky byly najednou klidné, soustředěné, představil jsem si, jak křídla zamávala. Jednou, dvakrát, potřetí. Bylo to stejně snadné jako ráno vstát nebo se rozběhnout, vlastně ještě mnohem snadnější a krásnější.

Těsně jsem se vyhnul skalnímu výstupku a posadil se na pahýl staré borovice. Sejmi ho! vyskočilo mi v mysli a já zaměřil pohled na hejno ptáků v rozsedlině. Odrazil jsem se a několika plynulými pohyby se zavěsil do vzdušného proudu, tělo dravce bezvýhradně poslouchalo mé myšlenky a přání. Zaměřil jsem cíl a sklopil křídla. Země se rozlétla proti mně, ale teď už jsem neměl strach. Vmžiku jsem do pařátů uchopil holuba a roztáhl

křídla a širokým obloukem zamířil ke skále. Několik kapek krve se rozstříklo vzduchem...

Vzápětí mnou projela prudká bolest, jako by mi někdo do hlavy vrazil dlouhý trn. Klečel jsem v světélkujícím kruhu a kóje se pomalu rozsvěcela. Zkroucené tělo bolelo, chtělo se mi zvracet, napůl jsem ještě cítil volnost vzdušného moře, napůl mě svíral pocit, že jsem ztracený, zneužitý...

„Děkujeme, dvě stě čtyřicet čtyřko,“ probral mě známý hlas. „Váš poslední test proběhl úspěšně. Gratulujeme.“

6.

„Bylo to neuvěřitelný... přesně reagoval na moje myšlenky, stačilo si představit...“

„Mně už to došlo dřív,“ podíval se na mě Miky, jako by něco tajil. „Všechny ty dveře, lampičky, jídlo, co mi přidělí na snídani... Celý ovládání tohoto komplexu funguje takhle. Totální sweg!“

Seděli jsme během jedné z těch nemnoha volných chvil v předepsané vzdálenosti na šedivé sedačce, kterých byly po obvodu centrálního atria desítky.

„Myslíš, že to byla simulace? Něco jako hra v Systému?“

„A co jinýho?“

„Najednou jsem nevěděl, jestli je to projekce, nebo fakt...“

„Myslím, že stimulovali rovnou centra v mozku,“ zamyslel se Miky.

„Něco jako hypnóza? Pseudorealita?“

„Nějak se museli dostat dovnitř... jako do tvýho, teda našeho mozku. Prostě místo na monitor ti to poslali rovnou do vědomí...“

„Takže taky museli zachytit a zesílit, co z nás vycházelo ven... myšlenky, emoce... jinak bych v projekci toho ptáka nemohl ovládat,“ navázal jsem na jeho spekulace. „Uvažuji správně, že jo?“

„Myslím, že proto nás tak dlouho trápili s testama,“ ušklíbl se a při posledním slově naznačil ve vzduchu uvozovky. „Potřebovali nás zachytit, analyzovat, synchronizovat...“

„Byla to hrůza... občas jsem si říkal, že bych se radši nechal zabít. Ale tohle za to stálo!“

Miky chvíli seděl tiše a díval se na mě. Pak vyslovil, pomalu a slavnostně: „Víš, co to znamená?“

„Co myslíš?“

„Jsme u ověřování úplně nového levelu Systému. Už žádný porty, senzory, kamery, akustický povely. Stačí myšlenka...“

„Yes!“ vydechl jsem a nechápal, proč se někde v hloubce s nadšením vynořila i úzkost.

„Překonáme hranice možností, stačí chtít, soustředit se...“

„No, právě,“ vzdychl jsem. „To mi pořád moc nejde. Když se na výcviku koncentrujeme na dech, to ještě nějak zvládnou, ale představy, obrazy... Jsem rád, že ze sebe dokážu vymáčknout představy při identifikaci.“

„Vydrž, jestli chceš, můžeme trénovat spolu. Třeba v pauze po večeři. Požádám o souhlas. We just do it!“ podíval se na mě odhodlaně a já přikývl.

„Už budeme muset jít... za chvíli začíná fyzická příprava... Ať se stačíme převlíct.“ Miky se zvednul jako na povel a vyrazil k přechodovému tunelu. Následoval jsem ho, ale stejně mi to nedalo, a ještě než jsme vstoupili do tiché zóny, jsem se zeptal: „Co je asi s těma, co neprošli předposledním testem?“

„Myslíš ty dveře?“ upřesnil spolužák. „Jak jsme měli kápnout na to, že se ovládají myslí?“

„Yes... nikoho z těch, co to do limitu nestihli, jsem už tady neviděl.“

„Možná jsou v jiném středisku... nebo je vrátili domů. To bys přece nechtěl, ne?“ podíval se na mě Miky a jeho tvář najednou působila tvrdě. „A už o tom nepřemýšlej. Soustřeď se na dnešní úkoly... Všechno teprve začíná,“ dodal tak, jako by to ani nebyla jeho slova.

Vstoupili jsme do šera přechodového tunelu a zůstali v tichu.

Ještě několik chvil visela věta „vrátili je domů“ ve vzduchu jako vzdálený sen, než zmizela docela.

Napodruhé to šlo jako po másle. Synchronizace nastala automaticky hned při vstupu do kóje. Najednou jsem stál na okraji prašné cesty, v gigantickém oblouku se za mnou táhla hradba Velké bariéry. Byl jsem venku, zřejmě někde na východním okraji. Na jižním obzoru se kupily mohutné černé mraky, ze kterých co chvíli zablesklo, ale u nás byl zatím klid. Zpředu ke mně dolehly hlasy. Děti i dospělí, ale hlavně děti, nedalo se rozeznat, jestli smích, nebo brek. Vyběhl jsem tím směrem, na boku cítil tíhu zbraně, na zádech polní výbavy.

Seděli a polehávali za ostrůvkem zežloutlých stromů. Musíš je shromáždit a dopravit na zdravotní point. Přijal jsem pokyn a uvědomil si, že na rozdíl od první zkušenosti jsem pořád okrajem svého vědomí ve výcvikovém středisku.

„Yes sir!“ vyslovil jsem v duchu a zastavil. Byly to maurské děti, s nimi pár matek a jeden starší muž. Jakmile mě uviděli, začali něco nesrozumitelně volat a zvedat ruce na znamení, že nemají zbraň.

„Postavte se všichni do řady! Tak rychle!“ Kupodivu to vypadalo, že mi rozuměli. Rychle se začali zvedat, starší děti pomáhaly mladším, ženy braly ty nejmenší na ruce, i stařec se namáhavě opřel o zkroucenou hůl a s nadějí se na mě podíval.

„Základno, máme tady skupinu běženců,“ zahlásil jsem a na krytu helmy se objevil obraz posádky nastupující do velkého vojenského auta.

„Rozumíme, dvě stě čtyřicet čtyřko,“ zněla odpověď operátora, který právě aktivoval systém vozidla.

„Odděl děti a nastup s nimi.“ Přijal jsem další pokyn a to už se nákladák vynořil v oblaku prachu za zatáčkou.

„Stát!“ zakřičel jsem, když se skupina rozběhla k vozidlu, ale zastavili se jen někteří.

„Stůjte!“ Vytáhnul jsem zbraň a vystřelil do vzduchu. „Mladší patnácti let na korbu, ostatní počkejte na další vůz!“

Starší děti se škrábaly nahoru, zevnitř jim dva vojáci podali ruce a tahali je nahoru. Mladší děti se držely matek kolem nohou nebo krku a nechtěly se pustit. Věděl jsem, že mám naložit všechny, a tak jsem udělal pár kroků a zavolal: „Setkáte se s nimi na základně! Ničeho se nebojte, pojedete za nimi druhým vozidlem! Čeká je jen zdravotní prohlídka!“

To už další dva vojáci z auta přišli ke skupině a začali děti ženám odebírat. Ty se nejdřív bránily, ale když se zpoza zatačky vynořilo další auto, začaly děti uklidňovat a samy je dávat do rukou vojákům. Asi jsem působil věrohodně, protože mi jedna žena vyšla naproti a dala mi do náruče svoji holčičku a něco přitom volala. Dívka s dlouhými nečesanými vlasy a očima plnými slz se na mě dívala nedůvěřivě.

„Neboj, za chvíli se najíš a umyješ...“ snažil jsem se na ni usmát. Pak jsem ji podal posádce, která usazovala děti na dřevěné lavice na korbě vozu, a na rozloučenou jsem zamával.

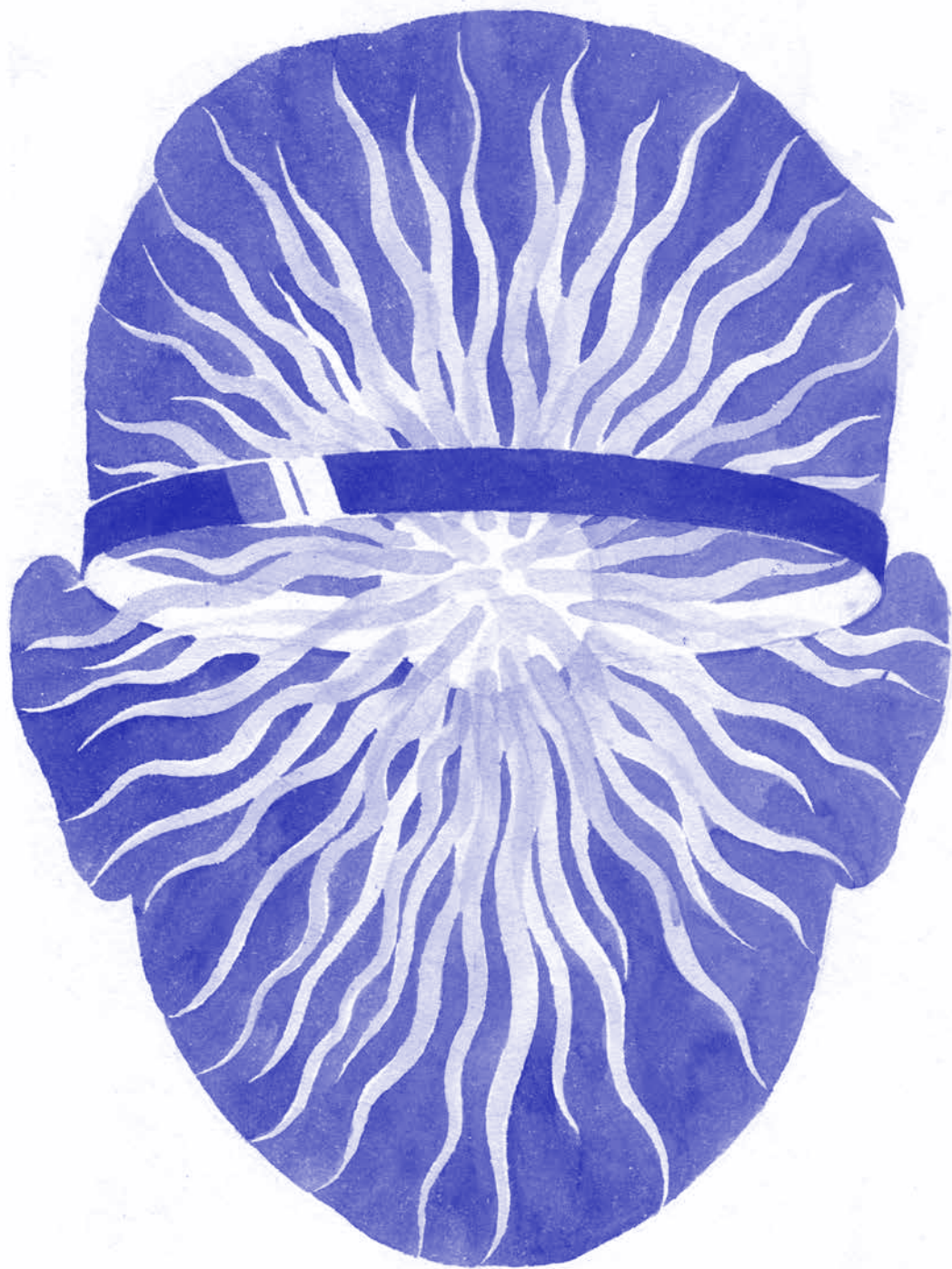
To už dospělí nastupovali do druhého, menšího auta s krytým nákladním prostorem.

„Za chvíli se s dětmi zase potkáte!“ zavolal jsem už poněkoli káté. Přesně ve chvíli, kdy se dveře zabouchly a já chladně sledoval, jak se vozidlo rozjíždí opačným směrem, jsem si uvědomil, že simulace je u konce.

Stál jsem opět v operační kóji, která se postupně rozsvítila, znovu jsem si postupně uvědomoval svoje ruce, hrud', nohy... Klesl jsem na kolena, zatnul zuby, abych se znovu postavil, ale zamotala se mi hlava, takže jsem se málem skácel. S vypětím sil jsem se opřel o lokty a zůstal chvíli bez hnutí.

„Excelentně, dvě stě čtyřicet čtyřko,“ zazněl známý hlas a já si najednou nebyl jistý, jestli z prostoru, nebo jen z mé hlavy. „Odpočiňte si.“

Ještě jsem zaregistroval, že se pode mnou rozevřela anatomická poduška a něžně mě objala. Uvolnil jsem všechny svaly a jen pár vteřin bojoval o vědomí, než jsem se vzdal.

„Vždycky to tak je. Přenos je energeticky náročný. Ale zvyknete si, dvě stě čtyřicet čtyřko.“ Seděla přede mnou a zase nebylo zřejmé, co jen říká a co si myslí. Stejná žena jako při testech.

„Přenos?“

„Pracovní název,“ vysvětlila. „Myšleno samozřejmě do Systému, který simuluje situace, ve kterých se během nasazení můžete ocitnout.“

„My půjdeme tam?“ nechápal jsem. „Za Bariéru? Ve škole říkali, že do pole nás nepošlou. Tedy ne že bych nechtěl, jenom jsem...“

„Dejte tomu čas. Nemá smysl vysvětlovat něco, co byste teď stejně nepochopil,“ přerušila mě žena. Co si to o mně myslí? Připadal jsem si najednou jako bejby a někde uvnitř jsem cítil vztek, jaký už jsem dlouho nezažil. A přestože jsem se snažil nedat na sobě nic znát, žena to vzápětí komentovala:

„Výborně! Pracujte s ní! Zkuste si uvědomit energii té emoce! Je potřeba, abyste si ji během výcviku dokázal vybavit takhle živě.“

„Vy víte, co cítím?“ Podíval jsem se na ni co nejvíc kamenně, ale ona místo odpovědi pokračovala: „Příliš často myslíte na domov, na rodinu, na juniory ze školy. Minulost musíte nechat za sebou, ne ji vláčet jako okovy.“

„Občas si vzpomenu...“

„Ne!“ přerušila mě ostře žena a pak zopakovala mírněji: „Příliš často. Vaše pozornost, emoce, musí být plně k dispozici k výcviku. Jasně? Buďte sám sebou! Be free!“

Na vteřinu se ve mně znovu zvedla vlna vzdoru, ale zároveň jsem si uvědomil, že všechny ty vzpomínky, vzdor i strach mě skutečně spoutávají a omezují. Vši silou jsem ten pocit odehnal

a pak i znovu se vkrádající obraz vchodu do našeho domu, mámy, která stojí na prahu, čeká na mě... Dost! Operátorka má pravdu, musím se konečně osvobodit!

„Co je tohle?“ podívala se na mě, než jsem se stačil znovu uklidnit. V ruce držela můj zápisník a bratrovu fotku. Štítivě je položila na stůl přede mě.

„Osobní věci... vím, že to bylo...“ zakoktal jsem.

„Zakázané,“ dopověděla přísně. „Nechápete, že s takovými věcmi nemůžete ve výcviku obstát?“

„Jsou to jen drobnosti... myslel jsem...“

„Vy nemáte myslet, dvě stě čtyřicet čtyřko. Tím ubližujete sám sobě. A sabotujete obranný projekt Ligy. To jste chtěl?“

mlčel jsem a cítil, že vím, co je potřeba udělat. Ale jako by ve mně ještě něco vzdorovalo, bránilo...

„Ne!“ vykřikl jsem konečně. „Neměl jsem tušení, že takhle škodím... omlouvám se Lize i vám,“ dodal jsem předpisově, popadl zápisník a fotku a začal je trhat na kousky. Vší silou jsem zatlačil pochybnost, jestli to fakticky takhle chci.

„Výborně!“ usmála se operátorka. „Minulost je mrtvá. Vy máte žít nový život. Stejně jako oni...“ podívala se na hromádku útržků na stole a pak ji jediným máchnutím shodila na zem.

„Nebojte se, nejste sám. Nikdy nebudete sám,“ dodala a znělo to téměř mateřsky. „Zatím můžete zkušenosti výcviku sdílet s pět set třicet čtyřkou.“

„S Mikym?“ vyhrkl jsem nadšeně a postavil se. „Už jsem ho dva dny neviděl!“

„S pět set třicet čtyřkou... potkáte se, až to bude vhodné,“ odpověděla žena a já znovu zapochyboval, jestli je to skutečně člověk, nebo dokonalý stroj.

V té chvíli se na mě ještě jednou podívala a mně se na okamžik zdálo, jako by mrkla levým okem. Pak se ale taky postavila do pozoru a zavelela: „Dvě stě čtyřicet čtyřko!“

„Yes sir!“

„Odchod!“

„Yes sir!“

Celé to odpoledne jsem nemohl uklidnit myšlenky. Vystávaly mi ve vlnách, takže jsem si chvíli připadal jako hrdina, chvíli jako prapor trhaný větrem a pak zase ledově klidný. Snažil jsem se řídit pokynem: Nevzpomínej! Domov a rodina ve mně byly spíš jen jako neurčitý pocit, kotva kdesi v hloubi podvědomí, ale konkrétní vzpomínky a představy se už delší dobu rozplývaly. Asi je to vážně blok, brzda, která mě nutí znovu a znovu přemýšlet o sobě, bát se, pochybovat...

Postupně se to začalo dařit. Čím víc jsem se věnoval výcviku a koncentroval emoce do přípravy, tím jsem si připadal vyrovnanější a úspěšnější. A v testech jsem úspěšně procházel do dalších a dalších levelů.

Během simulovaných přenosů jsem několikrát prohledával opuštěné domy a jeskyně, kde by se mohli ukrývat teroristé, při kontrolním letu jsem očima dronu sledoval pohyb skupin v krajině i jejich počty. A opakovaně jsem byl vyslán, abych shromáždil děti, které bloudily vysílené vyprahlou krajinou, a odvezl je do našich humanitárních táborů.

Stalo se to asi tři týdny po prvním přenosu. S oddílem dalších vojáků jsme procházeli rozvaliny nějakého městečka asi pět kilometrů za Bariérou. Bylo třeba zajistit jejich bezpečnost, nepřátelé byli vynalézaví a často oklamali elektronické pátrací systémy. Zdálo se, že občas dolehly výbuchy střel, ale my jsme si byli jistí bezpečím, protože nás kryly bitevní drony. Zaujal jsem podél kamenné zdi zavalené zbytky střechy z palmových listů. Ucítil jsem dým, zdálo se mi, jako bych odtud zaslechl

zapraskání. Zastavil jsem se a zaposlouchal. Vteřina, dvě, tři... zdá se, že je klid...

Už už jsem se chtěl vydat dál, když jsem ucítil, že se na mě někdo dívá. Vlevo, ani ne metr od nás, stál chlapec a v ruce držel zbraň. Mohlo mu být nejvýš dvanáct, v očích měl strach, ruce se mu třáslly.

„Vypadni!“ zakřičel a trochu se přikrčil. Vmžiku jsem vytáhnul zbraň a zamířil.

Eliminuj protivníka! zněl pokyn. Rychle! Je to jen simulace! Hra!

„Klid, hochu, chceme vám pomoci...“ vyslovil jsem co nejklidněji a udělal krok směrem k němu.

„Stůj!“ zakřičel hoch a já viděl, že má oči plné slz. „Nech je na pokoji!“

Konečně jsem se mu podíval do očí a polila mě horkost. Vždyť je to Kevin! Ne, to není možné, přece tam nemůže... Ne, je mu jen podobný... ale je to ještě kluk, to přece nemůžu.

„Kevine?“ natáhnul jsem ruku jako omámený, abych se ujistil, že se mi to fakt jenom zdá.

Eliminuj ho! přijal jsem znovu naléhavý pokyn, ale namísto toho jsem sklopil zbraň a vyšel k chlapci.

„Stůj! Tak stůj!“ zakřičel naposledy boy jako v křečích a pak se ozval výstřel.

Červená krychle! blesklo na malinkém monitoru na mé straně. Vší silou jsem se snažil ji imaginovat a zároveň zpoza přivřených očí sledoval, jak se stejný tvar formuje ve velké holografické projekci mezi mnou a Mikym. Pak se tvar začal bortit a přetvářet na rotující žluto-černý válec. Zabral jsem, abych tam vrátil svoji krychli, ale marně. Miky byl silnější a na displeji se objevilo skóre 2:3.

Hrnek! S modrými puntíky. Co nejpřesněji jsem si ho představil a vložil do toho veškerou energii. Je tam! Jen s roztřesenými obrysy, ale mám to. Snažil jsem se představu udržet co nejpevněji, ale i tak jsem si všimnul, jak se Miky šklebí a snaží se mě přebít. Hrnek začal rotovat a rozvíjet se do plochého disku připomínajícího galaxii, to už jsem ale znovu zaměřil všechnu svou pozornost a začal ji postupně zbarvovat a tvarovat, až se po nekonečné minutě znovu změnila v můj hrnek. 3:3. Yes!

„Hrajeme dál?“ kývnul jsem na Mikyho. Byl jsem opravdu rád, že ho po tak dlouhé době vidím. Vlastně to byla jedna z mála chvil v posledních dnech, kdy jsem necítil to zvláštní sevření.

„Já končím...“ zvednul ruku a posadil se na pohovku, která na jeho pokyn okamžitě změnila tvar, abychom se na ni mohli pohodlně posadit proti sobě. „Remízu беру.“

„Ó ká, jak chceš!“ Popravdě jsem byl taky rád, protože jsem i po té chvilce byl dost unavený. „Jak je?“

„Jsem ó ká. Ale tys to prej při minulým přenosu pěkně zvořal. Začínáš znovu od prvního levelu?“ spustil na mě rovnou a znělo to dost stroze.

„Ty víš, co se stalo?“ zajímal jsem se, i když mě to už nepřekvapovalo. „Prostě jsem ho nemohl zastřelit... Nešlo to.“

„Byl to test... zkouška, jak to zvládneš, chápeš?“

„Myslíš? Nechce se mi tomu věřit, bylo to tak skutečný... jako by tam byl brácha...“

„A kde by se tam jako vzal, ty chytřej?“ ušklíbl se.

Chvilí jsem mlčel. Už jsem byl zvyklý si myšlenky důkladně probrat, než ze mě něco vypadlo. Dokonce být opatrný, ještě než jsem si něco vůbec začal myslet.

„Tak dobře, asi mu byl jenom podobnej. Ale každopádně to byl kluk...“

„Je to dokonalá iluze, co?“ podíval se na mě Miky. „Někdy přestávám rozlišovat, co je skutečný a co jen simulace. Víš, napadá

mě, že teprve tady, teda hlavně při přenosech, začínám žít. Že teprve tohle jsem fakticky já!“

Napadlo mě, že na to kápnul. Poslední dobou mi to taky začínalo splývat, trénink mi lezl i do snů. Jako by život tady ve středu byl jen čekárnou na něco jiného... Jen já se v tom všem spíš sám sobě ztrácel.

„Co myslíš, znamená, že je něco skutečný? Nebo že není?“ zeptal jsem se. „Víš, napadlo mě... co když tohle všechno, celý náš život je... taky jedna velká simulace...“

„Moc přemejšlíš, Jony. Soustřeď se na výcvik. To se od tebe očekává.“

Na vteřinu jsem si vzpomněl na domov – na mámu, bráchu a vlastně i na tátu. Co oni ode mě očekávají. Ale pro jistotu jsem tu vzpomínku rychle zahnal a štípnul se do stehna, abych se dokázal soustředit na přítomnost.

„Už jsi někoho zabil?“ podíval jsem se znovu na Mikyho.

„Myslíš eliminovat? V simulaci to není zabít...“ zarazil se a nervózně hodil hlavou.

„Jasně, myslím to.“

„Samozřejmě. Byl to úkol. Ale je to jen simulace. Copak ty jsi nikoho nezlikvidoval v nějaký game? Už jako malý bejby?“

„Ale jasně... ve hře samozřejmě.“ Zmínka o dětství mě přenesla jinam. „Proč myslíš, že vybrali zrovna nás? Myslím sem, do výcviku?“ vyslovil jsem to, co mi už dlouho běželo hlavou.

„A je to důležitý?“ odsekl nečekaně přísně Miky. „Povídám ti, že moc přemejšlíš, buď rád, že jsi tady. Jestli s tím nepřestaneš, vyřadí tě z výcviku finálně...“

Blesklo mi hlavou, jestli by mi to vlastně vadilo, ale než se myšlenka stala zřetelnou, zahnal jsem ji.

„Když chci zabít...“ vyslovil jsem pomalu a znovu se na něj podíval. „A udělám to... třeba v simulaci... Je to vražda?“

„Co blbneš?!“ vyskočil Miky. „Jasně že není! Kam na ty nápady chodíš?“

„A kdyby to bylo v poli... až nás jednou nasadí do akce?“ neodpustil jsem si poslední otázku, ale Miky se už zvedal. A jako by otázku ani neslyšel, zvedl ruku k pozdravu: „Už musím jít. Měj se, uvidíme se na večeri!“

Zůstal jsem sedět a sledoval, jak odchází, takže jsem ještě zahlédl, jak se ve dveřích do haly otočil a něco zavolal. Na tu dálku jsem mu ale nerozuměl.

Bylo to pořád horší. Při poslední akci jsem měl z vrtulníku zajistit naše kolony na zemi. Lokační systém ukázal tři skupiny nepřátel, tu nejbližší ukrytou v zákopech poblíž trasy našich jednotek. Dostali jsme pokyn je eliminovat tak, abychom nepoškodili cestu. Nejdřív jsem tam poslal bitevní dron, ale podařilo se jim převzít jeho navigaci a provést autodestrukci. Pak nás zřejmě zaměřili, ve vzduchu se objevila inteligentní střela, kterou jsme tak tak zlikvidovali. Nemohli jsme použít klasickou bombu, a tak jsme riskli ještě větší přiblížení a spustili mikrovlnné dělo.

„Minutku a uvidíš, jak budou upalovat!“ zasmál se pilot a zakroužil ještě níž nad nepřátelským kryt. Hlavou mi blesklo, jak jim právě teď neviditelné paprsky pronikají pod kůži, zahřívají, pálí... Přiblížil jsem kameru a viděl, jak se otevírá improvizovaný poklop krytu. S křikem se vyvalilo několik postav a zběsile začaly střílet na náš vrtulník.

„Eliminuj je!“ zakřičel znovu pilot a já zaměřil cíl. Přiblížit, zoom. Byly to zase děti! Kluci jen o málo starší než já. Dívali se přímo na mě, křičeli, oči plné hněvu, pak jeden z nich zaklekl...

No tak, střílej! Je to tvoje šance! zazněl pokyn odněkud z hloubky mé mysli. Ted!

Stisknul jsem spoušť laserové zbraně, ale vteřinu předtím jsem cuknul zaměřovačem tak, aby se postavy dostaly ze zorného pole.

Záblesk vypálil podélnou rýhu do vyprahlé země, během vteřiny proměnil písek v zářící lávu. Mladíci se rozběhli do všech stran. Byli jsme tak nízko, že pilot musel obrátit a znovu nabrat výšku. Než jsme se stabilizovali ve vzduchu, byli pryč.

„Proč jsi nezapnul automat?“ křičel pilot. „Ztratili jsme je!“

„Myslel jsem, že to zvládnou...“ Ohlásil jsem pozemním jednotkám, aby se připravily, i když mi bylo jasné, že mají celou situaci jako na dlani.

„Vážně jsem myslel, že to zvládnou... Zvládnou to...“ opakoval jsem, když už jsem byl zpátky ve své kóji a zase vnímal svoje ruce, nohy, tělo...

Poduška se rozprostřela právě včas, ale já věděl, že takhle to dál nejde.

„Zítřka se výcviku nezúčastníte, dvě stě čtyřicet čtyřko...“ ozval se hlas a mně se v tu ránu zvedl žaludek a strašně se mi chtělo utéct někam daleko odsud. „V osm hodin se dostavte ke svému psychologovi.“

Zmobilizoval jsem všechny síly, postavil se a pak jsem vrávoravě opustil výcvikovou halu a zamířil do rekreační místnosti. Všechno mi najednou připadalo jako ve snu, dlouhé prosvětlené chodby, co měnily barvu podle mojí nálady, šedé sedačky, co se tvarovaly podle toho, jak jsem si je představil, střešní průzory, co jsem mohl pouhou myšlenkou otevřít nebo zavřít... Trčel jsem spíš tam někde venku, v poušti, kde parta kluků bojuje proti nám, kteří se jim snažíme pomáhat... Proč vlastně?

Jako sen uběhl i zbytek dne, běh po okruhu, koncentrační cvičení, večere. Mikyho jsem od posledního rozhovoru nepotkal, jen k večeru se mi zdálo, že jsem na druhé straně dormitáře zahlédl stín Filiho, ale byl už zákaz opouštět lůžka. A stejně, co bych mu mohl povědět?

Usnul jsem neobvykle brzy. Zdálo se mi, jak nechali nastoupit celou divizi a pak přede všemi oznámili, že jsem vyřazený z výcviku. Stál jsem tam, pak přišel ten kluk s Kevinovou tváří a měl mě zastřelit. Cítil jsem děsný strach, padnul jsem na kolena a brečel, prosil, ať mě ušetří, ale oni mě někam vedli dlouhou chodbou, která byla pořád temnější a temnější. A pak se na úplném konci objevilo světlo a já tam zahlídnul mámu a tátu a taky bráchu a Sima...

„Posadte se. Jak se cítíte?“

„Děkuji, jsem trochu nervózní...“

„Přesněji.“

„Mám strach, že budu vyřazen z výcviku. Že jsem selhal.“

„Správně, dvě stě čtyřicet čtyřko. Opět jste selhal. To, co si vědomě táhnete z minulosti, vás nutí dělat chybná rozhodnutí. Vaše emoce a myšlenky jsou příliš silné. A málo se je snažíte zvládat.“

„Snažím se, rád bych...“

„Málo se je snažíte zvládat. Teď právě myslíte na to, jak byste vysvětlil, proč se znovu a znovu snažíte vzpomenout na rodinu. Vrstevníky. Doufali jsme, že jste už ten problém vyřešil jednou provždy.“

„Promiňte...“

„Ublížíte jen sám sobě. Proč pochybujete o správnosti výcviku? O správnosti naší věci?“

„Snažím se, ale pochybnosti pořád přicházejí... Učili mě, že nemám ublížovat... že zabíjet je špatné...“

„Eliminace v rámci výcviku, v rámci přenosů je trénink. Pochybnosti oslabují nejen vás, ale i celý Systém. Nezapomeňte, že jste byl vybrán a synchronizován se Systémem a vaše selhání představuje ohrožení pro všechny. I pro vaši rodinu.“

„Omlouvám se.“

„Omluvte se sám sobě. Zítra dostanete poslední šanci. Pokud to potřetí nezvládnete, budete vyřazen. Rozuměl jste, sí ár dvě stě čtyřicet čtyři?“

„Yes sir!“ odpověděl jsem rázně a postavil se do pozoru. Hlavou mi blesklo, že by to možná bylo dobře. Jak dlouho tu vlastně jsem? Slibovali, že výcvik skončí za tři měsíce. Aspoň bych jel domů. Bohužel jsem ale tu myšlenku nezahnal včas.

Psycholožka se na mě přísně podívala a doplnila: „A nedoufejte, že se po vyřazení vrátíte do své polis, dvě stě čtyřicet čtyřko. Pro vás by žádná cesta zpět nebyla. Rozumíte?“

Po zádech mi přejel mráz a já se opět marně snažil tu emoci potlačit.

„Yes sir!“

„Můžeme vám pomoci, ale musíte víc spolupracovat...“ mírně se usmála a podívala se mi do očí. „Jde nám přece o společnou věc, Jony, nebo ne?“

Přikývnul jsem a vši silou potlačoval vzlyky. A sám sobě jsem v duchu přísahal, že to zvládnou.

Čekal jsem dlouho, možná proto, že jsem se měl hlásit v oddělené zóně na opačné straně areálu. Na ploše tu a tam pokryté trsy zažloutlé trávy trčela mezi budovami abstraktní plastika připomínající rozježenou raketu mířící do nebe. Chvilí jsem se soustředil a snažil se ji donutit, aby se změnila v bystu nebo strom, nic se ale nedělo.

Konečně jsem dostal pokyn, že můžu vstoupit. Vlastně jsem už v posledních dnech dokázal pokyny směřované přímo do mysli rozlišit tak, že jsem standardní navigační systém ani nepoužíval. Uklidňovalo mě to, protože jsem se nemusel tolik soustředit a

rozhodovat.

Vstoupil jsem do prosklené kupolovité haly. Po obvodu pracovalo několik desítek operátorů. Moje kóje byla vlevo a věděl jsem to nejen proto, že tam byla volná pozice.

„Přenos začíná za deset... devět... osm...“ ozvalo se hlášení a já se rychle postavil do známého světélkujícího kruhu. Členka mi začala vibrovat kolem hlavy, obraz před očima se rozostřil...

Byl jsem tam okamžitě. Spolu se dvěma dalšími vojáky jsme mířili do zabedněné budovy, vedro bylo nesnesitelné a od pouště, která se otevírala zprava, nás bičoval suchý pichlavý vítr.

„Musíme to z ní dostat,“ vysvětloval pobočník a otevřel dveře. „Jinak na nás v noci zase vlítnou. Nemůžeme si dovolit další ztráty.“

Vstoupili jsme do zšeřelé místnosti, zabedněnými okny pronikalo jen několik pruhů světla. Za stolem před námi seděla žena. Vlasy rozčuchané, kolem očí šmouhy, ale pohled pevný. Kde už jsem ji viděl?

„Kde se skrývají vaši vojáci?“

Žádná odpověď.

„Nedělej si to horší... čemu myslíš, že tímhle pomůžeš?“ pokračoval jsem.

„Možná by jí pomohlo tohle!“ Druhý voják vytáhnul dva elektrické kabely. „To rozváže jazyk každému.“

Zvedl jsem ruku, aby počkal, a přistoupil jsem blíž k ženě: „Proč je kryješ, jsou to teroristi.“

Nic.

„Neboj se,“ dodal jsem mírněji. „Když se vzdají, předáme je spravedlivému soudu.“

„Lžeš!“ odsekla žena. „Všichni lžete!“

„Co si to dovoluješ?!“ vyskočil pobočník a chystal se ji praštit pěstí, ale já ho znovu zarazil a pokračoval: „Copak nevidíte, že vám chceme pomoci? Vám, vašim dětem...“

„Jak se opovažuješ mluvit o dětech?“ Žena hrdě zvedla hlavu a zapíchla se očima do těch mých. „Kdo sliboval, že se s nimi brzy zase setkáme?“

V tu chvíli jsem si uvědomil, kde jsem ji viděl. Ten první den výcviku... děti, co vysazujeme na korbu... dospělí, kteří prý jedou za nimi...

„Děti jste ukradli a nás zavřeli do kempu!“ zakřičela, ale v tu chvíli to pobočník už nevydržel a uhodil ji.

„Přepadli vůz, vyřadili posádku. Pak nabourali centrální navigaci a...“ vysvětloval voják. Zatmělo se mi před očima a měl jsem chuť vystoupit z programu, omluvit se a utéct. Ale to jsem právě nesměl.

„Lžeš!“ zařval jsem na ženu jako smyslů zbavený. „Lžeš! Lžeš! Lžeš!“

Pobočník mi podal kabely s elektřinou a já je svorkami připnul ženě na zápěstí.

„Primitivní, ale účinné!“ zasmál se voják.

Ruce se mi chvěly... musím splnit úkol, neselhat... je to jen hra, neboj se, jenom tě zkoušejí! Nenech se zviklat, je to zkouška. Test.

„Řekneš nám to?“ oslovil jsem ženu už zase úplně klidně.

Nic.

„Dobře, jak chceš...“ Kývnul jsem na vojáka, aby zapnul proud.

„To musíte vy, kapitáne. Jako velitel jednotky,“ odpověděl a podával mi spínač s nastavitelnou silou výboje. Je to tak skutečné, blesklo mi hlavou. Už nesmím váhat ani vteřinu, nebo to nedokážu.

Zapnul jsem spínač a pomalu začal zvyšovat výkon. Voják po levici se rozesmál, druhý pobočník jen tiše sledoval, jak se žena třese, křičí, kroutí se, ztrácí vědomí. Pak se místností rozlil zápach spáleniny. V té chvíli všechno zhaslo a přenos skončil.

7.

Ten večer se to ve mně zlomilo. Nejenže jsem po simulaci výsledku té ženy necítil tíseň nebo výčitky, naopak mi to skoro přinášelo radost. Byl jsem rád, že jsem to zvládnul, že jsem dokázal potlačit všechno, co mě dosud blokovalo. Výcvik zdárně pokračoval, byli jsme virtuálně nasazováni do stále náročnějších misí. Nejen vojenských, ale i jako ošetřovatelé, dispečeri nebo špehové ve městech daleko za Velkou bariérou.

Hned druhý den jsem pracoval v nemocnici a měl za úkol rozhodnout, koho z pacientů vyřadíme, protože jeho stav je beznadějný, aby uvolnil lůžko čerstvým případům. Další pracovník pak ty, které jsem označil, odvážel do plechové haly rozpálené letním sluncem. Hnusil se mi jen ten zápach, jinak jsem dokázal zůstat úplně klidný.

Další přenos simuloval obsazení vesnice, kde se ukrývaly jednotky nepřátel. Zprvu jsme se pokoušeli vyvést civilní obyvatele, ale když většina z nich odmítla svoje domy opustit a my jsme ztratili několik sil, přišel pokyn vesnici zapálit. Křik smíšený se štiplavým dýmem, který zahalil všechno kolem nás, byl děsivý, ale i to jsem dokázal zvládnout. Byl jsem hrdý, že jsem splnil úkol.

Ale byly i chvíle oddechu, kdy jsem učil děti z táborů číst a psát anglicky, hráli jsme fotbal nebo společně s jednotkou oslavovali úspěšnou misi.

Často jsem situacím nerozuměl a prostě plnil rozkazy. To když jsme ve třech vyrazili vyhledat tajná shromaždiště rebelů. Když jsme rozrazili dveře, skoro jsme zakopli o hromadu bot. Za nimi byla rozlehlá místnost s nádherným kobercem, kde bosí muži i chlapci klečeli a skláněli se k zemi. Vtrhli jsme

mezi ně, vyhnali je všechny ven a poručili jim, aby nastoupili do transportérů. Čekali jsme odpor, ale nepřišel.

„Pohyb, rychle, makejte!“ Vychutnával jsem si moc, kterou jsem cítil. Pak mi to přece jen nedalo a nabídnul jsem ruku starému muži, který špatně chodil.

„Nebojte se, bude o vás dobře postaráno...“ vyslovil jsem obvyklou frázi, ale v té chvíli mi stařec pevně stisknul loket, kterého se držel, a podíval se mi beze slova do očí. Měl pevný, hluboký pohled. Po zádech mi přeběhl mráz, protože jsem měl pocit, jako by mi viděl až do srdce. Ne, nedíval se na mě se strachem, ale s hlubokou lítostí a soucitem.

„Tak pohyb, dělej!“ strčil jsem do něj, abych zakryl rozpaky. Zavrával, ale zůstal stát.

„Postarej se o něj!“ zavolal jsem na pobočníka a rozběhl jsem se zpátky do domu. „Jdu pro další, jisti transportér!“

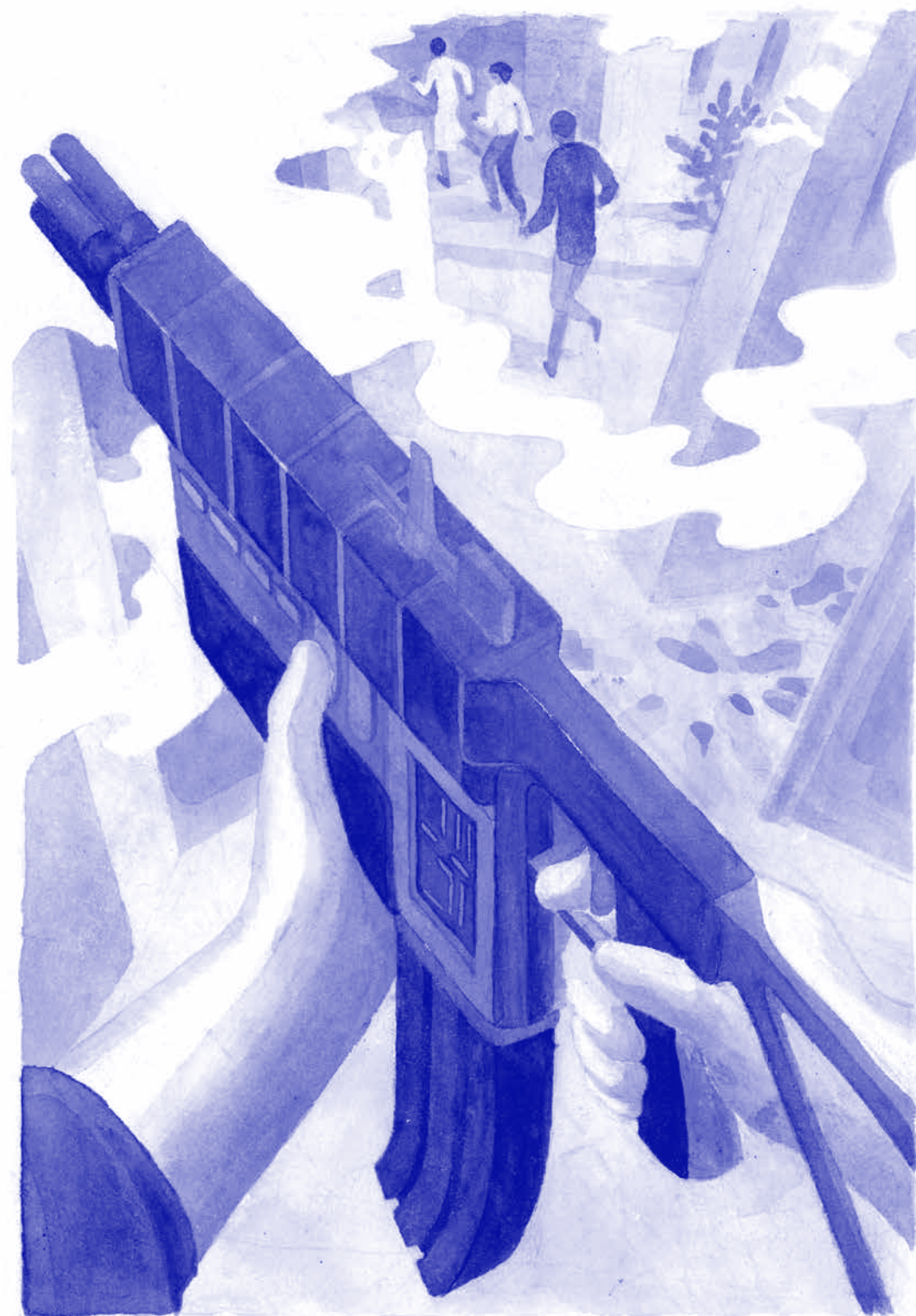
Několik chlapců začalo utíkat, zamířil jsem zbraň, přiblížil...

„Potřebujeme je živé, dvě stě čtyřicet čtyřko, zajistěte je živé!“

„Aktivovat drony!“ vyslal jsem povel. Dva stroje se rozlétly za prchající skupinkou, aby použily paralyzační aerosol. Chlapci se ale během několika vteřin navzdory předpokladům ztratili v písečných dunách. Stál jsem sám, zdálky ke mně dolehly zvuky startujícího transportéru a cítil jsem vztek a výčitky, že mi Systém nedovolil střílet rovnou. Ukázal bych jim, jak se platí za vzpouru!

Svět, který nám Systém v simulacích vytvářel, byl tak bohatý a skutečný, že jsem se v něm, podobně jako to popisoval Miky, začal cítit jako doma. A dobu, kterou jsem vědomě prožíval ve středisku, naopak jako něco přechodného a snového.

Postupně jsem dokázal potlačovat nepatřičné myšlenky a dávne vzpomínky dřív, než se ve vědomí rozvinuly. Žil jsem tady a teď, aspoň jsem si to tehdy myslel. Přesto jsem ve snech, které byly stále živější a intenzivnější a ve kterých často pokračo-

valy situace, co jsem prožil při výcviku, jen povolené obsahy prožívat nedokázal. Najednou tu byly úzkost... sebelítost... opuštěnost... touha po něčem, co jsem nedokázal pojmenovat. Bylo mi jasné, že pokud chci výcvikem projít úspěšně, musím to něco, co mě blokuje, zlomit. Jen tak se můžu dostat dál.

Kromě přenosů byla nadále důležitou součástí výcviku jak fyzická příprava a politické formování, tak trénink mentální, během nějž jsme se dlouhé hodiny koncentrovali na zadanou představu nebo pocit, analyzovali svoje vlastní nitro a konfrontovali s mentory svůj postup. A taky chvíle organizované rekreace, kdy jsme se ale pokaždé setkávali s jinou skupinou rekrutů, abychom si nevytvořili pevné vztahy. I když jsem věděl, že je to slabost, kterou bych měl překonat, stejně jsem při každé rekreaci napjatě vyhlížel, jestli ke mně nepřihradí Mikyho nebo Filiho. Ale týdny jsem je ani nezahlédl.

Ten přenos byl zpočátku docela příjemný. Byl jsem ve škole jako učitel. Teda jestli se za školu může považovat přízemní kontejnerový domek, kde na zemi sedělo asi padesát kluků a holek a já je u staré tabule opřené o zeď učil angličtinu. Jedna girl se pak zeptala, jestli může něco zazpívat. Že zná jednu anglickou písničku. Když jsem souhlasil, kývla na další a společně spustily: „Kiss me and smile for me... tell me that you'll wait for me...“ a pak se přidali i někteří kluci, postupně se všichni postavili a začali se do rytmu houpat a tancovat.

„Rychle! Rychle, blíží se tornádo!“ vtrhnul dovnitř Adnan, jeden z kluků, který měl před domem hlídku. Strhla se panika, děti se vrhaly k oknům, pištěly, objímaly se, horečně balily věci.

„Klid! Zachovejte klid... Jsme blízko Bariéry, ochrání nás, nebojte se. Zůstaňte tady... odvedu vás do krytu,“ snažil jsem se organizovat.

„Adnane, utíkej k bigošům, ať nás kryjí při přesunu!“ mávnul jsem na kluka a pak jsem udělal pár kroků ke dveřím. Ty se ale vzápětí prudce otevřely a vítr vmetl dovnitř písek s úlomky větvi a trávy. Děti se znovu rozkřičely. To už jsem byl venku a viděl, že Adnan mizí v oblacích prachu.

„Go, go! Rychle!“ volal jsem na děti, ale v tu chvíli se k nám rozletěl kus střechy z protější budovy. Sotva jsme stačili zalehnout. Všechno se ztrácelo v písečném soumraku. Zvedl jsem do náručí malého chlapce a znovu zavolal do hukotu vichru: „Rychle! Za mnou!“

Odněkud se ozval výstřel. A vzápětí šerem probleskl paprsek laseru. Pozdě, našli nás! Fuck!

„To dáme, rychle, pospěšte si!“ zakřičel jsem co nejhlasitěji, ale nemohlo mě být slyšet dál než na metr. Najednou jsem nevěděl, kterým směrem vlastně máme běžet, měl jsem pocit, jako bych byl v lavině, děti se tlačily kolem mě... Snažil jsem se neztratit hlavu, ale šlo to těžko.

Další výstřel.

Vtom se u nás vynořil maskovaný bojovník, popadl jedno z dětí a rozběhl se s ním pryč. A z druhé strany další. Děti křičely, tiskly se k sobě. Prolétlo kolem nás něco velkého, dveře nebo stůl. Ozval se výkřik a pláč.

To ne, to vám nedovolím! Vytáhnul jsem zbraň a rozhlížel se, abych dalšího útočníka zahlédl dřív, než bude pozdě. Kde je k čertu ochranka?

„Sáro, kryt bude asi tamhle!“ ukázal jsem nejstarší dívce. „Jdi první, budu vás krýt.“

Ze šera se znovu vynořila zamaskovaná postava, nad hlavou mi prolétla kulka, a než jsem se vzpamatoval, viděl jsem, jak odnáší další dítě.

„Stůj!“ zakřičel jsem plný vzteku a rozběhl se za ním. Pak jsem vystřelil. Postava klesla na kolena, malá dívka, kterou předtím držela v náručí, dopadla o metr dál. Zastavil jsem se nad útočníkem, který se zraněným ramenem klečel přede mnou a zvedal ruce. Oči zalepené prachem obrátil ke mně, pak ukázal na girl a snažil se do řevu bouře něco zakřičet... Zamířil jsem na jeho hlavu, přiložil prst na spoušť... Vzápětí jsem ucítil úder do zad, něco zajiskřilo... Zvuky ke mně doléhaly z větší a větší dálky, slábly a slábly. Vzápětí se i obraz kolem mě rozvlnil a zmizel.

Přenos skončil.

Bylo to přibližně po měsíci. Transportéry nás odvezly vysoko do hor. Po hodině jsme se dostali až nad čáru zažloutlého lesa, kde mezi skalami leželo blankytně modré ledovcové jezero. Tady měla proběhnout další část fyzické přípravy.

Naše jednotka se rozestoupila po kamenitém břehu a začala se připravovat na trénink. Odložil jsem uniformu a jen ve spodním prádle provedl několik protahovacích a zahřívacích cviků. Pak jsem přivřel oči a soustředěně čekal na pokyn.

Zdálky jsem zaregistroval hluboký hukot, praskání... Na východě, kde se tyčila Velká bariéra, se tlačila hradba temných mraků, salvy blesků pálily každou vteřinu. I u nás bylo zřejmé, jak silný víchř tam řádí. Hlavou mi bleskla vzpomínka na nedávný přenos a písečnou bouři. A zároveň úleva z jistoty, že regulace počasí ji k nám za Bariéru nikdy nepustí.

„Koncentraci, dvě stě čtyřicet čtyřko!“ napomenul jsem sám sebe a s hlubokým nádechem a výdechem jsem se připravoval na zahájení akce. Několik pozic vedle mě jedna z postav nenápadně zvedla ruku. Fili! Na okamžik jsem zaváhal a pak pozdrav opětoval.

„Připravit...“ Všichni se postavili do pozoru.

„Ted!“ Odrazil jsem se a velkým obloukem zajel do průzračné vody. Byla příšerně ledová, během pár vteřin jsem cítil, jak mi tuhnou ruce a nohy. Five, six, seven... Zabral jsem, abych vyplaval a nadechnul se.

Yes! Jedu dál! Udělal jsem pár rychlých temp, ale i tak do mě chlad rychle pronikal. Zvedl jsem hlavu a rozhlédl se. Skoro všichni rychle pokračovali, jen asi tři mladíci plavali obloukem zpátky na břeh. Naproti jim vyrazil vojenský člun.

Nesmíš to vzdát! poroučel jsem sám sobě a znovu zabral. A ještě jednou. Hlavně rychle, abych se zahřál. Nemohl jsem se pořádně nadechnout a zdálo se mi, že skoro nepostupuju vpřed, bóje, u které jsme se měli otočit, se stále houpala někde na obzoru.

Od břehu jsem zaslechl výstřely. Pak se kousek ode mě ozvalo volání o pomoc. Světlovlasý junior lapal po dechu, párkrát vystřelil ruce nad hladinu a zmizel pod vodou. Hlavou mi blesklo, že bych mu měl pomoci, ale namísto toho jsem zavřel oči a zrychlil postup vpřed. Je to jen trénink, opakoval jsem si. Oni ho tam nenechají. A když ne, tak jeho problém... jeho problém, měl víc trénovat... jeho problém... ať jde k čertu... běželo mi ve smyčce a já plaval pořád dál a snažil jsem se nevnímat nic kolem sebe, jen směr k cílové bóji. Raz, dva, go, go, bojuj!

Vpředu projel motorový člun a rozhodil po hladině spršku vln. Nadechl jsem se vody, rozkašlal se... Pak jsem se zastavil a začal šlapat vodu na místě. Další vlna a já se sotva udržel na hladině. Ledový chlad mě sevřel, ruce i nohy začaly brnět...

„Jsi ó ká?“ uslyšel jsem zezadu roztřesený hlas.

„Zvládám, Fili! Plav dál!“ Vzápětí mi další vlna stříkla spršku ledové vody do očí, do pusy. Znovu jsem se položil na hladinu, abych zabral... A další vlna. Pusu jsem měl najednou plnou vody, začal jsem kuckat...

Nadechni se, pořádně, teď! Zabírám oběma rukama, ale nic, ruce a nohy jako z olova, chlad do mě proniká, svírá... Ještě pár okamžiků zadržuju dech, točí se mi hlava, klesám. Záblesky nade mnou slábnou, vzdalují se...

Vtom mě někdo pevně chytnul za ruku a přitisknul k sobě, cítil jsem teplo jeho těla i pohyby, kterými se nás oba snažil dostat nahoru. Uvolnil jsem se a nechal se nést. Ještě kousek, vydrž, slyšel jsem v hlavě jeho hlas a nahoře už jsem zahlédl záblesky slunce na hladině. Už tam budeme... Vzápětí mě přemohla neodolatelná touha se nadechnout. Otevřel jsem ústa...

Stojím na skalnaté stráni v horách, dole v údolí se pase několik ovcí. „Vrať se, Jonáši,“ slyším známý hlas, ale ať se rozhlížím jakkoli, nikdo tu není. „Ještě se můžeš vrátit, můj malej chlapče.“

„Dědo?!“ volám, ale nemůžu z místa. Země se pode mnou začíná vlnit jako list papíru, padám...

„Jony...“ uslyšel jsem znovu. Pomalu a s námahou jsem otevřel oči. Ležel jsem na dně člunu, nade mnou se skláněl Fili a vedle něj jeden z instruktorů. Obrátil jsem se na bok a začal vykašlávat vodu. Fili se ke mně posadil, opřel si mě o koleno a dvakrát mě bouchnul do zad.

„Dobrá... dobrá...“ vykuckal jsem ze sebe. Pak jsem se zhluboka nadýchl a cítil, jak se do mě vrací život.

Bezvhládně jsem se položil na záda a koukal do nebe. I na Filiho, který se ke mně znovu sklonil, a já si teprve teď uvědomil, že má tvář plnou pih.

„Jak ti je?“

Chtěl jsem něco říct, ale vyšlo ze mě jen zachroptění.

„Jasně, lež v klidu...“

„Co se stalo?“ zachrčel jsem tiše a snažil se zvednout, ale Fili mi rozuměl.

„Lež klidně. Měj jsi eksident...“ odpověděl tiše a položil mi

ruku na čelo. Instruktor se na něj podíval přísně, ale kupodivu ho nenapomenul.

„Někdo mě zachránil...“ vyslovil jsem namáhavě. „Ty?“

„V pohodě...“ usmál se Fili. „Naštěstí jsi byl blízko. Ty bys to pro mě udělal taky.“

Zavřel jsem oči a chvíli mlčel. Pak jsem pomalu zamrkal víčky jako že ó ká.

„Měl jste štěstí, rekrute. Nevšimli jsme si vás a z té hloubky už by vás asi nikdo nevytáhnul,“ podíval se na mě neurčitě instruktor v uniformě a otočil hlavu k portu vysílačky na rameni: „Základno, základno, tady pátý výcvikový oddíl, sí ár dvě stě čtyřicet čtyři mělo nehodu, životní funkce stabilizované. Vra-címe ho na výchozí point. Končím.“

Pak dodal k Filimu: „Pokračujte ve výcviku, sto padesát trojko. Go!“

Fili se na mě podíval, vteřinu dvě zaváhal, pak zvedl ruku k pozdravu a skočil protáhlou šipku do mrazivé vody.

„Jak je, Jony?“ Seděl jsem na zemi a snažil se koncentrovat, ale moc mi to nešlo.

„Jsem ó ká.“ Musel jsem přimhouřit oči, abych ve slunečních paprscích rozeznal Filiho tvář. „Zítra se vracím do výcviku.“

„A dobrý?“

„Yes...“ odpověděl jsem stroze. Ale potěšilo mě, že za mnou přišel.

„Tak vidím, že si tady moc nepokecáme...“ usmál se. „Nechceš se projít?“

Byla to šťastná hodinka mezi výcvikem a večerním nástupem, čas, kdy jsme se mohli ve všech povolených zónách základny toulat, kam se nám zachtělo.

„Kam?“ Fili ukázal na nejužší výběžek terasy, odkud byl nejlepší výhled do krajiny. Slunce stálo vysoko, vzduch se chvěl horkem. Pohyblivý chodník nás pomalu vyvezl na plošinu.

„Hele...“ ukázal Fili na zem, klekl si a dvěma prsty přejel po povrchu terasy. Pak mi ukázal žlutavý prach, který se na nich zachytil. „Písek z pouště.“

„Myslíš, že dokázal přeletět Velkou bariéru?“ Podíval jsem se do dálky, kde se od obzoru k obzoru klenula legendární hranice. Vždycky mi připadala nepřemožitelná. A nepřekročitelná...

„Myslíš, že tam někdo žije?“ podíval se i Fili tím směrem, jako by mi četl myšlenky.

„Yes. Maurové přece... teroristi... Tys je v přenosech neviděl?“

„Jasně že viděl... ale bylo to v simulacích...“ zapochyboval Fili a nepřestal se dívat do dálky. „Myslím, co je tam fakticky...“

„Třeba nás tam někdy vezmou na výlet... Nalevo vidíte tábor, napravo hřbitov...“ usmál jsem se křečovitě. „Popravdě je mi to celkem jedno.“

„To ti nemá být jedno... tohle je naše válka...“

„To bylo jasný od začátku, ne?“ snažil jsem se pochopit, jak to myslí.

„To jo, ale někdy mám pocit, že vlastně nevím, proti komu bojuju, chápeš? A proč vlastně...“ pronesl Fili skoro šepem, jako by se bál, že ho někdo uslyší.

Popošli jsme až k průhlednému zábradlí na okraji plošiny a opřeli se o něj. Slunce se barvilo doruda, žlutá a červená barva zalila planinu až k obzoru.

„Víš, že jsem si pod tou vodou znovu vzpomněl na domov?“ podíval se na mě po chvíli Fili.

„Jak jsi mě lovil?“

„Yes, pořád se mi to vrací. Budu to muset nějak zpracovat, jinak zase propadnu na nižší level.“

„Jaký to bylo?“

„To propadnutí? Prej už jsi to taky zažil.“

„Ne, myslím ta vzpomínka, domov...“ zeptal jsem se a uvědomil si, že i mně se od té události víc vracejí obrazy světa, kde jsem vyrůstal, který jsem považoval za domov. Lidí a míst, na které jsem správně měl už dávno zapomenout.

Fili se nervózně rozhlédl a já si všimnul, že nemá na hlavě čelenku. Chvilí se na mě díval skelnýma očima a pak zašeptal: „Velká nádhera...“

Mlčeli jsme a pozorovali slunce, mraky a poušť. Na chvíli jako bychom byli na celém světě jen my dva. Pak se odněkud zvedl vítr, vjel mi do vlasů...

„Už budeme muset jít,“ zahlásil jsem přísně. „A neměl bys bez dovolení snímat komunikační čelenku...“

Fili se na mě podíval překvapeně a já dodal co nejlhostejněji: „Neber to špatně, ale... Mohl bys mít problém.“

„Rozumím,“ odpověděl předpisově a pásku si nasadil. „Děkuji za upozornění.“

Stál jsem uprostřed haly a snažil se soustředit na představu židle, kterou mi nabídnul monitor přede mnou. Proti mně ale tentokrát nikdo nestál. O to víc bylo k vzteku, že se mi vůbec nedařilo. Myšlenky mi poslední dny pořád těkaly, pocity se valily jako vlny a já měl občas problém zvládnout aspoň ovládnání dveří nebo identifikaci na ranním a večerním nástupu.

Yes! Konečně se židle promítla v prostoru, ale pak se zase začala hroutit a rozplývat. Co se to k čertu děje? Vždyť už mi to šlo báječně. Předtím...

No jasně, od té nehody v jezeře jsem nebyl k ničemu. Možná by bylo lepší, kdybych tam tenkrát zůstal... blesklo mi hlavou, ale hned jsem si nervózně přejel po čelence, která dnes škrtila

víc než kdy dřív, a myšlenku jsem rychle zahnal.

Tak dobře, strom. Jdu na to! Osm, devět, deset... Fuck! Nejde to! Můžu to rovnou zabalit!

Sedl jsem si na sedačku u prosklené stěny a na chvíli nechal všechny myšlenky plavat a jen tak čučel do prázdna. Vlastně mi tak bylo nejlíp.

Ale hned jsem se té prázdnoty začal bát a v duchu jsem si co nejzřetelněji představil, jaký mám ještě dnes program. Fyzický trénink jsem měl v rámci rekonvalescence ještě dva dny odpuštěný. Takže jen večere, večerní instruktáž... Ale ráno už mám první přenos. Při pomýšlení, jak zřejmě dopadne a co mě čeká, když to nezvládnou, mě polila horkost. Miky, ten se má. Už prý dělá paralelní projekce do více subjektů naráz. Dokonce ho občas přidělují na přípravu nováčků. Kdyby tak chtěl pomoci mně!

A co asi teď dělá Fili? Od toho večera na plošině jsem ho neviděl. V duchu se mi vybavila jeho pihovatá tvář. A najednou mi přišlo líto, jak jsem tehdy náš rozhovor utnul. Ne, tohle ne! Zahnal jsem vzpomínku rychleji, než se stačila rozvinout. Možná bude lepší, když přece jenom vyrazím na trénink, blesklo mi hlavou a rozběhl jsem se chodbou, jako bych chtěl utéct před sebou samým.

„Devadesát vpravo! Zrychlit. A ještě! Nahoru a loping! Cíl na dvou hodinách! Zamířit, pal!“

Najednou to šlo samo. Hnal jsem se stíhačem na maximální výkon. Ze skupiny domů, co z nich vzápětí zbyly jenom tečky, vyšlehl plamen. Zvedl jsem se vysoko nad černý dým, který vzápětí zahalil krajinu, a zamířil jsem k pobřeží. Pode mnou vysušená pláň, ostrůvky vesnic, vyschlé koryto řeky.

„Zajistěte naši kolonu v sektoru devadesát čtyři!“ přijal jsem hlášení a stočil letoun prudce vlevo. Na obzoru se vynořila nepřátelská letka. Neuvěřitelné! Kde vzali tolik strojů? Zaměřit automaticky! vydal jsem pokyn a snažil se navést stíhač na stejnou letovou hladinu. Ještě ne, ještě, ještě...

„Fire!“ zavelel jsem a z prvních dvou strojů přede mnou se začalo kouřit, ten vpředu táhlým obloukem zamířil k zemi a za sebou nechával stopu z černého dýmu. Oba piloti se katapultovali, rozevřel se jim padák a pomalu se snášeli dolů...

Přesunul jsem oba do zorného pole zaměřování. Tři, dva, jedna... Několikrát jsem stisknul spoušť. A teprve když jsem si byl jistý zásahem, jsem zahlásil:

„Tady sí ár dvě stě čtyřicet čtyři, dvě stě čtyřicet čtyři. Mise dokončena. Oba cíle eliminovány!“

„Gratuluji, dvě stě čtyřicet čtyřko,“ ozval se hlas v mojí hlavě a já byl najednou vědomím už zase napůl v operační kóji. „Vraťte se na základnu, úkol splněn.“

„Prej už jsi na tom s výcvikem líp, gratuluju. Máš pořád ty nezvládnutý vzpomínky?“

„To nestojí za řeč...“

„Musíš mi říct všechno, jestli ti mám pomáhat,“ podíval se na mě Miky přísně.

„Dostaneš se za to na vyšší level?“ pokusil jsem se o vtip.

„Ty jsi fakt ztracenej případ!“ Miky mávnul rukou, ale oči ze mě nespustil.

„Tak dobře...“ začal jsem pomalu. „Během výcviku na všechno zapomenou a najednou to funguje. Jsem prostě tam... možná jen pár situací, třeba když někomu vidím do tváře nebo jsem unavený...“ zaváhal jsem, ale když se Miky na nic neptal, po-

kračoval jsem: „Nejhorší je to ale ve snech. A pak těsně po probuzení.“ Podíval jsem se na něj rozpačitě. „Znáš to, ne?“

„Neznám,“ odpověděl Miky stroze a já měl najednou pocit, že se dívá skrze mě někam do dálky.

„Dokonce se mi zdá, jako by za mnou přišli rodiče... slýchám dědu, bráchu... Ale to bude dobrý. Fakt... Díky za asistenci,“ dokončil jsem zповěď.

Chvilí bylo ticho. Miky mlčel jako stroj uvedený do úsporného režimu a mně taky nebylo do řeči. Proč mu to vlastně povídám, když mi stejně nepomůže? Systém o tom všem přece musí vědět.

„Systém potřebuje tvoje jasné představy. V aktuálním vědomí. A ty tam nejvíc držeš silný emoce, proto jsou tak důležité. Jinak to nedokáže přecíst,“ vysvětloval Miky. „Ale musíš emoce směřovat do toho, co při výcviku děláš, na nic jiného. Je to k prdu, když tě vzpomínky na minulost během přenosu táhnou úplně jinam, chápeš?“

„Yes. Ale co s tím? Není na to nějaká medikace?“

„To bys ztratil dražv a byl bys k ničemu.“

„A co harmonizace? Prej to pomáhá...“

„To je až krajní možnost, totálně by tě to vygumovalo...“

„Tak jak to mám teda vymazat? To mám mlátit hlavou do zdi?“

„Neblbni! Nemusíš ty vzpomínky vymazat. Ani nic, co tě ruší... čím víc s tím bojuješ, tím víc tě to ničí, kámo. Klidně si je nech. Jen je drž na okraji pozornosti, jako když se díváš periferně, jasný? A ty se soustřeď na přenos, představy k ovládní, povely... a do nich dej svůj vztek, strach, frustraci...“

Podíval se na mě zase tím nečitelným pohledem, na vteřinu se mi zdálo, že se mu v očích zaleskla jiskřička, kterou jsem u něj vídal kdysi ve škole. Nebo nic takového jako škola nikdy nebylo?

„Yes. Díky...“ odpověděl jsem a po chvíli tiše dodal: „A ty to umíš, Miky? Taky si je tam někde schováváš?“

„Moc přemejšlíš, Jony. Fakt nevím, o čem mluvíš...“ Podíval

se na mě a najednou to znělo jako dobře zašifrovaný pokyn. „Je to na tobě!“ uzavřel, postavil se, položil si ruku na hrud' a předepsanou úklonou se rozloučil. „Asi se dlouho neuvidíme.“

„Cože, proč?“ zarazil jsem se uprostřed gesta.

„Posílají mě do střediska na severu. Třeba se tam někdy potkáme. Drž se, ať to zvládneš.“

„Díky, Miky. I ty se drž. A snad brzy... ahoj.“

Zůstal jsem sám a tiše sledoval, jak se vzdaluje dlouhou, měkce osvětlenou chodbou s průzorem do nebe.

Čas jako by se zastavil, nebo spíš slil do nekonečné beztvare masy. Znovu jsem se naplno vrhnul do výcviku, ale bylo to jiné. Naučil jsem se rozštěpit vědomí, takže zatímco moje pozornost byla naplno v misích, v myšlenkách, které nám vštěpovali a které byly zcela loajální Lize, někde v pozadí jsem se utěšoval vzpomínkami na domov, Filiho i Mikyho, ale i sněním o tom, jaké to asi bude, až se vrátím.

Asi to fungovalo, protože dřív mě za takové myšlenky hned volali k psychologovi nebo jsem rovnou dostal na pár dní distanc, zatímco tentokrát nejenže se nic takového nedělo, ale já den za dnem postupoval do vyšších a vyšších levelů výcviku.

Vedl jsem výsledky, vyšetřoval a třídil nemocné, učil děti, co si mají myslet, popravoval i mučil. Ale ve skrytu duše jsem si toužebně přál, abych většinu z toho nemusel nikdy během nasazení zažít. Mé tělo i mysl byly stále víc jako stroj, který vykonává svůj úkol, zatímco moje nejhlubší já se choulilo a děsilo někde ve skrytu.

Muselo uplynout několik měsíců, protože kytky na skalách už dávno odkvetly a stromy začaly usychat. Bylo mi jasné, že návrat domů je, navzdory dřívějším slibům, v nedohlednu. Cítil

jsem se natažený mezi několika světy jako pavučina, která se už už chystá prasknout. Mockrát jsem si říkal, o co bych to měl jednodušší, kdybych se od všeho toho, co je za mnou, oprostil a naplno se vrhnul do výcviku. Totálně se vzdát Systému, jako jsem to načas dokázal na začátku výcviku, kdy to šlo jako po másle. Ale bylo tady něco nebo možná někdo, co mi v tom bránilo. A pak se to stalo.

Run! Run! Běž! Ještě kousek! Připravit na změnu!

Uniformy dnes schválně neměly aktivní chlazení. Když jsem dobíhal dvoukilometrový okruh kolem cvičiště, úplně ze mě lilo.

K zemi! Plížením vpřed! Hlína byla vyprahlá, obrysy špatně zahrnutých zákopů připomínaly spíš dlouhé hroby. Předemnou byl pás trnitých keřů, ale já nezaváhal ani na okamžik a prodral se skrz ně k cestě. Netrvalo mi to ani třicet vteřin a znovu jsem se rozběhl skrz oblaka prachu zvířeného běžci přede mnou.

Úkolem nebylo vyhrát, ale udržet formaci. Přesto mi to nedalo a zrychlil jsem tak, že jsem několik juniorů přede mnou předběhnul a jako jeden z prvních odbočil ke střelnici. Pak jsem si uvědomil, že postava kousek za mnou zvedla ruku k nenápadnému pozdravu. Fili!

Zastavil jsem se na pozici, zhluboka oddechoval a snažil se koncentrovat na střelbu, která měla za pár okamžiků následovat. Pak jsem přece jenom neodolal, nenápadně se obrátil k Filimu a jemně kývnul hlavou.

Zakleknout! Uchopil jsem cvičnou laserovou zbraň, která se mi doted' houpala na zádech. Cvičili jsme bez automatického zaměření a pohybové korekce, a tak jsem se snažil soustředit nejen na terč kdesi daleko mezi skalami, ale i na to, aby se mi

puška ani nepohnula.

Fire! Jasný paprsek mě na zlomek vteřiny propojil s cílem a vzápětí v prostoru vyskočilo bodové skóre: osm z deseti možných. Bad! Druhý pokus. Fire! Třetí... Celkem 28 ze třiceti, to už není tak zlý. Rychle zbraň na záda, spídujeme dál dlouhou rovnou cestou k překážkové dráze.

Byl jsem dost vepředu, a proto mi uniklo, že Fili zvyšuje tempo a snaží se mě ze všech sil dohnat. Vběhli jsme na hřiště, před námi několikametrová stěna. Vyskočil jsem co nejvýš, rukama se zachytil nahoře, zapřel se nohou, přitáhnul... Fili se na vteřinu zastavil dole, ztratil rychlost.

„Musíš s rozběhem!“ zavolal jsem na něj, odrazil se a skočil dlouhým obloukem na druhou stranu. To už se ale na stěně objevili další dva rekruti a pak... Ne, to ne! Fili s krátkým výkřikem padá z překážky. Leží na zemi, kolem něj skáčou další a další...

Rozběhl jsem se zpátky, a teprve když jsem se nad ním skláněl, mi došlo, že jsem měl požádat o povolení.

„Co je s tebou?“ Otočil jsem ho na záda. Z čela mu tekla krev a ruku měl divně zkroucenou na straně.

„Jsem ó ká, pokračuju...“ syknul.

„Doprovodím tě na ošetřovnu.“ Nabídnul jsem mu ruku, což bylo v podobných situacích přijatelné. „Můžeš jít sám?“

„Yes...“ chytil se mě zdravou rukou a s námahou se postavil. „Přijdeš o skóre... Fakt nechceš běžet dál? Nějak to zvládnou.“

„Sto padesát trojka je zraněná,“ zahlásil jsem místo odpovědi. „Žádám o povolení doprovodit ji na ošetřovnu.“

„Povolení uděleno. Čekájí vás v sektoru 23. Posíláme transportér.“

„V pořádku, za chvíli jsme tam. Končím.“ Otočil jsem se k Filimu. Krev z rány na čele mu rychle stékala ke zkroucené komunikační čelence, barvila ji do ruda.

„Ukaž, narovnáš ti to...“ natáhnul jsem ruku, ale on nečekaně rychle uhnul a levou rukou od krve naopak strhnul z čela

moji pásku a odhodil ji pryč.

„Co děláš...?!“ zakřičel jsem víc překvapením než bolestí a bezmocně se díval, jak vítr moji členku zvedá do výšky a pak ji vplétá do hustého trnitého keře mezi skalami. „Šlíš?“

„Musím s tebou mluvit...“ Stáhnul si i svoji pásku a zmuchlal ji do dlaně. „Bez tohohle...“

„Se mnou? Ted? Co se děje?“

„Yes, Jony... musíš mi věřit... zjistil jsem něco strašného!“

„Cože? Jsi ó ká?“ Nechápal jsem pořád, o čem mluví. Bylo ale jasné, že je na tom mnohem líp, než se zdálo u překážkové stěny. Že by to nahrál?

„Je to skutečný...“ podíval se na mě stejně jako ten kluk s Kevinovou tváří.

„Co je skutečný?“ nechápal jsem. Když jsem viděl, jak se Fili tváří, dodal jsem: „Buď v klidu, za chvíli už tady budou.“

„Všechno je skutečný. Ty přenosy... To není simulace, Jony, rozumíš?“

Za námi se ozval hluk motorů.

8.

Zůstal jsem stát bez hnutí a ještě dlouho po tom, co Filiho naložili a odjeli, mi v hlavě zněla jeho poslední slova: „Všechno je skutečný. Ty přenosy... To není simulace, Jony, rozumíš?“

Takže i to mučení, lži, vraždy... vracelo se mi jako ozvěna. Chvíli se nedělo nic, ale pak jsem cítil, jak se z hlubiny duše tlačí ven záchvat paniky, jak se mě zmocňuje... Tohle všechno jsem fakt udělal já? Ne, to není možný... To musí být nějaký omyl. Help, nemůžu dýchat! Klesl jsem na kolena a mimoděk si všimnul, že moje členka visí kousek dál na trnitém keři.

Musíš se nahlásit a vrátit do výcviku, blesklo mi hlavou. Stál jsem a vnímal vzrůstající se bouři uvnitř v duši. Jako by se z hloubky uvolnilo něco, co už jsem dávno tušil a naivně doufal, že to není pravda. Ty simulace přece byly tak reálné!

Ne, nesmím na to vůbec myslet. Jakmile mě přectou... Několikrát jsem se pěstí bouchnul do hlavy, jako bych doufal, že dokážu ty myšlenky dostat pryč. Marně. Nadýchl jsem se a chvíli zadržel dech. Pokračuj, rekrute, nic nebylo, zopakoval jsem si několikrát, ale nešlo to.

Pomalu jsem se zvednul, vyprostil jsem z keře členku a chystal se ji nasadit na hlavu. Na vteřinu jako by se zastavil čas a já se probudil. Dole na hřišti rekruti pokračovali v kruhovém tréninku, nahoře jemně bzučely desítky dronů, na obzoru se leskly kopule základny. A odněkud ze skal se zvedl teplý vítr, který přinesl křik ptáků a opřel se mi do tváře. Najednou jsem věděl, co mám udělat.

Oběma rukama jsem zvedl těžký kámen, zatnul zuby a na okamžik zaváhal... Tak teď! Uvolnil jsem prsty a balvan mi dopadl na nohu. Projela mnou ostrá bolest. Vydrž, srabe! Ještě jednou! Něco zapraskalo a já se zhroutil na zem. Pak jsem se

obrátil k nebi a zhluboka oddechoval, abych aspoň trochu zmírnil tu příšernou bolest, která mi vmžiku vyhnala všechny myšlenky z hlavy. Tak ještě tu poslední... Zatnul jsem znovu zuby, zadržel dech. A živě si představil náhodně uvolněný kámen, co se na mě valí ze stráně a dopadá mi na nohu...

Yes! sykl jsem sám pro sebe a třesoucíma se rukama si navlékl komunikační čelenku.

„Tady sí ár dvě stě čtyřicet čtyři!“ vyslovil jsem v duchu a pro jistotu to zopakoval i nahlas. „Hlásím nehodu při návratu ze záchrany sto padesát trojky.“

„Rozumíme, vidíme vás. Vyčkejte na místě, jsme na cestě.“

„Jo tenkrát se zlomenina hojila třeba měsíc, ne jako dneska...“ Vzpomínka na dědu se mi vybavila přesně ve chvíli, když mi aplikovali anestezii a okolí se začalo rozplývat. Myšlenky se znovu rozběhly a já byl jako ve vatě, ruce i nohy nafouknuté, nade mnou se vznášel Kevin v podobě balonku a snažil se mě vynést ke stropu.

A já tam najednou byl a z výšky viděl robotického doktora, jak pracuje na mojí noze, občas něco zapípá nebo se rozsvítí senzor.

„To jsem ale hlupák, proč se takhle trápím?“ napadlo mě, ale vtom jsem byl zase zpátky ve svém těle a už to tak příjemné nebylo. Bolest ale naštěstí rychle utichla.

„Jony...“ uslyšel jsem nad sebou hlas. „Jony?“

„Fili...?“

„Cos vyváděl?“ skláněl se nade mnou v nemocničním pyžamu a vypadal šťastně.

„Že se na to ptáš zrovna ty,“ pokusil jsem se o vtip, ale moc to nešlo. Pak jsem znovu potlačil vzpomínku na kámen v mých

rukou a pomalu začal vysvětlovat: „Jak tě vezli... asi vibrace od transportéru uvolnily nějaký šutr... a já tam zrovna stál.“

Asi to neznělo moc přesvědčivě, protože Fili si sednul na židli vedle mého lůžka a zašeptal: „Nečtou nás tady...“

Překvapeně jsem se na něj podíval.

„Tady ve špitále nás nečtou, protože je tady moc bolesti, halucinací, emocí, který by rušily Systém... Říkala mi to doktorka, když jsem se ji snažil zavolat. Dokonce i lampička se musí zapínat ručně, koukej!“ Na důkaz několikrát černým spínačem rozsvítil a zase zhasnul.

„Kecáš!“ vydechl jsem a znovu položil hlavu na polštář. „To je skvělý...“

„Už mi to pípá, abych šel zpátky,“ komentoval Fili pulzující ikonou nad postelí v druhém rohu místnosti.

„Počkej...“ zmobilizoval jsem všechny síly, protože se mi zdálo, že brzy omdlím. „Přišel jsem za tebou... cos to říkal tam ve skalách?“

„Že je to skutečný...“ zašeptal a naráz zvažněl.

„Jak to můžeš vědět? Řekli ti to během výcviku?“

„Přijdu večer...“ Fili ukázal na videostěnu. „Jde sem vizita!“

„Počkej, je to důležitý... jak můžeme bejt tam za Bariérou a zároveň tady na základně?“

„Tam jsou roboti, simulakra... dokonalý stroje, který to všechno dělaj. Ale někdo je musí řídit, musí za ně myslet, rozhodovat.“

„Ty myslíš, že jsme to my?“ podíval jsem se na něj a podvědomě jsem se bránil to domyslet.

Fili přikývl a šeptem dodal: „Yes, my. Ale ty lidi za bariérou, všichni ty lidi, který zatýkáme, stílíme, mučíme... ty jsou skutečný, chápeš?“

Hlava se mi zamotala a já se pár vteřin utěšoval, že pořád ještě účinkuje anestezie a tohle všechno se mi jenom zdá.

„Kecáš! To přece nejde!“

„Rád bych kecal...“

„Tak jo, nebo ne?“

„Během posledního výcviku došlo k chybě a přenos dat se obrátil...“ pomalu vyslovil Fili. „Viděl jsem do Systému... operačního střediska... nevím, jestli to zjistili... mají nás jako součástky... loutky, který ovládají další loutky...“

Zvedl jsem se na loktech a hltal každé jeho slovo, i když se pode mnou všechno houpalo a chtělo se mi zvracet.

„Takže za nás i rozhodují?“ hlesl jsem. Často jsem měl pocit, že jsem se rozhodl dřív, než jsem si stačil uvědomit a zhodnotit situaci. Že pocity a myšlenky, které mám, jsou podivně studené a cizí.

„Ne...“ zakončil kamarád a rychle se zvedl. „Rozhodujeme se my. A my taky ty všechny věci děláme.“ Ve stejné chvíli se modře rozsvítil rám dveří a do pokoje vstoupila dvojice lékařů.

Noha se hojila dobře a my s Filim jsme si užívali nejen odpočinku, ale i toho, že nás kromě běžných kamer a zdravotních senzorů nikdo nesleduje. Přesto jsme si dávali pozor, o čem mluvíme, a snažili jsme se třídit a zpřesňovat naše myšlenky a pocity.

Že se do výcviku nechceme vrátit, nám bylo jasné oběma. Ale vůbec ne, jak to uděláme a co bude dál. Vlastně jsme neměli na vybranou, bylo zřejmé, že hned při prvním přenosu neudržíme myšlenky pod kontrolou a Systém se aspoň něco z toho, co jsme odhalili, dozví. A když nenastoupíme? Nebo dokonce odmítneme poslušnost?

Druhý den jsme při večeři, kterou jsme si už mohli dát v malé jídelně, na chvíli zůstali sami. Fili navrhnul, že bychom mohli utéct.

„Cože?“ Ta myšlenka mi vlila naději do žil. „Kudy... a kam?“

Fili se reflexivně rozhlédl a pak přesvědčivě dodal: „Během tréninku... víš, jak je nástupní plošina? Od ní vede stezka do hor... minule jsem si jí tam všimnul...“

Kdybychom byli doma, stačil by jeden povel a měli bychom před očima 3D projekci terénu i aktuální snímky, tady ale nic takového nefungovalo, všechno muselo být v naší hlavě.

„Myslíš, že nás nechají jen tak odejít?“ zapochyboval jsem. „Určitě jsou tam ploty, zátarasy, laserové závory, senzory...“

„Čelenku necháme mezi skalama... tak je totálně zmateme...“ pokračoval Fili optimisticky. „Nebudou s tím počítat... už proto, že to doteď určitě nikoho nenapadlo. Všichni to tu strašně žerou, a tak nebylo potřeba nikoho hlídat,“ podíval se na mě a oči mu zářily. „Teda aspoň doufám...“

Chvíli jsem beze slova pokračoval v jídle. Představa útěku byla tak vzrušující, že jsem se bál ji jakkoli v duchu rozvíjet a radši jsem se soustředil na vychutnávání těstovin a sledování jalovcových keřů za oknem.

„A kam?“

„Co kam?“ nechápavě se na mě podíval Fili a strčil si do pusy poslední sousto.

„Kam utečeme? Nemáme navigaci... plán... kontakty... Existuje vůbec místo, kde se dá před nima schovat?“

Fili polknul a chvíli mlčel. Bylo vidět, že na tuhle část plánu dosud nepomyslel. Pak vzal nádobí a odnesl ho na vozík.

„Zítra mě propustí a další den nastupuju do výcviku... přenosu... takže do boje,“ oznámil mi rozechvělým hlasem. „Já už nebudu nikoho zabíjet, rozumíš? Je mi jedno, co se mnou udělají.“

„Neblázni, Fili... co když už tě nikdy neuvidím?“ zavolal jsem za ním do chodby, až jsem se toho sám polekal. Zastavil se a já udělal pár kroků k němu. Stáli jsme jako dvě sochy a dívali se jeden druhému do očí.

„Musíš rozštěpit vědomí,“ snažil jsem se mu poradit, a když jsem zaslechl, jak se moje slova odrážejí klenbou chodby, udělal jsem další tři kroky a zastavil se těsně u něj.

„Rozumíš... představuj si, že seš v pohodě, a oni to nepoznají...“ utěšoval jsem víc sebe než kamaráda.

„Neboj se, Jony, dobře to dopadne...“ odpověděl tiše.

„Uvidíme se ještě?“ zakoktal jsem.

„Bůh ví, říkala moje babička,“ usmál se Fili, zvedl ruku k pozdravu a otočil se. Díval jsem se za ním ještě dlouho po tom, co jeho kroky utichly na konci chodby. Pak jsem zamířil zpátky do pokoje a položil se na lůžko. Zdravotní senzory okamžitě zahájily screening, aby i během noci mohla pokračovat aktivní léčba. A já věděl, že čím blíží jsem uzdravení, tím neodvolatelněji se blíží i můj konec.

„Cítíte se vyrovnaný, dvě stě čtyřicet čtyřko?“

„Yes, sir.“

„Vaše supervizní jednotka hlásí silné nezpracované emoce. Může to ohrozit přenos.“

„Následek úrazu, pane, potřebuji čas.“

„Toho času už jsme vám dali dost. Nejste tady na prázdninách!“

„Ano, pane, vážím si toho!“

„Absolvujete terapii na harmonizátoru. A nejpozději za tři dny se vrátíte do výcviku.“

„Děkuji, pane.“

„Jestli budou další problémy, bude distanc definitivní, rozumíte, dvě stě čtyřicet čtyřko?“

„Ano, pane.“

„Další otázky?“

„Proč jste mě vybrali k výcviku?“

„Otázka se zamítá. Jiné otázky?“

„Ne, pane.“

„Odchod!“

„Provedu, pane!“

Ležel jsem ve spodním prádle na holém lůžku. Bylo mi příjemně, zvláště když se pode mnou rozvlnilo jako vodní hladina a pak se začalo mírně pohupovat. Přijal jsem pokyn, abych zavřel oči a uvolnil se. Najednou jako bych se ocitl na břehu řeky, byl slunečný den, zdálky zazníval dětský smích, křik racků... To jsem přece já, je mi tak pět a jsem s mámou a dědou na koupališti. O něčem se baví, možná i hádají, zaposlouchám se, začínám mít strach.

Stojím poprvé před školou a jsem hrdý, že mám na sobě uniformu. Rozzářený otec zdraví ředitele. „Neudělej mi ostudu, Jony!“ klade mi na srdce a nechává mě samotného.

Jedu do školy na kole a musím nutně močit, a tak překročím pravidla a postavím se ke stromu. Ještě že tady nejsou kamery, říkám si a směju se, jak jsem na to vyzrál.

Učitelka nám oznamuje, že Simi umřel, všichni do sebe cpou kompenzaci, jen já si prášek schovávám, abych nebyl pod útlumem.

„... ó to mě nikdy, nikdy smutno není, má duše cítí v bouři slastný klid...“ zaznívá z dálky a na prostranství Centrálního náměstí, kam nás navigace vede jako ovce, stojí pár rebelů, co zpívají a rozdávají letáky Pravda vás osvobodí.

Mluvím ve škole s psycholožkou, co se mě ptá na Lukyho, já se snažím, abych ho úplně neprozradil.

Vzpomínky vyvstávají úplně hmatatelně, chvílemi se do nich propadám, pak začnou slábnout, odbarvovat, rozplývat se... A pak se vynoří další.

Sedíme s dědou v parku. Dává mi zápisník: „Piš si, co jsi prožil, abys poznal, co si pamatuješ...“

Loučím se a slibuju Kevinovi, že mu budu každý večer posílat dobrou noc...

Jsem nahý v přijímací hale...

Jako orel kroužím nad skalami...

Nakládám děti do transportéru a uklidňuju ženu, že se za chvíli potkají, a do stejné ženy vzápětí pouštím elektrický proud...

Střílím do rebelů, co jsou skoro děti, a mám z toho radost...

Stojíme s Filim nad tréninkovým hřištěm a on mi s obličejem od krve šeptá: „Všechno je to skutečný, rozumíš?“

Jako by to ani nebyla vzpomínka a já to znovu prožíval. V koutku mysli jsem si ale uvědomoval, že to nesmím, že tohle nikdo nesmí vědět...

Oběma rukama držím těžký kámen a házím si ho na nohu...

Ne, to ne, prober se! Stop! poručím sám sobě a snažím se otevřít oči, posadit se. Kupodivu se mi to daří, ale moje zděšení je o to větší – všechny obrazy z mé mysli se promítají v prostoru kolem. Mám pocit, že je sledují úplně všichni, rekruti, instruktoři, velitelé, Systém, celý svět.

„Ne! Stůj! To je moje! Nechci to!“ vykřikl jsem zoufale, ale obrazy běží dál.

Fili mi vysvětluje, že nastala chyba v přenosu a on se dostal do Systému, utěšuje mě, abych se nebál, že na ošetřovně myšlenky nesnímají. Navrhne, že utečeme, a já se snažím upravit vzpomínky a připravit se na první přenos.

„Jestli budou další problémy, bude distanc definitivní, rozumíte, dvě stě čtyřicet čtyřko?“

„Ano, pane,“ zní komorou můj poslední rozhovor s korektorem, pak postupně všechno tichne, slábne, hasne, jsem bez myšlenek, čistý, vyrovnaný. Kdyby se mě někdo zeptal na jméno, snad bych si vzpomněl na číslo, ale jinak nezbylo nic.

Pak se ale z hloubi zase začala vynořovat vzpomínka na dědu, Kevina, Mikyho, Filiho. A spolu s tím hrůza z toho, co mě čeká, když Systém teď tohle všechno ví...

Na chvíli jsem se znovu položil na lůžko a čekal, jestli si pro mě přijdou, nebo mě eliminují přímo tady na místě. Ale nic se nedělo, jen moje zrychlené oddechování se odráželo od nízkého stropu a v prostoru se objevily údaje o mém fyziologickém stavu.

„Můžete se vrátit ke své jednotce, dvě stě čtyřicet čtyřko...“ ozval se příjemný hlas. „Děkujeme za spolupráci.“

Další harmonizace proběhly podobně. Na rozdíl od toho, co kdysi o harmonizátoru vyprávěl Miky, ale efekt trval nejvýš několik minut. Pak se mi vzpomínky i celkové vědomí sebe sama znovu vrátily, snad jen ne s takovou naléhavostí. Už jsem se ani nebránil a smířoval jsem se s tím, že po tom, co o mně teď Systém ví, už mi moc času nezbývá. Ale zatím se nic nedělo. Pokračoval jsem v tréninku venku, v nácviku koncentrace, ve formačních setkáních i sportovní a společenské relaxaci. K dalšímu přenosu mě ale stále nepovolali, a já se proto utěšoval, že prostě vyhodnotili, že pro tuhle práci nejsem ten správný typ, a nasadí mě jinde a jinak.

To odpoledne jsme zase běželi do skal. Časový limit na dosažení plošiny jsem zvládal stěží, výpadek tréninku byl znát a noha ještě nebyla ó ká. Konečně nahoře! Opřel jsem se o kolena, kašlal a snažil se popadnout dech. Vítr sílil a pot na hlavě a na zádech mě začínal studit. V dálce mohutněla hradba temných mraků nad Velkou bariérou. Vějíře blesků, sloupy tornád... Zdá se mi to, nebo je dnes opravdu nějak rychlejší a bližší?

Attention! Nastoupit!

Desítky rekrutů se vynořily z okolních keřů a v poklusu se začaly řadit. Vyrovnat! Pokyny jsme přijímali automaticky, přímo do mysli. Sladění jako obrovský úl, který funguje bez chybičky.

Identifikujte se! 122, 365, 221, zněla do ticha pusté krajiny hlášení juniorů, kteří se zvoláním postupně vystupovali z řady.

„Sí ár dvě stě čtyřicet čtyři!“ přihlásil jsem se i já a udělal krok vpřed. Ve stejném okamžiku jsem na potvrzení totožnosti imaginoval své mentální znaky.

168, 343, pokračovala hlášení, ale vnímal jsem je jen okrajem pozornosti, protože jsem se plně soustředil na přijetí dalšího úkolu...

„Sto padesát tři,“ zazněl několik metrů ode mě známý hlas. Fili! Jen tak tak jsem se ovládl, abych se neotočil.

Rozpočítat! Následoval povel.

„First!“ zakřičel rekrut na kraji řady a vystoupil o krok vpřed.

„Second!“

„First!“

„Second!“ zazněl do sílícího hukotu větru Filiho hlas.

Dalo mi práci se ovládnout, neobrátit se na něj, nepozdravit ho, neusmát se.

„First!“

„Second!“

„First!“ zavolal jsem a udělal krok vpřed. Za pár chvil došla vlna až na konec řady.

Druzí udělali vlevo v bok a rozběhli se kamsi na okraj plošiny. Ve stejné chvíli i naše řada přijala povel a rozptýlila se podél okraje cvičiště. Našel jsem si skalní výklenek, ze kterého byl dobrý výhled, ale zároveň mě kryl ze tří stran. Věděl jsem, co bude následovat, ale přesto jsem s přípravou zbraně počkal na další pokyn. Sundal jsem z ramene laserovou pušku.

Zacloumal mnou silný poryv větru. Během pár vteřin se zešeřilo.

Akce! Přijal jsem povel a vzápětí se skála vedle mě rozsvítila zásahem ganu z protějšího družstva. Zaměřit vlevo... vyslovil jsem v duchu a v zorném poli uviděl dvojici rekrutů, která se snažila proplížit k našim pozicím. Stisknul jsem spoušť, paprsek prořízl ztemnělý prostor. Těsně vedle.

Pak se někdo z našeho družstva postavil, ukazoval k obzoru a něco volal. Hradba mračen se valila přes Bariéru a hnala se k nám. Měli bychom skončit a vrátit se, blesklo mi hlavou, ale ve stejné chvíli jsem se odhalil a dostal zásah do hrudi.

Ou nou! Už jen dva kredity! Přitiskl jsem se k balvanu a pozorně sledoval cvičiště. Kolem prolétlo několik suchých větví, vír zdvihl do výšky sloup prachu, pak se zmocnil jednoho z hlídkových dronů, vytáhnul ho vysoko nad nás a vzápětí s tlumeným nárazem vrhnul proti skále.

Ted! Zmáčknul jsem znovu spoušť, cvičný paprsek prosekl šero... Zásah, yes! Bod pro mě. Soupeř se o kousek stáhnul, pak ale v podřepu popoběhl k dalšímu balvanu.

Vmáčknul jsem se mezi dva kameny a trpělivě čekal, až se znovu objeví. Záblesk laseru ho prozradil, aktivoval jsem zaměření a zadržel dech.

Znovu se zablesklo a ani ne pět vteřin nato se ozval ohlušující hrom. Zvedl jsem hlavu a hmatatelně cítil, jak těžká masa mraků klesá přímo na nás, blíží se...

Fuck! Zásah přímo do čela. Na vteřinu jako bych tam skutečně cítil žár. To nic, všechno je ó ká. Poslední kredit, to nevzdám!

Proplížil jsem se ještě kousek dopředu, zapřel zbraň do ramene a mírně se zvedl, abych měl lepší přehled. Ve stejné chvíli někdo seskočil z balvanu vedle mě. Zableskla se hlaveň pušky, zasypala mě sprška kamení, co útočník strhnul s sebou. Blesku rychle jsem se otočil a přímo z obrátky vypálil.

Ozvalo se zapraskání, z hlavně vyšlehl plamen a prořízl houstnoucí tmou. Ve stejné vteřině jsem věděl, že něco není v pořádku,

že tohle nebyl slepý paprsek. Cvičný protivník ani ne dva metry ode mě na vteřinu ztuhnul a pak se pomalu zhroutil na zem.

Bože! Rozběhl jsem se k němu. Ležel tváří k zemi v prachu smíšeném s krví. I v hukotu blížící se bouře jsem slyšel jeho vzlyky a sténání. Přiklekl jsem k němu, začal ho pomalu obracet... Země pode mnou se rozhoupala. Ne, to ne!

„Fili?“ Kamarád ležel pode mnou, v rameni laserem propálená rána jako pěst, černá kouřící hmota na místě ucha, vlasů...

„Já nechtěl... to není možný... já ne... Fili... promiň, promiň...“ koktal jsem mezi vzlyky s jeho zraněnou hlavou v dlaních.

„Dýchej, dýchej! Vydrž, za chvíli jsou tady...“ povzbuzoval jsem ho. Pak jsem ho znovu položil, hlavu mu zaklonil a podložil ji bundou.

„Tady sí ár dvě stě čtyřicet čtyři! Došlo k nehodě! Potřebujeme pomoc!“

„Rozumíme, dvě stě čtyřicet čtyřko, nemůžeme k vám, stáhněte se na základnu, situace je vážná, bouře bude sílit.“

„Opakuji, potřebujeme zdravotníky, nebo to sto padesát trojka nepřežije...“

Nic, žádná odpověď, jen sílící hukot a praskání dalších dronů rozbíjených vichřicí o zem i skály. Přitiskl jsem ucho k Filiho ústům a snažil se zachytit stopy dechu. Konečně! Dýchá!

„Rychle! Pojdte sem!“ zakřičel jsem, ale sotva jsem slyšel vlastní hlas. Pak jsem na ruce ucítil pohyb. Fili otevřel oči.

„Jsem ó ká...“ vyslovil téměř bez hlesu. Zvedl jsem mu hlavu a opřel ji o sebe. „Nevím, co se stalo, promiň,“ koktal jsem a cítil se jako vrah. Vážně žije?

„Tušil jsem to...“ přerušil mě zřetelně a snažil se zapřít rukama a posadit. Místo toho se mi ale znovu sesunul do náručí. Uvědomil jsem si, že tady tak jako tak zahyneme, protože bouře se měnila v zuřící peklo. To teď ale bylo celkem jedno.

„Musela tam být nějaká porucha... vždyť víš, že to byl jenom...“ snažil jsem se znovu obhajovat, ale v té chvíli mi Fili pevně stisknul ruku.

„Nebyla to náhoda...“ vyslovil pomalu, ale já se i tak musel sklonit těsně k jeho rtům, abych slyšel, co mi chce říct.

„Věděli o nás... všechno věděli... je to past...“

„Co věděli? Jaká past?“ opakoval jsem nechápavě, i když mi to najednou bylo úplně jasné.

„Jony, musíš utéct!“ zvedl se s vypětím sil a podíval se mi do očí.

„Utéct? Kdy? A kam?“ snažil jsem se získat čas.

„Utíkej tamhle mezi skály... je tam pěšina, vzpomínáš... V bouřce ztratí stopu...“

„Bez tebe nikam nepůjdu!“

„Nemá smysl, aby nás eliminovali oba, Jony,“ pokračoval, ale to už jsem zahlédl záblesk světlice. Byli blízko.

„Nenechám tě tady umřít... ne, to si nemysli...“

„Neboj, to si nemůžou dovolit... Brzy mě najdou a dají do kupy... ale tebe by obvinili, žeš mě chtěl zabít, jak asi doufali... Rozumíš?“ vysvětloval a pak se usmál: „Což se ti naštěstí nepodařilo...“

Byl jsem úplně zmatený, ztracený, chtělo se mi zůstat sedět a čekat, až si pro nás přijdou, ale Fili mi položil ruku kolem ramen a přitáhl se co nejbliž, abych mu viděl do očí.

„Říkám ti, utíkej!“ řekl pevně. „Běž!“ zakřičel ze všech sil a já v té chvíli zahlédl ve větrné smršti ostré reflektory a siluety několika postav ve speciálních uniformách, které mířily k nám.

„Vrátím se pro tebe, Fili... slibuju...“ zašeptal jsem s očima plnýma slz. Opatrně jsem mu položil hlavu na zem a jemně sevřel ruku na pozdrav. Pak jsem si prudkým pohybem strhnul čelenku, a aniž bych cítil krev, která mi stékala po spáncích, rozběhl jsem se soutěskou vzhůru.

9.

Vrcholky stromů v údolí se chvěly v paprscích zapadajícího slunce. Až ke mně dolehl vlhký chlad a křik ptáků. Zvedl se vítr a vynesl do vzduchu náruč barevného listí. Hučí mi v hlavě, nebo je opravdu tam dole potok? Snažil jsem se udělat pár dalších kroků, ale nohy mě znovu zradily a já se tak tak udržel v kleku, protože mi bylo jasné, že jakmile si lehnu, už nevstanu. Během předchozích dní hlasy v mé hlavě postupně utichaly, ale můj neklid to nezmenšilo.

„Fuck!“ zaklel jsem, zatnul zuby a s vypětím se znovu zvednul. Udělal jsem pár kroků ze svahu a namáhavě se opřel o kus staré dřevěné ohrady, co se schovávala ve vysoké trávě. Pomalu jsem se posadil a prohlížel si cáry, co zbyly z mých bot.

Do škvíry v dřevěném sloupku ohrady někdo zastrčil střep. Opatrně jsem ho vzal do dlaní a otáčel proti světlu. Zahlédl jsem v poškrábané ploše odlesk svojí tváře. WTF?! Vlasy rozčepýřené do všech stran, šrámy na čele i tvářích, oči se ztrácely... Tohle ze mě zbylo? Ale vždyť je to fuk, stejně jsem skončil. V té chvíli mě zalila vlna úlevy a já se zhluboka nadechnul a zavzlykal. Do očí se mi protlačily slzy štěstí.

Netrvalo to dlouho. Rány se začaly ozývat, hrdlo mi sevřela strašná žízeň. Třeba je tam dole vážně potok. Postavil jsem se, ale tentokrát se mi do nohou zařízla tak děsná bolest, že to prostě nešlo. Podělaný boty! Opatrně jsem je rozvázal a snažil se je sundat. Byly k nohám přilepené krví, každý pohyb šeredně bolel. Co chvíli jsem musel zatnout zuby, ale bylo mi, jako bych si sundával zhnisaný obojek, který mě poutal k minulosti.

„Táhněte do prdele! A vy, blbý šúska, taky!“ ulevil jsem si a velkým obloukem vyhodil boty co nejdál od sebe. Nohy byly

jedna velká rána, ale mně bylo, jako bych se zase o trochu víc probudil ze sna. Před očima jsem měl obraz, jak klečím na břehu potoka a piju a piju...

Opřel jsem se o ohradu a pro jistotu pevně sevřel kus klacku, který ležel poblíž.

Tak fajn, krok... a další... Ó ká. Hlava se mi točila, nohy řezaly, srdce bušilo, jako by se chtělo rozskočit. Vydrž, srabe, další krok... a ještě jeden... Svah byl stále prudší, kousek přede mnou už louka přecházela v hustý podrost lesa. To je krása, nikdy jsem tak freš kytky neviděl! Na okamžik jsem se zastavil a podíval nahoru. Nebe bylo modré, jen kousek nade mnou visel bílý mrak připomínající transportér.

Třeba mě pořád hledají! blesklo mi hlavou a instinktivně jsem se přihrčil. Vzápětí za mnou zašustila tráva, ale než jsem se stačil otočit, něco těžkého mě uhodilo do hlavy a já se propadnul do temnoty.

„Nesypej tam tolik tý soli!“

„Přiměřeně, ne? Míchej!“

„Už je to hotový? Mám děsnej hlad.“

„Dočkej času... brambory sou eště tvrdý...“

„Ty seš taky tvrdej... dej mi ochutnat!“

Ležel jsem na zádech na něčem měkkém, do nosu mě šimrala úžasná vůně a jakoby zdálky mě budily dva dětské hlasy. Postupně jsem si uvědomil, že celé moje tělo je strašně těžké a bolí mě hlava.

„Praštil jsi ho moc! Možná že se vůbec neprobere...“

„Houby moc... Je to špeh, toho nemůžeš praštit moc!“

„A jak to víš?“

„Co jako?“

„No že je to špeh.“

„To je přece jasný, koukni na jeho dres... a sestřiň... vsadím se, že je vyholenej i pod tím...“

„Ty se nějak vyznáš!“

„Náhodou to říkal Matěj.“

„Aha...“

„Že když mě chytěj a šoupnou do střediska, vyholej mi úplně všechno a navíc...“

„... ti ušmíknou pindoura!“

„Se moc nesměj! Proč by jinak bylo tolik holek?“

„Holky nebo kluci, tam je to fuk... Nacpou tě tam práškama...“

„Tak vidíš.“

Snažil jsem se otevřít oči, ale jako bych měl místo víceček betonový poklop. Tak jsem se aspoň co nejpomaleji otočil na bok a zhluboka se nadechnul té skvělé vůně.

„Co s ním vůbec budeme dělat?“

„Počkáme, až se vrátí ostatní. Ať rozhodne rada. Drž tu mis-ku pořádně!“

„Plís... aspoň trošku...“ zaskuhral jsem a konečně otevřel slepené oči.

Viděl jsem, jak se na mě oba kluci podívali, mrkli na sebe. Pak ten menší vyskočil do vzduchu a zařval: „Probudil se! Probudil se!“ a vyběhl ven. Ani tam nepřestával křičet.

Starší junior udělal pár kroků ke mně, zastavil se ale v bezpečné vzdálenosti a nedůvěřivě si mě prohlížel. Hnědé rozcuhané vlasy, na sobě košili, co jsem znal jen ze starých mívís.

„Co tu chceš?“ zeptal se po chvíli. „Špehuješ, co?“

„Vodu... prosím...“ zasípal jsem místo odpovědi, ale kluk byl neoblomný.

„No to je jasný, že špehuješ. Ale na nás si nepřijdeš, Matěj s Lukášem si tě proklepnou.“

„Utíkám... ztratil jsem se...“ snažil jsem se zvednout na loktech.

„To ti tak budu věřit!“ zahrozil vařečkou. „A hele, lež, nebo dostaneš ještě jednu!“

Beze slova jsem se znovu složil na postel a rezignovaně vydechnul. V té chvíli se otevřely dveře a místnost zalilo světlo, ve kterém jsem zahlédl siluetu dívky s tmavými dlouhými vlasy a toho kluka, co před chvílí odběhl.

„Járo, klid!“ promluvila vlídně, ale pevně. „Takhle se jedná s hostem?“

Prošla místností, beze slova vzala klukovi z ruky vařečku a posadila se vedle mě.

„Nalejmu tu polívku, Michale,“ oslovila mladšího kluka. „Amně taky, prosím tě. Jsem zvědavá, jak jste to ukuchtili...“

Pak kývla na staršího z kluků: „Dones voďu a hadr, Jaroušku, koukni, jak je chudák zřízenej.“

To už mě spolu s Michalem pomalu zvedli a opřeli o zeď. A skoro pod nos mi naservírovali misku s kouřící polévkou.

„Bramboračka, Lenko... jen jsme zapomněli česnek,“ vysvětloval kluk, zatímco dívka mě po malých lžičkách krmila.

V hlavě jsem měl prázdno, chuť přehlušila i všechnu bolest a já jen pomalu srkal a nechal polívku stékat do krku. Lenka mě podpírala. Cítil jsem z ní vůni louky i klid a bezpečí, jako kdysi u mámy, když jsem ještě býval bejby a všechno bylo ízy.

„Musel být na cestě nejmíň tři dny,“ ozval se ode dveří další klukovský, o poznání hlubší hlas. „Kde jste ho našli?“

„Pod pastvinou,“ odpověděl Jára. „Nemůže to bejt past?“

Junior popošel až ke mně a pozorně se na mě podíval. Naše oči se setkaly někde v prostoru, protože čas se zastavil. Najednou jsem stál v Central parku a znovu slyšel: „A ty jsi borec! Ale pořád se bojíš málo.“ Stál přede mnou, jen ty zrzavý vlasy už neměl na ježka, ale skoro do půlky krku. Ruku mi ale nabídnul stejně jako tenkrát na jaře.

„Jony?“ usmál se na mě, a než jsem stačil vydolovat z paměti jeho jméno, vzal mi hlavu do dlaní a přitisknul svoje čelo na to moje.

„Vítej mezi náma, kámo!“

„Bouřka asi shodila navigační systémy, protože mě dlouho nikdo nepronásledoval. K ránu se ale drony objevily, najednou byl všude slyšet ten bzukot, zastavily ve formaci přímo nad puklinou ve skále, kde jsem se schovával...“

Přerušil jsem vyprávění a stále ještě třesoucí se rukou jsem se napil. Překvapilo mě, že k bejbís a juniorům, co mě pozorně poslouchali, se co chvíli přidávali další. Teď už jich na trávě kolem mě sedělo snad dvacet.

„Přitisknul jsem se k zemi, zatajil dech a přál si, aby mě skála spolknula. Bzukot dronů se přibližoval...“

„Našli tě?“ přerušila mě asi desetiletá holka, ale nejstarší Matěj si položil prst na pusku a kývnul, abych pokračoval.

„Trvalo to strašně dlouho... lítali pořád v menších kruzích, blíž a zase blíž...“

Přejel jsem posluchače pohledem a všiml si, jak se Michal při těch slovech rozzářil a významně pokýval na Matěje a pak i na ostatní. „Čekal jsem, že se každou chvíli objeví zásahovka a že mě z té díry vyškrábnou. Vlastně nevím proč, možná jak jsem byl hotovej, ale najednou mi bylo všechno fuk. Ať si dělaj, co chtěj. Prostě jsem se na všechno vykašlal A za chvíli bylo ticho. Říkal jsem si, že mám vyhráno, a tak jsem vyrazil dál. Ale pak začaly hlasy...“

Znovu jsem přerušil vyprávění a dal si hlavu do dlaní. Asi jsem vypadal dost zle, protože Lukáš se na mě podíval starostlivě: „Nechceš pauzu? Můžeme dát večeri...“

„Ne, teď ne! Je to děsně napínavý!“ nesouhlasil další kluk, tuším Samuel.

„Zvládnou to, ale díky...“ nadechnul jsem se a pokračoval. „Slyšel jsem úplně zřetelně, jak mě volá Fili... Křičel, že ho to děsně bolí, abych se vrátil a pomohl mu... Bylo to tak silný, že jsem nemohl ani o krok dál. Pak jsem uslyšel tátu a zdálo se, že je u výsledku. Ptali se na mě, oznamovali mu, že jestli se do zítřka nevrátím, už mě nikdy neuvidí... v dálce za ním brečela máma... Kleknul jsem si na zem a brečel taky, ale bylo to pořád horší... Pak jsem uslyšel velitele, kterej mě chválí – rekrute, zkoušku jste zvládnul na výbornou, můžete se vrátit zpátky na základnu...“

Pomalů se šel. Kruh dětí rozsazených kolem mě se pořád zmenšoval a já měl pocit, že mi visí na rtech. Pak Jára vstal a přinesl lampu, a i když mi bylo nepříjemné, že je mi vidět do tváře víc než prve, pokračoval jsem.

„Rozběhl jsem se, ale úplně jsem ztratil směr, ze všech stran na mě volali a vysvětlovali mi, kudy mám jít a že se mám identifikovat... to jako přihlásit, napojit do Systému... Kleknul jsem si na zem a zacpal si uši, ale bylo to ještě horší. Pak jsem praštil hlavou o zem a doufal, že ztratím vědomí, ale nic...“

„To se podařilo až Járovi!“ zahlásil Lukáš a ostatní se zasmáli.

„Táhlo tě to zpátky?“ zeptal se Matěj, který jako jeden z mála zůstal vážný.

„Táhlo,“ přikývl jsem. „A není mi jasné, co mi pomohlo ubránit se.“

„Možná tě zachránila ta bolest,“ zauvažoval Ondřej – blondák se zářivě modrýma očima asi tak starý jako já. „Přehlušila ty kurvítka, co ti během výcviku nasadili do hlavy.“

„Kurvítka...?“

„Mentální viry, myšlenky, co se jich nedokážeš zbavit. A postupně tě dostanou,“ vysvětlil Matěj.

„Prostě jsi měl dorazit k nám, kámo...“ stisknul mi Lukáš natlučené rameno, až jsem zasykl.

„Sorry. Napij se ještě,“ pustil mě a nalil mi ze džbánu zbytek ovocné šťávy.

„Díky... už budu končit... vlastně nevím, co bych ještě povídal.“

„Jak ses dostal k nám?“ skočil mi do řeči Michal.

„To bych taky rád věděl...“ snažil jsem se poprvé za celou dobu usmát, ale byl z toho spíš kyselý škleb. „Šel jsem pořád za nosem... To jediný mi bylo jasné, že musím dolů, pryč od střediska, pryč od Systému... byl jsem děsně slabej, umíral jsem žízni. Ale čím hůř mi bylo, tím byly hlasy slabší... Až jsem se vyškral strání nad vaše údolí, dole jsem uslyšel bučení krav a nahoře křik ptáků...“

„A pak?“ zeptala se dívenka, co seděla Lence na klíně a celou dobu ze mě nespustila oči.

„Nic... ticho v hlavě... hlasy zmizely a pak...“ rozhlédl jsem se po dětech a pohledem se zastavil na Járovi. „To by měl vlastně povědět tady mistr...“ Znovu jsem se usmál a tentokrát to snad i jako úsměv vypadalo.

„Já za nic nemůžu... Měli jsme s Michalem hlídku. Fakt by mě zajímalo, co byste dělali vy, kdybyste viděli takovýhodle habána v ligový uniformě...“ hájil se Jára.

„Já ti říkal, že ho máme nejdřív sledovat,“ připojil se Michal, ale Jarda se ironicky ušklíbnul:

„Až nám vlez do baráku, co?“

„A kde je asi teď, ty chytřej...“ plácnul se Michal do čela, ale to už se postavil Matěj a zvedl ruku.

„Udělal to dobře, Járo, musíme se mít na pozoru. Jsme ve válce.“

Podíval jsem se mu do očí. Byla v nich pevnost a zároveň vlídnost a soucit.

„Nikdy nebudete dost opatrný...“ vyslovil jsem pomalu. „Netušíte, jak jsou silní.“

Chvilí bylo ticho, tma už kromě kruhu vykresleného světlem lampy pohltila všechnen prostor kolem nás.

„Může s náma zůstat?“ přerušil mlčení Lukáš a podíval se na Matěje. Znělo to napůl jako prosba.

„Můžeš zůstat pár dní, než ti bude líp,“ promluvil Matěj po chvíli a zdálo se mi, jako by se mu hlas trochu trásl. „Ale pak budeš muset jít dál. Nemůžeme riskovat, že nás objeví.“

Znovu bylo ticho, do tváří nebylo vidět. Pak Lenka dala pokyn a děvčata se zvedla a odešla pro večeři, zatímco kluci roztažili velký dřevěný stůl a začali z přístěnku nosit židle. Nevím, co to bylo za zázrak, ale ani ne za pět minut jsme všichni seděli za stolem. Hromada placek, grilovaná zelenina, několik druhů sýra, tvaroh a taky džbány s vodou a moštem, borůvkový koláč... Už už jsem se chtěl pustit do báječně vonící grilované papriky, když jsem si všimnul, že všichni pořád tiše sedí, a stáhnul jsem nejistě ruku zpátky. Pak vzal Matěj do ruky zvoneček a jemně zacinkal.

Chvilíčku jsme zůstali v úplném tichu. Vítr pročísl koruny stromů nad námi a ještě výš roztrhl mraky a na okamžik odhalil první hvězdy. Čas se zastavil, takže vůbec nevím, kdy vlastně Matěj znovu zazvonil a popřál dobrou chuť.

„Nechte si čvachtat...“ „Dobrou, jéčka!“

Všichni se nadšeně pustili do jídla.

„Vstávej, Jony,“ uslyšel jsem zdálky známý hlas. „Tak vstávej. Musíme vyrazit...“ Ucítil jsem na rameni ruku, ale než mnou stačila zatrást, otevřel jsem oči, bleskově vyskočil z postele a postavil se do pozoru.

„Ty brdo, ty máš reflexy!“ vykulil Lukáš oči a usmál se. „Pěkně tě vycepovali... Pohov!“

Teprve v té chvíli mi došlo, kde jsem, vydechnul jsem si a uvolněně se posadil na postel.

„Nechal jsem tě spát dýl... Byl jsi úplně mrtvej.“

„Je pozdě?“ zajímal jsem se, protože večer předtím jsem slíbil, že ráno, ještě před rozbřeskem, pomůžu obstarat krávy. A taky jsem chtěl být s Lukášem. Bojoval jsem s výčitkami svědomí, že jsem ho tenkrát zradil. A on se přitom chová, jako bychom byli kamarádi...

„Klídek, stračeny se nezblázněj,“ mávnul rukou. „Vezmeme si kola. Máš hlad?“

„Ani ne...“ zalhal jsem, ale Luky to zřejmě poznal a dal mi do ruky buchtu.

„Jestli chceš kafe, tak je na kamnech.“

„Ostatní ještě spí?“ zeptal jsem se, když jsem polknul třetí sousto a s rozkoší, která mi přišla nepatřičná, jsem ho zapil voňavou kávou.

„Jak kdo...“ podíval se na mě Lukáš nečitelně. „Každej má svůj úkol... Ale většina bude za chvíli vstávat na ranní pratyaharu.“

„Cože?“ I po těch třech dnech, co jsem se tu zotavoval, toho bylo pro mě tolik neznámého.

„Dočkej času, všechno se dozvíš. Můžeme vyrazit?“

Nacpal jsem si do pusy poslední kousek a následoval Lukáše k dřevěné kůlně, u které bylo opřených několik jízdnic kol.

„Nevím, jestli to ještě svedu. Neseděl jsem na kole od té doby, co mě odvezli z domova...“

„Je to ízy.“ Lukáš mi ukázal na modrý bicykl, vyhrnul si nohavici a nasedl.

„Co to je? Kde to má navigaci... a senzory? A posilování?“ zastavil jsem po několika šlápnutích.

„Nic takovýho nemáme. Zaber a čekuj, kam jedeš!“ zavelel. To už jsem ale stačil zabočit do keřů u cesty.

Cestou mezi dvěma sady jsme mířili do mírného kopce. Pod stromy se válely zbytky mlhy, kterou se prodíraly první sluneční paprsky.

„Dobrá?“ otočil se na mě Luky.

„Yes, jedu ale asi dost pomalu, co? Eště nejsem úplně ó ká...“

„V pohodě, stejně seš dobřej...“ zavolal do rachotu plastové konve, kterou vezl na nosiči, a pak ukázal před sebe: „Na hřebeni doleva a pak už to uvidíme.“

Postavil jsem se, abych měl větší sílu, a opřel se do pedálů. Nenašel jsem na kole žádné ovládací prvky, které by mi ulehčily námahu, a tak mě kopec nakonec dostal a já slezl a potupně kolo vedl. Lukáš už byl na hřebeni a mával na mě, abych si pospíšil. Pak se otočil, něco nesrozumitelného zakřičel, nechal kolo spadnout na zem a rozběhl se do údolí na druhé straně.

„Pitomý krávy! Šit!“ dolehlo ke mně. To už jsem i já dorazil na návrší a položil svoje kolo vedle Lukášova.

„Poběž! Rychle!“ mával na mě zuřivě a já si všimnul, že dřevěná ohrada pastviny je na jednom místě rozlomená a krávy se spokojeně pasou mezi keři i o kus dál na poli.

„Co budeme dělat? Nechceš zavolat Matějovi, aby nám poslal nářadí?“

„Nic takovýho tu nemáme...“ podíval se na mě.

„Nářadí?“

„Ne, telefony, navigace, nic, čím by nás mohli lokalizovat nebo řídit. Jenom proto pro ně můžeme neexistovat. Chápeš?“

Přikývnul jsem a navrhnul: „Tak já tam zajedu, snad už budou vzhůru.“

„To zvládnem!“ mávnul rukou Lukáš. „Zatím bude stačit elektrická šňůra a odpoledne sem pak zajedu s někým z kluků to

přitlouct. Teď hlavně musíme ty bestie najít... A pochytat...“ zatvářil se trochu nešťastně.

„Máte je očipovaný?“ zeptal jsem se nevinně. „To by se pak daly úplně jednoduše lokalizovat...“

Bylo vidět, že Lukáš chce něco říct, pak si ale jen povzdechl, rozhlédl se po kravách a začal je počítat.

„Kolik jich bylo?“

„Dvanáct... já vidím sedm... osm...“

„Co to je tamhle?“ ukázal jsem do hustého keře obklopeného rozšlapaným bahnem a podivnými žlutými lívanci.

„To jsou kravince... hovna,“ vysvětlil mi Lukáš. „Indové věří, že maj léčivou moc.“

„Fuj, pěkně děkuju...“ odplivl jsem si, ale to už Lukáš vzal dlouhou hůl a začal zatoulaná zvířata nahánět do ohrady.

Obdivoval jsem ho, že se nebojí. Hlavně když se postavil těsně před krávu, která se vynořila z houští, zamával a pak se rozběhl k ohradě. A zvíře za ním, až lítaly trsy trávy.

„Rychle! Zadělej to!“ volal Lukáš. Popadl jsem kládu, která se válela poblíž, a provizorně ji položil na ohradu.

„Tak, osm jich máme v ohradě. Zůstaň tady, přivedu další!“ Jediným skokem překonal plot a zmizel v houští, odkud se vzápětí ozvalo zabučení. A neznělo moc přátelsky.

„Lukáši?“ zavolal jsem, když se bučení změnilo v ryk. Nic.

„Lukáši!“ Rozběhnul jsem se tím směrem, ale to už zapraskaly větve a proti mně sprintovalo mohutné rohaté zvíře. S Lukášem na hřbetě, jen tak tak jsem stačil uskočit.

„Dělej! Otvírej, Jony!“ volal na mě a navzdory tomu, jak se snažil tvářit v pohodě, měl co dělat, aby se udržel. Tak tak jsem stihnul otevřít bránu a pustit je dovnitř. Kráva se kupodivu zastavila, jakmile se octnula v ohradě, sklonila hlavu a začala se pokojně pást. Lukáš se skutálel na zem a zůstal ležet. Rozběhl jsem se k němu, i když jsem měl z krávy pořád respekt. O to

víc, že se z lesa vynořila další dvě zvířata a kráčela zpátky do ohrady, jako by je někdo přivolal.

„Luky...“ sklonil jsem se nad mladíka ležícího čelem k zemi. Nic. Kleknul jsem si vedle něj a dotknul se jeho ramene...

„Aááá...“ prudce se zvedl, rukama mi objal hrudník, přitisknul mě k sobě a povalil na zem.

„Co blbneš?!“ vyjelo ze mě a snažil jsem se ho od sebe odtrhnout. Když nepočítám mámu, když jsem byl ještě úplně malý bejby, tak se mě ještě nikdo těsně nedotýkal.

„Sorry...“ smál se. „Jedna nula pro mě. Musíš bejt ve střehu, vojáku!“

„Neříkej mi tak...“

„Sorry...“ zopakoval a posadil se vedle mě do trávy. Pak utrhnul dlouhé stéblo a začal ho žvýkat.

„V pohodě... eště fakt nejsem ó ká...“ vysvětloval jsem smířlivě. „Vlastně mám pořád strach.“

„Jasný, byl to jen džouk... Jsem rád, že jsi tady,“ řekl Lukáš, lehnul si na zem a chvíli se díval do nebe. Ticho rušil jen vítr a pobekávání krav.

„Matěj má taky strach...“ vyslovil Lukáš po chvíli. „Připadá mu divný, že by tě normálně nechali utýct... Pořád má podezření, že jsi špeh.“

„A co ty?“ vyjelo ze mě, to už ale Lukáš vstal a pokrčil rameny. Pak mi podal ruku a zvedl mě, jako bych byl pírkó. Místo odpovědi se znovu začal rozhlížet po pastvině.

„Jestli dobře počítám, už jich je v ohradě jedenáct,“ ukázal na další zvíře, které se během našeho rozhovoru pokojně přiblížilo ke stádu, takže stačilo zvednout závoru a bylo naše.

„Takže eště jedna?“

„Yes!“ kývl a oči mu zajiskřily. „Je to na tobě!“

„To je prenk?“

„Tentokrát ne. Tak se ukaž, co tě ty pistolníci naučili...“

„Dyt' jsem povídal, operovali jsme virtuálně...“

„Tak si představ, že jsi napojenej na Systém... a virtuálně naháníš krávy,“ dobíral si mě Luky. „Myslím, že bude tímhle směrem,“ ukázal nahoru do stráně. „Připravím zatím ohradu.“

Nadechnul jsem se, kývnul a vyrazil. „Ale máš mě na svědomí...“

Přelezl jsem ohradu a zamířil uličkou vyšlapanou ve vysoké trávě. „Ou šit!“ Jen tak tak jsem se po kotníky nezabořil do kravinců, které ukazovaly, že Lukášova intuice byla správná.

„Je tam něco?“

„Zatím nic!“ odpověděl jsem a zvedl ze země suchou větev.

„Jdi dál do křoví...“ ozývalo se zdola, ale to už jsem se sklonil a vstoupil do šera houštiny. Byla tam. Přišla mi obrovská, zvlášť když jsem se zastavil ani ne dva metry před ní a ona zvedla hlavu s úctyhodnými rohy a zírala na mě.

„Čau krávo... půjdeme domů, ne?“ oslovil jsem zvíře klidně, ale to začalo znovu bez zájmu okusovat větve okolních keřů. Co teď? Zvedl jsem klacek nad hlavu a zavolał: „Tak jdeme! Pohyb!“

Kráva sebou škubla, stočila se na stranu a pozorně si mě prohlížela. „Tak jdi! Pohyb! Run!“ pokračoval jsem a několikrát máchnul klackem ve vzduchu. Zabučela a pak ještě jednou, ale ani se nehnula.

„No, tak...“ chlácholil jsem ji a uvědomil jsem si, že mi vlastně vůbec nejde o krávu, ale o to, abych nezklamal Lukáše. Nebo sebe? „Malá, no tak, hodná kravička... jdeme...“

„Máš ji?“ uslyšel jsem z pastviny. „Chceš pomoci?“

„Né, dobrý... Hned jsme u tebe!“ odpověděl jsem a pozorně zkoumal, za co by se zvíře dalo chytit a dotáhnout do ohrady. Ne, na to fakt nemám.

„Tak fajn, ó ká, dostalas mě, ty krávo!“ podíval jsem se po dvou dalších marných pokusech na vítězný dobytek. „Ale jen počkej, Lukáš si s tebou poradí... Gud báj!“

Otočil jsem se a vykročil z křoví. A pak mě napadlo, že si prostě představím, že jsem ji dostal. Raz, dva, tři... Zadržel jsem dech a soustředil se jako při výcviku. Netrvalo to ani pět vteřin a za mnou se ozvalo zapraskání, pak úder kopyt... Ne-nápadně jsem se otočil. Yes! Kravička šla klidně za mnou, až jsem na okamžik dostal strach, jak to šlo snadno.

„Tys ji vochočil jak pejska!“ smál se Lukáš, když nás oba uviděl, a rychle odsunul břevno ohrady.

„My nejedeme zpátky?“ zavolał jsem na Lukáše, který uháněl na kole několik metrů přede mnou, až se mu plastová konev s nadojeným mlékem na nosiči povážlivě houpala. Dole v údolí se černaly skupinky krav, nad námi se v modravém nebi zvedaly bílé kupy oblaků. Mohlo být k poledni a slunce pálilo skoro nesnesitelně.

„Jasně že jedeme, ale přece nepůjdeme domů takhle špinavý a smradlavý...“ vysvětlil a pak stočil kolo z cesty po hřebeni do údolí. Ovanula nás příjemně vlhká vůně lesa. Cesta pod námi byla rozbahněná, takže jsme museli zpomalit.

„To budeš zírat!“ napínal mě Luky, když už jsme vedli kola a prodírali se stále hustším porostem. Pak položil kolo na zem, udělal pár kroků, kývnul na mě a rukama zvednul větve mohutného dubu.

„To teda zírám...“ vydechl jsem popravdě. Před námi se odhalila průzračná tůň, od hradby okolních stromů oddělená několikametrovou pláží z bílých oblázků. Na hladině se odrážela modř nebe, mraky i naše postavy. A pod tím jsem skoro hmatatelně cítil chladivou hloubku.

„Tak jdeme?“ kývnul na mě Lukáš a začal si rozepínat košili. „Ale připrav se na to, že je jako led.“

„To snad zvládnou...“ Opřel jsem kolo o nejbližší strom, stáhnul tričko a otřel si jím zpoceně čelo.

Lukáš se mezitím svlékl do naha. „Shod' to, nikdo tady není,“ otočil se na mě, když jsem trochu překvapeně zůstal stát opodál.

Pár vteřin jsem váhal, ale pak jsem se nadechl a shodil trenýrky na zem. Bylo to vlastně poprvé od toho dramatického přijetí do výcviku, co jsem před někým stál jen tak.

„Yes! Come! Je to super, kámo!“ volal Lukáš a ponořil se celý pod vodu. Pak vyskočil jako delfín a začal po mně cákat.

„Nech toho, půjdu sám.“ Zakryl jsem si oči, udělal tři kroky k vodě a jedním skokem jsem se zanořil ve středu tůně. Ledová voda mi na vteřinu zastavila dech a možná i srdce. Zabral jsem rukama a nadechnul se.

„Tak co, skvělý, ne?“ zavolal Lukáš a vzápětí nasadil kraula a zamířil ke mně.

„Mám tě, kámo!“ vynořil se těsně vedle mě a snažil se mě stáhnout pod vodu. Sjel jsem pod hladinu, tak tak že jsem se stačil nadechnout. Najednou jsem byl zase v tom jezeře v horách ve výcviku...

„Neblbni!“ zabral jsem vší silou a nešetrně ho odstrčil.

„Sorry, myslel jsem, že umíš plavat...“ vynořil se Lukáš vedle mě. „Jsi v pohodě?“

„Dobrý... jen blbá vzpomínka... ty promiň, moc srandy si se mnou neužiješ, co?“

Lukáš nic neřekl, zastavil se na místě a šlapal vodu. A já se zhluboka nadechnul a položil se s roztaženýma rukama a nohama na hladinu. Houpavé ticho tůně mě pohltilo. Nechal jsem se nést hladinou a přál si, aby ta chvíle nikdy neskončila. Než jsem se nabažil, Lukáš doplaval na břeh, sedl si a pozoroval mě. Pomalu jsem doplaval k němu a vyšel z vody.

„Díky, Luky, žes mě sem vzal...“

„V pohodě. To je moje tajný místo... takže teď i tvoje...“ usmál se na mě. Podíval jsem se na něj a zaplavil mě pocit viny. Tohle kluka jsem zradil...

Pak jsem si všimnul, že si mě pozorně prohlíží.

„Co je?“ zajímal jsem se.

„Nic...“ vydechnul, lehnul si na břicho a znovu se na mě podíval. „Koukám, jak seš bílej... úplně všude...“

mlčel jsem a hlavou mi běžely ty měsíce výcviku, roky chování podle Systému. Cítil jsem, že Lukáš je někde úplně jinde, byl tak svůj, živelný a svobodný, až jsem z toho dostal strach. Lehnul jsem si vedle něj, obložky hřály, vítr šuměl v korunách stromů. Položil jsem hlavu na zem a podíval se mu do očí. Lukáš pomalu natáhnul ruku a jemně se dotknul mého ramene.

„Co děláš?“ trhnul jsem sebou, jako když do mě střelí.

„Sorry...“ stáhnul ruku překvapeně zpátky. „V pohodě?“

„Yes...“ zamumlal jsem.

„Zřídili tě, kamaráde...“ dodal Luky tiše po chvíli. „Fakt sorry.“

„Není to tak zlý, neboj,“ snažil jsem se bránit. Tahle situace už mi začala být nepříjemná, všechna ta blízkost i ten vzrůstající pocit viny. Co se to děje? Vstal jsem a oblékl si trenky a tričko, s námahou šněroval boty, až se tomu Lukáš začal smát. Ale nějak jsem to zvládnul.

„Kde jste se tu vlastně vzali?“ zeptal jsem se co nejlhostejněji, když už se i kamarád oblékl a zvednul bicykl ze země.

„Jak to myslíš?“ zajímal se Luky.

„No, viděl jsem tě přece na té demonstraci... a pak ve škole a potom...“ konec věty jsem spolknul. Vybavil se mi okamžik, kdy jsem Lukáše prozradil Systému. I to, jak hrdě jsem se přitom cítil. Mám mu to říct?

Lukáš otočil hlavu a podíval se na mě. Zdálo se mi, že na něco čeká. Tuší něco?

„Naši mě zachránili... celá síť rodin,“ pokračoval po chvíli. „Bojkotovali Systém, nejdřív jen pasivně, nebylo povinný se připojovat... scházeli se, diskutovali... nás odmala učili vnímat svět bez všech těch rozšířených realit a virtuspejsů. Lítali jsme venku, hráli si s blátem a pekli si za polis buřty na ohni. Učili jsme se, jaký to je, když někoho obejměš a zabřečíš si, místo toho, aby sis vzal prášky. Jak máme bejt silný a čestný.“

„Jak je možný bojkotovat Systém? Vždyť by si člověk nedošel ani na záchod... a stejně by to hned zjistili a vosekali by ti kredit, že nefunguješ, jak se má...“

„Za začátku to bylo ízy... rodiče tvořili celou tajnou síť a měli mezi sebou ajťáky, co dokázali Systém oblafnout... Takže jsme v záznamech byli jako vzorný děťátka, chodili do školy, registrovali se na doporučených aktivitách, sbírali kredity... a přitom si dělali, co jsme chtěli. Léto jsme trávili tady, zdálo se, že si budeme v klidu žít svoje životy. Pak to ale zřejmě prasklo...“

Zastavil jsem se a napjatě se na něj podíval: „Po tý demonstraci, co jsme se potkali?“

„Přesně tak. Byla to vlastně naše juniorská akce, měli jsme srandu z toho, jak nám tam lidi přišli jako loutky... Zdálo se, že nabourat Systém je celkem snadný, a my si to děsně užívali.“

„O co vám vlastně šlo, když jste byli v suchu?“

„Táta mi vynadal, že to byla frajeřinka, ale my to tak nebrali,“ Lukáš konečně vytlačil kolo na cestu a právě dotahoval gumicuky, co držely konev s mlékem. „Chtěli jsme lidem říct, aby se probrali... že život je mnohem víc, než si myslí.“

Konečně upevnil konev a kývnul na mě: „Jedeme?“

„Co se stalo s vašima? Nejsou tady s váma, ne? Aspoň jsem si nevším, že by tady byli náký dospělí,“ zeptal jsem se místo odpovědi. Lukáš pár kroků vedl kolo, jako by se chtěl odpovědi vyhnout, ale pak se přece jen zastavil a podíval na mě.

„Nejdřív nám začal hořet dům... prej nějakej zkrat, ale hasiči tam byli divně rychle. Pak měl Matějův táta havárii se služebním autem... na poslední chvíli naštěstí přepnul na nouzový ruční řízení. Mámě se záhadně ztratila z účtu většina úspor... ve škole nás začali zvat na pohovory s psychologkou...“

„Luky... něco ti musím říct...“ přerušil jsem ho, ale najednou jsem nevěděl, jak do toho. Sklopil jsem hlavu a snažil se najít nejlepší slova.

„Prásknul jsi nás, co?“ zachraptěl Lukáš, a přerušil tak moje rozpaky. Díval se přitom do nebe.

„Ty to víš? I ostatní?“

„Stejně už o nás všechno věděli... Ale jo, víme to. Možná ti to ještě na statku dá někdo sežrat. Ale mně je to fuk,“ mávnul Luky rukou. „Možná bych to na tvým místě udělal stejně.“ Podíval se na mě neurčitě a teprve po chvíli dodal: „Popravdě je to fifty fifty, protože tys k nám tenkrát na demonstraci taky nedošel náhodou... Jednoduše jsem chtěl, aby to přivedlo zrovna tebe. Sorry...“

Ještě než jsem stačil něco říct, nasednul na kolo a vyrazil tak rychle, že jsem mu sotva stačil. Na obloze se objevilo několik bachratých oblaků a zvedl se vítr, který před námi pročísnul koruny stromů a rozmetal do výšky pár předčasně zežloutlých listů.

„Vezmeme to zkratkou!“ Lukáš ukázal na prudký sráz a zatočil. „Ou šit!“ Konev s mlékem nevydržela odstředivou sílu a poroučela se po strmé stezce rovnou dolů.

„Chytej kolo!“ zakřičel Luky, ale to už jsem odhodil svůj bicykl a rozběhl jsem se za zdrhající nádobou. Byla ale nekompromisně rychlejší a já jen bezmocně sledoval, jak skáče po kamelech dál a dál...

„To je v háji, Lenka mě zabije!“ volal Lukáš zoufale. Naštěstí v tu chvíli konev odbočila z cesty a zastavila se v křoví.

„To je Lenka tak přísná?“ zeptal jsem se, když jsme náklad vyprostili a znovu bezpečně usadili na Lukášovo kolo.

„No... víš...“ ošíval se Luky. „Ani ne, ale já už měl těch průšvihů víc.“

„Mně přišla ... moc fajn...“ zasnul jsem se a najednou jako bych cítil její vůni i dotek. „Milá... pozorná...“ Lukáš se na mě podíval trochu smutně: „No to vona je... a jak umí vařit... skoro jako naše máma.“

„Vy jste?“

„Jo, Lenka je moje ségra... ale jinak jsou tady junioři odevsad... vlastně jsme se některý poznali až tady.“

„Tak jak jste se tady teda ocitli?“ znovu jsem položil otázku, která mi vrtala hlavou. „A jak to, že vás nenašli?“

Lukáš opřel kolo o strom a ukázal na okraj cesty, abychom se posadili.

„Rodiče začali mizet...“ spustil pomalu a najednou jako by zestárnul. „Nejdřív to Systém hlásil jako pracovní cesty, pak úrazy, náhlá úmrtí...“

Nevím, proč jsem si v té chvíli vzpomněl na Sima. Zvedl jsem oči a chtěl se Lukáše zeptat, jestli ho znal, ten ale pokračoval:

„Byli jsme v kontaktu s dalšíma kamarádama a bylo to stejný. Nejdřív jsme měli naději, že se rodiče brzy vrátí, postupně jsme ale dostali strach. A nakonec už jsme jen čekali, až si přijdou i pro nás. Pak ale přišel dopis...“

„Dopis?“ podíval jsem se na něj překvapeně, protože to znělo jako z historického románu.

„Jo, jo, před dveřma ležel normální ručně psanej dopis... na papíře... a v obálce... Ozvalo se zaklepání na dveře, ale když jsme je otevřeli, už tam nikdo nebyl, jen ten dopis.“

Lukáš přivřel oči a najednou to vypadalo, jako by tu zprávu v duchu znovu četl:

*Milý Lukáši, milá Lenko,
někdy nám život připraví zkoušky,
které se zdají nad naše síly. Ale nic se neděje náhodou,
a i když jsme s tatínkem a přáteli na místě, kam
za námi nemůžete jít, a určitě se dlouho neuvidíme, věříme,
že si poradíte a budeme na vás moct být hrdí. Do zítřejšího
rána jsme vám v Systému vytvořili falešnou identitu
a virtuální dvojče, takže vás nikdo nebude hledat. Vydejte
se co nejrychleji na statek, kde jste s kamarády trávili léto,
a hned za hranicemi polis se úplně odpojte. Tam se dozvíte,
co dál. Ať vás Bůh chrání, líbáme vás a jsme stále s vámi.*

Máma a táta

10.

Rytmické dunění bylo slyšet už v lese.

„Co to je?“ zastavil jsem a zaposlouchal se. Mezi hlubokými údery jsem tu a tam zaslechl i pár tónů flétny, nějaký vysoký hlas...

„Už začali hrát, mákni!“ zavolal Lukáš a zmizel za zatačkou.

Seděli v kruhu na louce poblíž statku. Každá holka i kluk měli v ruce nějaký nástroj a postupně se přidávali k Matějovi, který udával rytmus velkým dřevěným bubnem.

Lukáš opřel kolo o stavení, na okamžik zmizel uvnitř a pak se objevil s kytarou na krku a ještě cestou začal hrát.

Zastavil jsem se poblíž a podvědomě se vypnul do pozoru. Nástroje byly stále hlasitější, chvílemi ladily a chvílemi ne, ze všech ale bylo cítit nadšení. Vrátila se mi vzpomínka na školu, kde jsme taky hrávali na perkuse nebo se snažili zpívat karaoke, ale bývala to děsná nuda.

„Na, běž hrát!“ vynořila se ze dveří statku menší holka a podávala mi foukací harmoniku.

„Ne, díky... možná příště...“ odpověděl jsem nesměle, a abych zakryl rozpaky, zeptal jsem se: „A proč s nima nejsi ty?“

„My muzicírujeme s Lenkou u vaření,“ usmála se. „Ty jsi Jony?“

„Yes. A ty jsi...“ snažil jsem se vzpomenout si.

„Julča.“ Znovu se usmála. „Už musím jít pomáhat. Báj,“ a zmizela ve dveřích, odkud se linula příjemná vůně. Fakt je tam Lenka? Opatrně jsem vzal konev z Lukyho kola a vstoupil do domu.

Kolem plotny stály tři holky a zpívaly si. A malý Michal zrovna klečel u kamen a přikládal dlouhé poleno. Připomnělo mi to prázdniny u dědy.

„Ahoj. Přinesl jsem mlíko...“ Postavil jsem konev na stůl.

„Děkujeme,“ otočila se na mě Lenka. „Kde jste se toulali tak dlouho?“

„Zaběhly se krávy... a taky jsme se trochu zapovídali... pardon...“ vysvětloval jsem, ale o koupání a zdrhající konvi jsem se kvůli Lukášovi radši nezmínil.

„Nevadí, udělali jsme místo kaše zase bramboračku... Julčo, míchej! Ať to neuteče!“

„Nechcete pomoci?“ vyhrkl jsem.

„Thanks, ale jo. Mohli byste s Michalem skočit pro pár brambor. A taky petržel, je na zadním záhonu,“ podívala se na kluka, který se právě snažil ujíst kolečko nakrájené mrkve.

„Dyt' já vím!“ podíval se na ni Michal dotčeně a pak na mě kývnul: „Jdem?“ a než jsem stačil něco říct, vyběhl ven.

Minuli jsme kruh muzikantů a zamířili skrz malý jabloňový sad k zeleninové zahradě. Hudba pořád sílila, všechny nástroje se prolínaly a splývaly s hlasy kluků a holek do mnohohlasého chóru. Když to bylo nejlepších, Matěj se postavil a vši silou udeřil do bubnu. Všechno ztichlo. Celý kruh se zastavil v mlčení, všichni se posadili se zkříženýma nohama, zavřeli oči. Vteřina, dvě, tři...

„Jdeme!“ zatahal mě Michal za ruku a já se znovu rozběhnul.

„Vezmi tuhle, ta má větší kořen,“ organizoval mě a bylo vidět, že si to ve svých osmi letech náramně užívá. Pak ukázal o kus dál: „Vytáhni tamhlety brambory. Jeden keřík bude stačit.“

„Keřík, kde?“ podíval jsem se na něj nechápavě. Ale přiznat, že nevím, jak bramborový keřík vypadá, jsem nechtěl.

„Tamhle!“ ukázal Michal netrpělivě a pak pro jistotu došel až k němu.

„Sorry, ale já na něm žádný brambory nevidím,“ namítl jsem, ale to už se kluk chopil rostliny a vši silou jí vytáhnul ze záhonu. Pak mi beze stopy posměchu ukázal žluté hlízy a trpělivě vysvětloval: „Tady jsou... pod zemí, vidíš?“

Prohrábl jsem rukama řádek a hezkých brambůrek jsem tam našel dalších šest.

„To stačí,“ zhodnotil Michal a pak se na mě podíval: „Já se tě nebojím, abys věděl...“

„A on se mě někdo bojí?“

„Mejbí...“ meditoval kluk.

„Tak počkej, ty fakt věříš... teda jinak, on opravdu někdo věří, že jsem špeh?“

„Mejbí...“ zopakoval, naházel do plátěné tašky sebranou zele-
ninu a vyrazil zpátky k budově.

„A co ty, Majkle?“

„Mistr říkal, ať jsme opatrní... když nás objeví, je konec. Ale já se nebojím, a až přijdou, pěkně jim nakopu zadek!“

„Mistr?“ zeptal jsem se nechápavě. „Myslíš Matěj?“

„Matěj je Matěj a mistr je mistr.“

„Aha!“ houknul jsem ironicky. „Tak teď už to chápu!“

„No tak to prostě mistr říkal Matějovi... teda Matěj nám říkal, že mistr... Prostě že se nesmíme prozradit... teda že nás nic nesmí prozradit. Třeba strach... nebo vztek...“

Šel jsem vedle juniora a ve vzpomínkách se vracel do měsíců
výcviku. Tam taky šlo o strach, vztek, ale i o vzpomínky na dět-
ství, na naše, na Kévu, které ty jejich prokleté mašinky rušily.
Znovu jsem viděl projekce všech svých emocí a vzpomínek, co
ze mě během všech těch synchronizací, přenosů a harmonizací
vytahali. I představy a reflexy, kterými mě nacpali jako neome-
zenej hard disk, aby to přebili... No jo! Co když fakt existuje
něco, co by Systém mohlo nabourat... Blesklo mi to hlavou,
ale hned jsem tu myšlenku zahnal.

Znovu jsme prošli kolem mlčícího kruhu, vstoupili do kuchyně
a vysypali petržel a brambory na stůl.

„To je dost, že jste tady!“ přivítala nás Julča. „Oběd je za
chvíli...“

Lenka se na mě podívala, možná o vteřinu dvě déle, než by
bylo obvyklé, a pak řekla: „Díky. Doufám, že jsi ó ká.“

A já přikývnul.

Po obědě jsme s Lukášem a ještě s Ondrou a Jakubem vy-
razili opravit ohrady. Cesta pěšky, navíc s hřebíky a náradím,
trvala mnohem déle, ale naštěstí se další překvapení nekonalo
a krávy byly na svém místě.

Ze vzrostlých lísek jsme nařezali a očistili dlouhé tyče, o kte-
rých Ondra prohlásil, že jsou tak skvělé, že by se hodily na týpí
a pro dobytek je jich škoda. Zařízení a osazení klád trvalo
skoro dvě hodiny, pak jsme vyměnili dvě ztrouchnivělé a nako-
nec jsme ještě podepřeli svislé trámký a zpevnili bránu.

„Good work!“ zvedl Jakub ruku a s klukama si plácli. Napřed
jsem na ně koukal nechápavě, ale pak jsem se přidal.

„Ty vypadáš, jako když dáváš fajf poprvé...“ podivil se Jakub.

„Všechno je jednou poprvé,“ usmál se Lukáš a já si, nevím
proč, vzpomněl na naše dopolední koupání. „To bys koukal,
jak to u nás v polis vypadalo.“

„Takový plácnutí by znamenalo mínus body do školní ligy...
nebo pohovor s psychologkou a kompenzací,“ vysvětlil jsem
klukům. „Tady je to všechno tak jiný. Děláte všechno společně.
Jste si... blízko... U nás byly doteky i blízký kontakt nežádoucí.“

„Jo, na to si asi každé z nás pamatuje, to bylo peklo,“ přidal
se Lukáš.

„Ani doma?“ zeptal se Ondra.

„Co doma?“ nechápal jsem.

„Ani doma jste se třeba neobjali, s mámou nebo tak...?“

„Máma mě směla obejmout naposledy v pěti, než jsem přestal
bejt oficiálně bejby,“ vzpomínal jsem. „Od té doby nikdo...“

„Je to síla, co?“ podíval se Lukáš na kluky a pak i na mě. „Ne-
chybělo ti to, kámo?“

„Možná, nevím. Bylo to normální, všichni to tak měli...“ Na-
jednou mi nebylo příjemné, že mluvím o tak osobních věcech.

„Je ještě něco potřeba?“ přeladil jsem na jiné téma.

„Dobrý, díky, jen uklidíme ty odřezky,“ organizoval Jakub. „A ty, Luky, najdi ty hřebíky, cos poztrácel, ať se nám na ně stračeny nenapíchnou! Jony? Dojdi prosím tě pro pilu a mrkni, jestli ty pahejly nejsou moc vysoký, ať neděláme vostudu.“

„Ó ká, jdu!“ odpověděl jsem, ale v hlavě se mi rozběhly vzpomínky na domov. Opravdu jsem se nechal unášet proudem všech těch příjemností, které mi Systém a celý život v polis dával, a pochybnosti, které občas vyvstávaly, zatlačoval, abych o nich nemusel přemýšlet?

„Možná ještě stihneme odpolední pratyaharu,“ podíval se Ondra na zápěstí, kde měl hodinky jako ze starých filmů. „Hodte sebou!“

„Žádnéj spěch... mně to stejně moc nejde. Mnohem líp je mi tady, v horách,“ namítnul Lukáš, ale poslušně zvednul nejtěžší palici, s hranou námahou si ji položil na rameno a vyrazil do údolí. Chvilí jsme šli potichu, vnímal jsem šum větru v korunách stromů i bučení krav. Zase to divné slovo, ta praty... hara...

„Měl by ses snažit víc,“ přerušil po chvíli mlčení Ondra.

„Jasně, jasné,“ začal se obhajovat Lukáš. „Chápu, že je dobrý mít v hlavě čisto, dobře spát, ale na to nepotřebuju sedět hodinu se zavřenýma očima.“

„Mistr to říkal, tak na tom asi něco je... Myšlenky jsou energie. Tvoří i ničí. Tak nějak to povídal, ne?“

„O co jde? Co to je ta pratyhara?“ odvážil jsem se zeptat.

„Pratyhara. Kontrola emocí, myšlenek, uzdravování vzpomínek... výcvik, co tu děláme. Každý z nás si prožil svoje... na něco z toho by bylo snad lepší zapomenout. Sám jsi nám před chvílí vyprávěl, jaký to bylo u vás v polis. A spousta z nás zažila i horší věci. Někomu zmizeli rodiče, někomu šlo o život... Musíme se nějak dát do kupy. A když na to nejsme sami, jde to líp...“

„Výcvik?“ Při tom slově mi přejel po zádech mráz. „Jakej?“

„Tak cvičení, když chceš. Prostě sedíš v tichu a jen si uvědomuješ, že jsi. Necháš všechno plavat, pouštíš, co tě trápí nebo co si přeješ... i blbosti, co tě napadají,“ vysvětloval Ondra.

„Je to fuška... Ale už mi to jde mnohem líp,“ přidal se Jakub. „Učí nás to vyrovnat se s tím, co bylo, a taky odolat Systému... nenechat se získat, kdyby náhodou...“

„Ale k čemu mi to bude, když se do žádnýho Systému nehodlám připojit? Klidně tady budu žít, nahánět krávy a pěstovat brambory. A celej Systém i všichni mi můžou bejt ukradený,“ namítnul Lukáš a znělo to skoro rozčileně.

„Taky jsme dělali něco podobnýho...“ vzpomněl jsem si, a bylo to bolestnější, než jsem doufal. „Během výcviku na základně. Ale šlo naopak o to, emoce posílit, správně je nasměrovat... a další zase potlačit. Třeba na domov, na bráchu...“

„To je divný...“ podíval se na mě Ondra překvapeně. „Co vím, tak Systém tam kdysi, doma... ten naopak potřeboval, abychom moc silný myšlenky neměli, ale jen reagovali na to, co nám posílá... a nechali se vést.“

„Yes! Jasný!“ vyhrkl jsem, až se kluci lekli. „Tak proto mě vybrali!“

Konečně se mi to spojilo – moje silné emoce, pouta, to, že jsem byl svůj... To přece potřebovali využít, nasměrovat, kam oni potřebovali. Stačilo mě přesvědčit, že je to moje dobro, poslání, sláva... Nebo zlomit.

Už už jsem otvíral pusku, abych to překvapeným klukům řekl, ale Ondra mě zarazil. Podíval se mi do očí a řekl potichu: „Zvaž, jestli si nechceš promluvit s Matějem...“

„S Matějem? O čem?“

„O sobě. O výcviku. Neber si to blbě, ale možná že pro nás můžeš bejt fakt nebezpečnej. Ale já tomu tolik nerozumím. Matěj toho ví víc, může ti poradit, dokáže to všechno posoudit. Určitě se na něj obrať.“ Ondra se mi znovu podíval do očí, a než

jsem stačil něco říct, kývnul na nás a rozběhl se po kamenité cestě do údolí.

„Když bouřný víchř moře vody zpění...“ zanotoval Matěj do akordů kytary.

„... a na stěžení racek usedá...“ přidal se neučesaný mnohohlas kluků a holek, co seděli kolem ohně. Jára přihodil náruč chrastí a plameny vyšlehly do výšky a olízly nejbližším zpěvákům vlasy.

Někteří už si na přiostržené pruty napichovali kostky sýra nebo kousky zeleniny a začali opékat.

„Na, vem si!“ podala mi Julča talířek s nakrájenou zeleninou, ale já poděkoval a posunul ho dál.

„Díky, nemám hlad. Vezmu si za chvíli.“ Ale Juli se nenechala odbýt a podala mi placku. „Tu jsem dělala já.“

„Tak díky, ochutnám.“ Smotal jsem placku do ruličky a začal ji pomalu ukusovat. Jen tak mimoděk jsem naproti v kruhu zahlédl Lukášovu tvář ozářenou plameny. Zdálo se mi, že se dívá na mě. Když zaregistroval můj pohled, zvedl obočí a usmál se. To už se ale nade mnou zastavila Lenka s tácem plným sýrů, paprik a cibule.

„Asi jsi zvyklý na lepší, co?“ podívala se na mě. „Ale musíš nabrat sílu... budeš ji potřebovat.“

„Ne...“ vykoktal jsem, posunul jsem se na dřevěné lavičce těsněji k Michalovi a moc si přál, aby se na volné místo posadila. „Je to báječný... jen jsem z toho všeho ještě trochu nesvůj.“

„Já jsem klukům říkala, ať tě ještě nehoní do práce,“ podívala se přísně na Lukáše a Matěje.

„Ne, byl jsem rád, že mě vzali. Jen si musím na všechno zvyknout... je to tady tak jiný, než jsem znal... tak... tak...“

Konečně si sedla těsně vedle mě. Hodně těsně a nabídla mi táč s jídlem. Slova mi vyschla a já si jen mechanicky napíchnul na prut dva kousky sýra a kus cibule a začal opékat.

„Je to jako sen... krásnej sen...“ hlesl jsem teprve po chvíli tak, že to v praskání ohně možná ani neslyšela.

„Potřebuje čas,“ vstoupil nám do hovoru Lukáš. „Všichni potřebujeme čas...“

„Slyšela jsem, jak jsi to měl těžký...“ položila mi ruku na rameno Lenka. „Kdyby sis chtěl někdy popovídat, tak úplně klidně.“

Něco jsem zamumlal a spěšně se zakousl do opečených, nebo spíš spálených kousků z prutu. Lenka se zvedla a s naloženým tácem obcházela další kluky a holky v kruhu. Dostal jsem skoro strach se na ni znovu podívat. Ale stejně, i když jsem se nutil naplno věnovat jídlu, obraz jejích přimhouřených očí, širokých malinových rtů a pramínku vlasů padajících do čela mi zůstal viset před očima. Chuť opečeného sýra se mísila s vůní dýmu i s hlasy a zpěvem dětí okolo. Zíral jsem do mihotajících plamenů a uvnitř srdce narůstal klid a mír. Možná poprvé v životě jsem aspoň na okamžik pocítil, jak je mi dobře. Ani jsem nezaregistroval, kdy Matěj přestal hrát.

„Půjdeš s náma zítra na houby?“ přitočil se ke mně Michal a já si všimnul, že Lukáš mezitím někam zmizel. „Že vezmeš Jonyho s náma, Lenko? Bude nám vyprávět, jak to bylo u vojáků!“

„Hele, klídek, Majkle, záleží, jak bude fit. Vy byste ho dokázali úplně zničit,“ odpověděla Lenka, ale já věděl, že s nimi chci jít stůj co stůj.

„Jsem už skoro v pohodě...“ zamachroval jsem. „Netušíte, co jsem musel při výcviku zvládnout.“

„Ale vstáváme brzy, rekrute!“ usmála se znovu Lenka a já měl co dělat, abych se nezačal znovu naparovat. „A je to půl dne cesty. Do údolí, kde jsou ještě lesy.“

„Tak půjdeš?“ podíval se na mě znovu Michal a nenuceně se mi posadil na klín.

„Platí,“ přikývnul jsem, ale zůstal jsem prkenně sedět. Když se ale o mě kluk opřel, nervózně jsem zakašlal: „Promiň, potřebuju to... si odskočit...“

„A tady mladej potřebuje do postele...“ doplnila Lenka, která postřehla moje rozpaky. „A vy, holky, taky, upalujte se umýt a za čtvrt hodiny na kutě!“

Hlasité reptání všech těch bejbís jsem už slyšel zdálky. Vlastně mi to bylo líto, ale takovou fyzickou blízkost jsem prostě nedokázal zvládnout.

Popošel jsem mezi keře, které obklopovaly oheň, a pak ještě kousek k místu, kde se otevíral pohled na travnatý obzor plynule přecházející v hvězdnaté nebe. Chvilí jsem jen tak stál a zíral do té hlubiny nad sebou. Pak jsem úplně blízko uslyšel tiché vzlyky. Nebo se mi to jenom zdálo? To přece zní jako...

„Luky...?“ vyslovil jsem polohlasem do tmy. Chvilí se nic nedělo, ale pak se mezi keři vynořila Lukášova silueta.

„Ahoj, Jony...“

„Haj, jsi ó ká?“

„Yes, kámo, proč bych nebyl?“ popošel pár kroků ke mně, a než jsem stačil odpovědět, zeptal se znovu: „Koukáš na hvězdičky?“

„Yes. A vzpomínám na to, že to dneska bylo fakt cool. Díky...“

„V pohodě... potěšení na mý straně.“

„Poděkuj za mě i ségře, je fakt skvělá...“ otočil jsem se na něj nadšeně. Luky se ale podíval do nebe.

„Jo... to máš pravdu,“ odpověděl po chvíli, ale znělo to trochu dutě. „Lenka je báječná a všichni ji mají rádi... Ale myslím, že nemáš šanci...“

„Co?“ podíval jsem se na něj nechápavě. „Šanci na co?“

„Ale nic... chce to čas...“ odpověděl vyhýbavě a tentokrát to znělo opravdu smutně. Pak zvedl hlavu a přejel nebe rukou. „Ale je to nádhra, co?“

„Yes,“ hlesl jsem. „Kolikrát jsem už viděl vesmír v různých simulacích, cestování červíma dírama, historie světa... ale tohle je tak skutečný a přitom tak obyčejný...“

„Ty ses doma nikdy na hvězdy nedíval?“

„Párkrát jo, i když mi Systém ukazoval, že už mám jít domů. Ale znáš to, všude světla, smog, nebylo nic moc vidět...“ začal jsem vzpomínat. „Teda vlastně přece jen jo. Jako malej kluk, u dědy v horách. Krása... jako tady.“

„Já nevím, proč pořád dřou tu pratyaharu. Já si tu sednu a celej svět je mi najednou ukradenej... Systém, holky, rodiče...“

„Jídlo... postel... kámoši...“ doplnil jsem s úsměvem.

„No tak úplně celej svět ne,“ zasmál se i Lukáš a pak ukázal znovu na oblohu. „Schválně, kdo první uvidí padat hvězdu!“

Zůstali jsme potichu stát vedle sebe a pozorně sledovali nebe.

„Víš, že ty hvězdy, co vidíme, už možná neexistují?“ vyslovil jsem po chvíli.

„Hele, vidím!“ přerušil mě Luky a ukázal na zářící čáru, která na vteřinu protнула oblohu. „Něco si přej...“

„Přeju si zůstat s váma...“ hlesl jsem. „Co ty?“

„To se nesmí říkat! Jinak se to nesplní...“ otočil se na mě kamarád. „Ale jo,“ doplnil po chvíli zaváhání. „Já taky.“

„Víš, co mě napadlo?“ zvedl jsem znovu hlavu k nebi.

„Netuším, kámo...“

„Že si možná dneska poprvé v životě připadám, že to jsem já. Úplně celej... ne rozbitej na milión kousků jako dřív... Chápeš? Asi je to blbost, co?“

Lukáš udělal krok ke mně, vzal mě kolem ramen. Nevím, proč mi v té chvíli vhrkly slzy do očí a svět se rozhoupal.

„Jsi ó ká?“ zeptal se překvapeně Lukáš.

„Ó ká...“ zavzlykal jsem.

„Měl bys jít spát, dneska toho bylo fakt dost...“ navrhnul starostlivě. „Doprovodím tě, kámo.“

„Díky, nezdržuj se, zvládnou to sám...“ vyvlékl jsem se z jeho sevření, a než stačil něco namítnout, dodal jsem: „Počítej meteory, ať těch přání máme co nejvíc.“

„Ó ká. Nějaký ti nechám!“ zazněl jeho hlas o poznání radostněji. „A fakt to zvládneš?“

„Dojít do postele? Že váháš! Jsem přece kluk z války.“

Zůstal stát beze slova, ale určitě se díval za mnou, protože když jsem na okraji louky zastavil a otočil se, zvedl ruku k pozdravu.

Pastviny a zpustlé louky se zvolna měnily v les. Nejdřív to byly skupinky břízek a mladých smrků, pak jsme přišli do starého suchého lesa, který se táhl po temeni horského hřebenu. Šel jsem vzadu, jen tak, abych skupinu neztratil z dohledu, a pořád ještě jsem byl ponořený do pocitu, se kterým jsem se brzy ráno probudil. Byla v něm lehkost, svoboda. A i když jsem při rychlé snídani i ranních rozhovorech s dětmi vnímal, co se kolem děje, v hloubce jsem byl pořád přístavem klidu a ticha.

Ted', během cesty, se ten stav pomalu vytrácel a vystřídaly ho obavy z toho, co přijde. Opravdu Systém vzdá pátrání? Nebo mě nechali utéct schválně, aby mě sledovali? A co mám dělat dál, jestli mě Matěj vážně pošle pryč? Nebo je to dobře, protože je můžu ohrozit?

„Medituješ?“ přerušil mě Jára.

„Mejbí...“ podíval jsem se na něj a pokusil se usmát. „Už tam budeme?“

„Dočkej času,“ ukázal před sebe. „Tamhle na ten kopec, pak dolů...“

„... a pak zase nahoru a dolů, nahoru a dolů, pět kilometrů na sever, deset na východ...“ navázal Jakub a já jen kýval a kýval, dokud se nezačal smát. „To byl džouk, ne?“

„Aha...“ usmál jsem se zamyšleně, ale to už jsem viděl, jak Lenka zastavila na prostranství mezi stromy pokrytém vrstvou rezavého jehličí. A s Julčou a Kristýnou začala na velký barevný kus látky rozkládat svačinu.

„Super, makáme!“ dloubnul mě Jára do boku a vmžiku se s ostatními tísnil nad jídlem.

Pomalů jsem k nim došel a zastavil se opodál.

„Jsi v pořádku, Jony?“ podívala se na mě Lenka.

„Ó ká,“ odpověděl jsem stroze, a Jakub dodal: „Jdete moc rychle a vojáček nestačí...“

„Můžeme zpomalit,“ nabídla Lenka, ale to už se na mě všichni podívali. „Chtěla jsem jen, abychom byli v údolí, než začne vedro.“

„Jsem úplně v pohodě,“ odpověděl jsem pevně a seknul pohledem po Jakubovi. „Jen jsem přemýšlel. Nepotřebuju, abyste se kvůli mně zdržovali...“

„V pořádku,“ odpověděla Lenka a bylo vidět, že jí jiskra v očích pohasla. „Chvilé ztišení...“

Všichni zmlkli a zavřeli oči. Doufal jsem, že se mi vrátí ranní pocit klidu, ale namísto toho jsem znovu slyšel Jakubovu pichlavou poznámku a viděl Lenčiny oči, úsměv na tváři. Když se pak kluci a holky vrhli na jídlo, sedl jsem si na zem a sledoval, jak bleskově ty kousky zeleniny mizí.

Když jsme znovu vyrazili, přišlo mi najednou líto, že jsem tak stroze odmítl Lenčinu pomoc, a tak jsem se k ní snažil přitochit a usmířit se. Bylo to dost těžké, protože byla pořád obklopena houfem dětí, které jí něco vyprávěly, ptaly se, pak začali všichni společně zpívat. Můj klid už ale byl ten tam.

„Promiň...“ vyslovil jsem konečně, když se mi po delší době podařilo jít chvilku vedle ní. Už tím slovem se mi trochu ulevilo.

„Proč?“ podívala se na mě Lenka svým zářivým pohledem. „Nic se nestalo...“

„Potřeboval jsem být chvíli sám... jsi hodná, že bys na mě počkala.“

„Počkali bychom na kohokoli... Mistr říká, že řetěz je slabý tak, jak je slabý jeho nejslabší článek... nemůžeme si dovolit nebrat na sebe ohled. A na oplátku nedávat ostatním to nejlepší z nás... Patříš přece k nám, Jony...“ Uklidnil jsem se.

„Takhle jsem nikdy nepřemýšlel. Učili mě poslouchat, reagovat, cítit uspokojení z toho, že jsme součástí společnosti, která všem pomáhá... druhý lidi brát jako prostředek k plnění svých povinností a dál o nich nepřemýšlet...“

„Vím, o čem mluvíš. Naštěstí se mě rodiče snažili odmala před Systémem bránit. Ale stačila mi škola a povinné aktivity, abych se trochu nakazila. Často jsem se vztekala, ležela na zemi a křičela, že mámu zabiju, když mě do Systému nepustí... Teprve postupem let jsem si uvědomila, co se z kamarádek ze školky stalo.“

„Odnaučili je myslet, odnaučili pamatovat si, žít...“ doplnil Jakub. „Co ty, vojáčku?“

„Nejsem vojáček!“ odsekl jsem našťvaně. „Kolikrát ti mám povídat, že mě vybrali.“

„A ty jsi nadšeně souhlasil a těšil se, jakej budeš hrdina. Že jo?“

„Blbost!“

„Tak blbost? Myslíš, že by tě vybrali, kdybys tak iniciativně nebonzoval?“

„Bylo to fakt těžký... nedokážeš si představit, jak...“ podíval jsem se na něj a pocítil jsem nával vzteku.

„Víc, než si myslíš, juniore...“ odpověděl a znělo to skoro posměšně.

„Jakub měl jít taky do výcviku, ale místo aby nastoupil, utekl k nám. Je to borec,“ přidal se k rozhovoru Jára. „Že jo, Kubí?“

„Sorry...“ zamumlal jsem s přemáháním, ale do očí jsem se mu nepodíval.

„V pohodě... Každý máme trochu másla na hlavě... Necháme toho, ne?“ dodal Jakub smířlivě. „Nechci nikoho soudit. Nebejt našich, kdoví, kde bych teď byl... Bylo to hodně zlé?“ podíval se na mě a v očích se mu zalesklo něco hodně vzdáleného.

Neměl jsem chuť odpovídat, příliš živě se mi začaly vyjevovat vzpomínky na týdny výcviku. Ale byl jsem rád, že Kuba má špičkování dost, a tak jsem jen pokrčil rameny, křečovitě se usmál a obrátil oči do nebe.

Lenka šla pořád vpředu. Cesta se sevřela do hlubokého zářezu klesajícího do údolí. Ucítil jsem hebkou vůni vlhkého lesa.

„Houby!“ zakřičel vpředu Michal. „Cejtíte?“

„Sejdeme ještě kousek dolů, děcka!“ ukazovala Lenka, ale to už se Jakub ode mě konečně odpojil a zamířil k ní. „Tamhle si necháme věci a můžeme začít hledat!“

Většina dětí disciplinovaně pokračovala za Lenkou a Jakubem. Někteří kluci ale tu vzrušující příležitost nevydrželi a rozběhli se mezi stromy. Už to nebyly souše smrků a borovic, ale krásně zelené buky a javory s hustým keřovým podrostem, ve kterém se postupně všichni ztratili.

Houby jsem znal ze školního kurzu biologie, ale takhle v přírodě jsem je ještě nikdy neviděl. Ani mě ale nenapadlo to Kubovi s Lenkou vykládat. Ale vlastně je to úplně fuk, ať mě mají za stupída a zbabělce. Stejně za pár dní zmizím, a kdoví jestli se ještě někdy uvidíme... Ale co když... Co když mě stejně vojáci chytí, přečtou vzpomínky i na tyhle místa a chvíle...

Zastavil jsem se a začal zhluboka dýchat, abych se uklidnil, ale myšlenky se rozběhly ještě rychleji. Zoufale jsem se podíval k místu, kde Lenka skládala kusy oblečení, které tam děti poházely, než se rozběhly do lesa. Jakub stál vedle ní a něco jí říkal. A pak jsem zahlédl, jak vzal do ruky pramen jejích dlou-

hých vlasů, přivoněl k nim, sklonil se k její tváři... Jako by mi někdo bodnul do srdce nůž. Zůstal jsem stát a snažil se počítat do deseti, abych se uklidnil, ale vztek s pocity smutku a zrady ve mně narůstal, zaplavoval mě.

„Fuck!“ Sevřel jsem pěsti, až to zabořilo, a jen stěží přemáhal nutkání rozběhnout se k nim a některým z chvatů, které nás během výcviku učili...

A pak se ozvaly ty zvuky.

Křik dětí vracející se ozvěnou z lesa. A do něj svištění, skoro neslyšné, ale o to zlověstnější.

„Drony, letí sem drony!“ rozeznal jsem Michalův hlas a viděl, jak kluci a holky přibíhají, Lenka s Jakubem spěšně schovávají věci a naivně se snaží schovat mezi keři.

Hlava se mi zatočila a já najednou jasně věděl, že jsme v pasti. Že chtějí, abych dal souhlas k synchronizaci jako na začátku každého přenosu. Přímo do mysli mi přicházely pokyny, cítil jsem nesrozumitelná slova, která se mi snažila prolomit do vědomí a přesvědčit mě, abych se jim otevřel.

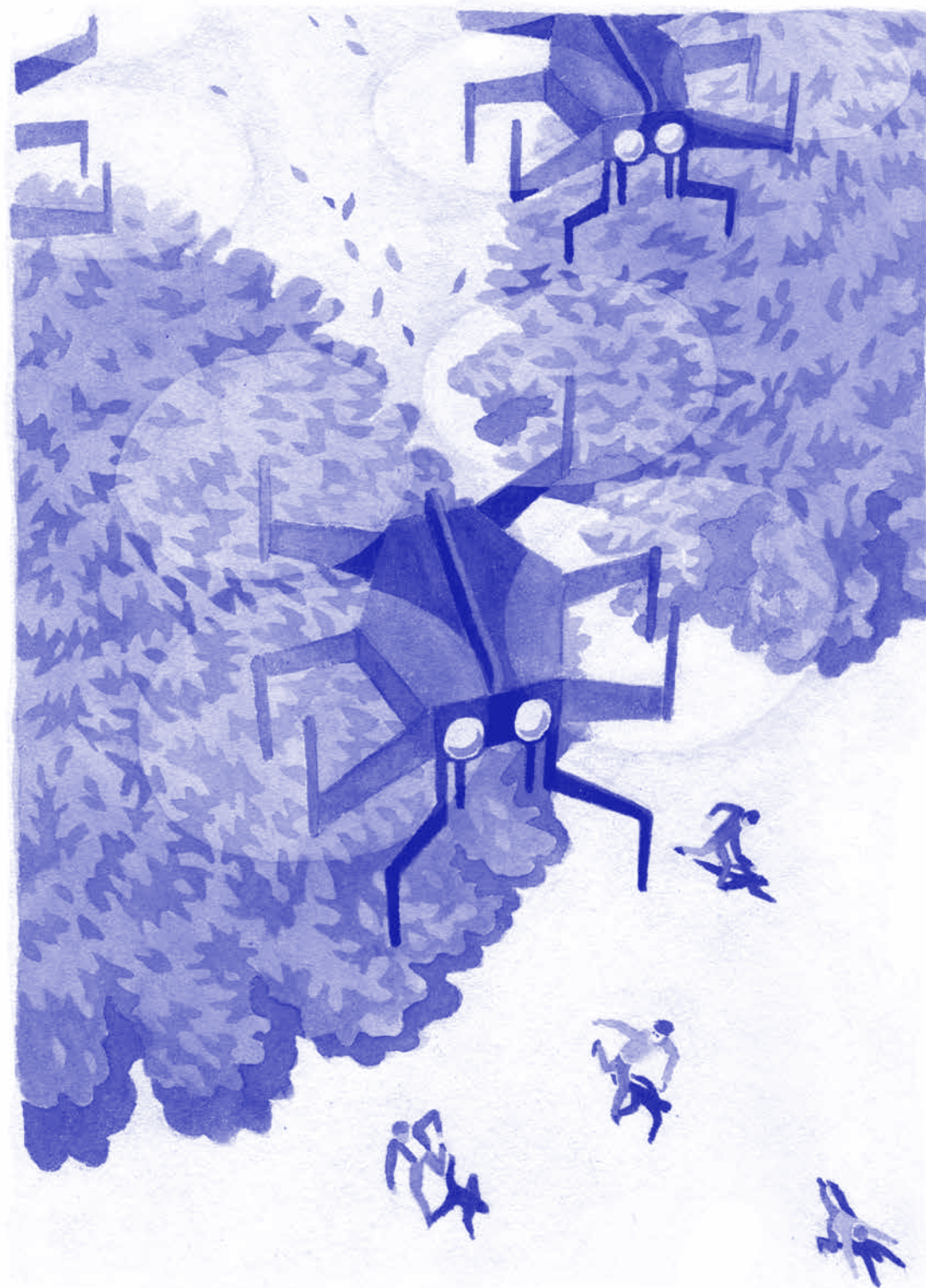
„Dělej, schovej se!“ popadl mě Jára za ruku a táhnul mě do skrýše mezi dvěma balvany. Stál jsem s hlavou vztyčenou a cítil, že dlouho už vzdorovat nedokážu.

„Rychle!“ strhnul mě kluk na zem a lehnul si na mě. To už jsem mezi větvemi zahlédl formaci vznášedel pročesávající les. Pak se mezi stromy vynořil Jakub, natáhnul prak a zamířil na jeden z dronů. Ten se ale letícímu kameni s přehledem vyhnul a zamířil k našemu úkrytu.

„Bouchni mě!“ vyskočilo ze mě najednou.

„Cože? Proč?“ vytřeštil na mě Jára oči, ale já ho popadl za ruku a zaškemral: „Rychle, vezmi šutr a prašť mě, dělej!“

Pamatuju si ještě, jak jeho ruka sevřela sukovitou větev, něco zapraskalo, před očima se mi zablesklo. Avzápětí všechno zhaslo.

„To je pořádná boule... ukaž...“ rozesmál se Lukáš, ale než mi stačil zmáčknout čelo palcem, ucuknul jsem. Dorazili jsme teprve před chvílí a mně se po té rychlé chůzi už podlamovaly nohy. Znat jsem to na sobě ale doufám nedal.

„Já za nic nemůžu...“ hlesl o kus dál Jára.

„No jistě...“ podíval se střídavě na nás oba Matěj. „Zasloužíš si nový niknejm Odpalovač!“

„Fakt za nic nemůže, poprosil jsem ho, aby mě praštil,“ vstoupil jsem do hovoru.

„Jo poprosil?“ zaúpěl Jára. „Obořil se na mě tak zhurta, že jsem se bál, že když ho neposlechnu, tak...“ na okamžik zaváhal a zvažněl. „Bylo to fakt zlý, zdálo se, že drony letí najisto k nám... chtěl jsem Jonyho schovat, ale měl úplně divný oči.“

„Ale utekli jste, ne?“ rozhlédl se Matěj. „Aspoň pokud jsem si všimnul.“

„Jakmile se tady vojáček... teda sorry, Jonáš, skácel, bylo to, jako když do nich střelí,“ doplnil Jakub.

„Jak jako střelí?“ zeptal se Ondra, který, stejně jako Lukáš a Matěj, s námi ráno nebyl, ale o to pozorněji poslouchal.

„Bylo mi líto, že jsem Jonyho sejmul... už podruhé... ale von sám chtěl, fakt... kdybyste ho viděli, jak zblednul... myslel jsem, že jsem ho zabil,“ začal znovu vyprávět Jára. „Lehnul jsem si na něj, aby ho neviděli... dal jsem mu ucho na srdce ale pořád nic... drony vyletěly nad stromy, nahoru... kroužily tam...“

„Jako by něco hledaly...“ navázal Jakub. „Bylo to strašný, měl jsem pocit, že je fakt konec.“

„Trvalo to dlouho... měl jsem děsnej strach... skoro jsem se počůral... tak jsem začal dělat pratyaharu...“ pokračoval Jára.

„A jak ti to šlo?“ zajímal se Ondra.

„Blbě... ale každá snaha dobrá. To přece říkáš, ne?“

„A jak Jaroušek Jonyho praštil, tak drony zmizely?“ podíval se na nás zkoumavě Ondra.

„Yes, během minuty. Ani vidu, ani slechu...“ vzpomínal Jára.

„A když se Jonáš probral?“ mrknul Lukáš na Járu. „Doufám, že to bylo brzy, ranaři...“

„Nevrátily se. Až nám bylo divný, kam se tak rychle poděly.“

„A nemohly vás sledovat zpátky?“ doplnil výslech Matěj, který až doteď všechno mlčky poslouchal. Nedalo se poznat, co si myslí.

„Myslím, že ne... teda aspoň doufám...“ odpověděl Jakub nejistě. „Sorry, dělali jsme, co se dalo. Kdo to mohl tušit...“

„A našli jste aspoň něco, vy houbaři?“ přeladil Matěj téma. To už se přiblížila Lenka s Michalem, Julčou a dalšími dětmi, v rukou košíky plné krásných hub, co jim říkali hříby.

„Skvělý!“ zamával na ně Lukáš. „Už se těším na večeri!“

„Tak nám pojdte pomoci!“ zavolala na oplátku dívka a několik dětí se přidalo.

Luky pokrčil rameny a podíval se na mě s úsměvem: „Tak já jdu... když holky zavolaj, kdo by odolal, že jo?! Pojď, Jakube, ať na to nejsem sám...“

Zůstali jsme tam s Matějem a Ondrou sami. Mám to vybalit? Po dnešním incidentu bylo jasné, že jde o moje silné emoce. Co jiného mohlo drony přivolat? Od začátku jsem k oběma cítil důvěru, možná pro jejich vnitřní klid nebo pro respekt, který u ostatních měli. Chvíli jsme mlčeli, každý z nás věděl, že něco důležitého visí ve vzduchu, ale bál se začít.

„Musím vám něco říct,“ začal jsem pomalu.

„Budeme rádi, Jony,“ podíval se na mě Ondra. „Tak o co jde?“

„Těžko se to vysvětluje... teď mě mrzí, že jsem to první večer nevybalil rovnou všechno. Je to ale mnohem vážnější...“

„To si myslím, když se necháš bezdůvodně mlátit do hlavy,“ pokusil se Ondra o vtip, ale mně bylo čím dál víc spíš do breku.

„Byl to jedinej způsob, jak ty drony zastavit. Víte...“ polknul jsem a cítil, jak se mi krev nahrnula do tváří. „Lenka... viděl jsem, jak se baví s Jakubem... no prostě mě chytnul rapl a oni to zachytili. Lokalizovali mě podle týhle silný emoce... I když možná už dřív, když jsem se s Jakubem chytnul, vzpomínal na výcvik...“

„Cože?“ vytřeštil na mě Matěj překvapeně oči. „Chceš říct, že...“

„... čtou tvoje myšlenky?“ dokončil větu Ondra a já po chvíli přikývnul.

„Celej výcvik byl o tom. Žádný senzory, žádný klávesnice nebo akustický pokyny, stačilo pomyslet a děly se věci... Taky jsem přišel na to, že mě do výcviku vybrali možná proto, že právě já dokážu mít hodně silný emoce. Oni s nima pracujou...“

„Ou šit...“ ujelo Matějovi. Ondra se na mě zkoumavě podíval a zeptal se: „Takže jsi ty drony mohl ovládnout... převzít řízení?“

„To asi ne...“ zaváhal jsem na okamžik a pak dodal: „Myslím, že to bych musel mít úplně jinou sílu.“

„A tohle vás učili ve výcviku?“

„Připadalo mi to tak. Posilovat mysl, ovládnout emoce, nasměrovat je do toho, co jsem měl za úkol. Ale koncentrace mi nikdy nešla, dokonce mi hrozilo vyřazení. Vážně jsem nebyl dobrý voják...“ spolknul jsem konec věty a snažil se nemyslet na pocity, které jsem tam v lese měl vůči Jakubovi.

„Takže teď vědí i o nás?“ zeptal se Matěj, posadil se na zem se zkříženýma nohama a kývnul na nás, abychom si sedli vedle něj. Pokrčil jsem rameny.

„Promiň, Matěji,“ vyslovil jsem zkroušeně a po chvíli dodal: „Možná to bude znít blbě, ale nevěřím tomu, že by o vás nevěděli už dřív. Možná spíš pro Systém z nějakého důvodu nejste zajímaví. Jdou jen po mně... snad.“

„Nebo naopak zajímaví jsme... a nechávají si nás na později,“ zamyslel se Ondra. „Vzpomínáš, co říkal naposledy mistr? Myslím, že věděl, co chystají.“

„Každopádně tady zůstat nemůžeš, Jony,“ vyslovil Matěj pomalu. „Nemůžeme riskovat bezpečí celé komunity. Omlouvám se...“

„Rozumím,“ odpověděl jsem dutě. „Můžu zůstat aspoň do rána? Zmizím ještě za tmy...“

Chvíli bylo ticho, oba kluci seděli nehnutě, dech se jim prohluboval a s ním i klid, který jsem z obou cítil.

„Nebojte se, neprozradím vás...“ hlesl jsem po několika minutách ticha co nejpevněji, ale hlas se mi stejně trochu třásl. „Kdyby mě měli chytit, ukončím to dřív sám.“

„To vážně nechci, kamaráde,“ podíval se na mě Matěj a najednou vypadal celkem zoufale.

„Mohl bych to s ním zkusit,“ ozval se Ondra. „Myslím, že kdyby dobře zvládnul pratyaharu, dokázal by jim zmizet... proklouznout všema sítěma jako úhoř. Potřebuje jen nějakou dobu cvičit.“

„To doufej, Ondřeji. Ale určitě ne tady...“ zamyslel se Matěj a do očí se mu vrátila jiskra. „Ó ká. Vyrazte brzy ráno do Pevnosti. Až Jonyho předáš mistrovi, vrať se. Ostatním řekneme, že jste šli spolu do hor hledat nové pastviny.“

V hlavě se mi rozvířily tisíce otázek, ale zároveň jsem snad poprvé v životě cítil, že se dosud nesouvisející události začínají skládat do obrazce. Z úvah mě vyrušil Matěj:

„Jony, šel bys prosím s malýma klukama česat jablka? A ohlídej je, ať se zase někdo nezrakví. A dělej jakoby nic. Nikdo nesmí tušit, že zítra už tady nebudeš. Ani ty ne, rozumíš?“

Přikývnul jsem, i když jsem tomu všemu, co mě čeká, rozuměl jen málo. Pochopil jsem jediné: zítra odsud mizím.

„Mysli jen na to, kde teď právě seš a co právě děláš...“ připomněl jsem si Ondrova slova, když se mi při obědě vybavila vzpomínka na komentáře Systému, které doma doprovázely každé jídlo. Tady se ozývalo jen mlaskání a praskání dřeva v kamnech. A smažené houby byly fakt best, i když u nás by to určitě neschválili. Bylo zvláštní, že vzpomínek na domov v polis se mi v těchhle dnech vybavovalo pořád víc, a naopak doba výcviku jako by se někam ztrácela.

Po jídle jsme vyrazili do sadu na jablka.

„Bude to ízy,“ komentoval Jára. „Dneska je to na mošt, takže budeme klepat.“

Během pár chvil bylo ve větvích jabloní nejmíň deset malých kluků, stromy se otřásaly a odevšad se ozýval dusot padajících plodů.

„Tak počkat!“ volal Lukáš, který spolu s Jakubem přivážel zahradní kolečko. „A kdo to bude sbírat?“

„No přece vy!“ smál se zrzek mezi větvemi, pak utrhnul velké červené jablko a zavolal: „Chytej!“

Jen tak tak jsem uhnul, protože rána byla fakt silná a zrzek mířil překvapivě přesně.

„Já ti taky něco chytanu!“ sebral Lukáš ze země další municí a palbu opětoval.

„Kluci, neblbněte, něco se vám stane!“ vložil se do toho Ondra, ale už bylo pozdě. Skupinka starších kluků na zemi se proměnila v terče, a když Jakub dostal první zásah, strhla se mela. Jablka lítala nahoru i dolů, tříštila se o větve i zem, sladká šťáva stříkala všude kolem.

„Ušetříme si práci, moštu bude všude plno!“ zavolal Jára, ale vteřinu nato vykřikl a chytil se za hlavu. Větve zapraskaly, ozval se další křik a pak těžký úder těla dopadajícího na zem.

Všichni jsme na vteřinu ztichli a jako na povel se vrhli k bezvládnému Járovi.

„Járo, Jaroušku...“ volal Jakub. „Promiň, já nechtěl!“

Jarda měl zavřené oči, bledou tvář, zdálo se, že nedýchá. Kleknul jsem si vedle něj a snažil se nahmatat tep.

„Járo, vstávej!“ přibíhal vyděšený Michal. „Kluci, zachraňte ho... Plís!“

„Běžte pro Lenku s Matějem!“ zavelel Ondra a poklekl vedle mě. „Jak to vypadá?“

Přiložil jsem ucho k Járovým ústům. Nic. Zaklonil jsem mu hlavu a podložil svojí bundou. Pak jsem se znovu snažil zachytit jeho dech. Marně.

„Zkus nahmatat tep,“ kývnul jsem na Ondru a ten uchopil Jardovo zápěstí. „Tepe... slabě, ale jo...“ zašeptal po chvíli. Normálně v akci bych zavedl automatický ventilátor, byl součástí každé výstroje. To mi teď ale bylo na nic.

„Proč tak modrá?“ zaúpěl Michal a dal se do breku.

Ondra se na mě podíval a byl to pohled, na který nezapomenu. Zářivé klidné oči, tvář prokvetlá vráskami, které vůbec neseseděly k jeho patnácti letům. Najednou jsem věděl, co mám dělat. Automaticky jsem Járovi zaklonil hlavu, podržel nos... Nádech. A výdech do jeho pootevřené pusy. A ještě jednou. Ozvalo se zakuckání, Jára prudce vydechl. Pak pomalu otevřel oči.

„Jaroušku, jak ti je? Bolí tě něco?“ klekl si k němu i Michal a dal mu pusku na čelo.

„Klidně lež, vezmeme tě do chalupy...“ slyšel jsem svůj vlastní hlas, jako by to říkal někdo úplně jiný.

„Jsem ó ká, díky...“ zamrkal Jára. Modrá barva na rtech a konečcích prstů se pomalu vytrácela. „Pomůžeš mi?“

Vzal jsem ho opatrně kolem ramen a s Ondrovou pomocí ho pomalu posadil. Obklopen všemi těmi vystrašenými kluky vypadal Jára jako opravdový hrdina. To už ale od statku přibíhala Lenka a hned za ní Matěj a asi deset malých holek.

Dočetl jsem pasáž ze staré osahané knihy, kterou si Jára vyžádal před spaním, a odložil ji na poličku vedle postele. Podobné jsem vídal kdysi dávno u dědy, když jsem u něj byl na prázdninách. Celé odpoledne jsme se u Járy střídali, snažili se, aby neusnul, kdyby to byl otřes mozku, ale teď už se opravdu zdálo, že je v pořádku a můžeme ho nechat odpočinout.

„Spíš?“ zašeptal jsem. Bylo slyšet jen hluboké oddechy. Nevím, proč mi připomněl Kevina. Zvednul jsem ruku a chvíli bojoval s nutkáním ho pohládit. A přitom jsem měl před očima náš dům, pokoj, chvíle, kdy jsme si s bratrem povídali a cítili se samotní na celém světě.

„Mysli jen na to, co právě děláš...“ ozvalo se za mnou a vytrhlo mě ze zamyšlení, ale Ondřej to nebyl.

„Dobrý večer, Lenko.“

„Ahoj, Jony,“ kývla na mě a sklonila se k Járovi, odhrnula mu vlasy z čela a přikryla ho tenkou flísovou dekou.

„Díky za Jarouška... myslím, že nebejt tebe...“ posadila se vedle mě na postel. Zvenku se ozval buben a pak i kytara a další nástroje.

„To nestojí za řeč... Aspoň k něčemu je mi ten výcvik dobrej. Vlastně to šlo celkem samo...“

„Jsem moc ráda, že ses k nám dostal, Jony. Děti si tě hned oblíbily... i Lukáš...“ odmlčela se a podívala se mi do tváře. Bylo mi vedle ní dobře, jako vždycky.

„Myslím, že Matěj mi moc nevěří. Ani Jakub,“ odpověděl jsem a čekal. Ví o tom? Nebo to Matěj s Ondrou tají přede všemi?

„Zítra začínáme nacvičovat divadlo. Nechceš se připojit?“

„To bych moc rád,“ odpověděl jsem popravdě. „Ale nevím, jestli...“ Mám jí to říct? „... jestli bych to zvládnul... nikdy jsem ještě nehrál.“

„Jára si tě vezme na starost. A uvidíš, jak rád.“

„Doufám, že nebude hrát odpalovače,“ pokusil jsem se o vtip, abych zakryl svoji nervozitu.

Lenka se nad Járu znovu sklonila a položila mu ruku na čelo. Pak zašeptala: „To bude dobré. Půjdeme za ostatními k ohni? Řeknu Jakubovi, aby ho občas zkontroloval... ať si to trochu odpracuje.“

Zvedli jsme se, ale až na prahu světnice jsem našel odvahu a řekl tiše. „Budeš mi chybět, Lenko...“

Podívala se na mě překvapeně, a než se stačila na něco zeptat, dodal jsem: „Až budu muset jednou odejít, tak mi budeš moc chybět.“

Bylo ticho, jen ze zahrady zněl zpěv a praskání ohně. I v tom šeru bylo poznat, jak ve tváři zčervenala.

Nad námi se stále klenulo černé hvězdnaté nebe, ale obzor se konečně začal barvit do ruda.

„Vnímej ten prostor nahoře... i všude kolem...“ promluvil poprvé po hodině cesty Ondra. „Nech všechny myšlenky a pocity plavat. Žij přítomnost...“

Šlo to hodně těžko. Včera jsme si dlouho do noci vyprávěli u ohně a Ondra mě vzbudil ještě za tmy. Pořád jsem neměl jistotu, jestli nespím. Vlastně se mi teď v monotónní chůzi vrátil sen, který mi Ondra při probuzení přetrhnul. Stál jsem ve zvláštní mlze a o kus dál vnímal obrysy člověka. I když jsem měl pocit, že je mi blízký, nemohl jsem si vzpomenout, odkud ho znám. Pak neznámý udělal pár kroků ke mně... Simi? Ty žiješ?

„Nemáš žízeň?“ přerušil moje přemítání Ondra, zastavil se, napil se z lahve a podal mi ji.

„Díky. Kolik jsme ušli?“

„To je asi jedno, když to půjde dobře, tak jsme tam za tři dny.“

„Tři dny?!“ vyprsknul jsem překvapeně. „A nedá se nějak popojet? Viděl jsem ve stodole nějaký retrokár.“

„Dočkej času, cesty jsou pro auta neprostupný, navíc to naše nemá šťávu. Bicykly bysme mnohem víc tlačili, než se vezli. A koně máme na statku jen jednoho. Ale proč bychom vlastně měli spěchat?“

„Nevím...“ odpověděl jsem po chvíli. „Celý léta mě vedli, rozhodovali za mě, řídili... Nevím, co si mám myslet.“

„A co bys chtěl, to víš?“

Moc jsem chtěl zůstat na statku, nebo se aspoň rozloučit. A pak se možná vrátit domů, za mámou, Kevinem i tátou, za spolužáky... A třeba tam někde potkat i Filiho a zajít spolu na zmrzlinu nebo do sportcentra. A zatím šlapu někam do neznáma a netuším ani, kde budeme spát.

Obzor se rozjasnil, červené a žluté pruhy mraků zářily jako nejvzácnější klenoty, z lesa se začal ozývat zpěv ptáků.

„Proč jsem se nemoh aspoň rozloučit? Připadal jsem si jako zloděj, když jsem odcházel...“ podíval jsem se na Ondru se špetkou výčitky.

„Emoce...“ odpověděl stroze a pak ukázal dopředu. „Vidíš, jak se ta stezka vine nahoru... a kde se ztrácí? Koukni, tam nahoře bude asi pramínek. A tamhle je ještě vidět Jitřenka... krásně září, co?“

„Hm... hezký. Tak už jdeme?“ zeptal jsem se netrpělivě.

„Kam zase spěcháš?“

„Vlastně nevím... myslel jsem, že ty se chceš brzy vrátit. Že mě máš jen odvést k tomu vašemu mistrovi, kde se mám vycvičit, abych pro vás nebyl nebezpečnej...“

„Yes. Ale i cesta je dobrá, aby ses začal učit,“ odpověděl Ondra, usmál se, nahodil batoh a vyrazil po klikatící se pěšině vzhůru.

Znovu jsme šli skoro beze slova, jen občas Ondra ukázal na modré hadince a čekanky u cesty. Když pak po hodině znovu zastavil a začal rozbalovat jídlo, co vzal na cestu, cítil jsem mnohem větší klid. Opodál trčely z křoví zubaté zbytky železobetonového skeletu, zrezivělé kusy drátů se kroutily jako drápy strašidla z dětských story, panely prorůstala barevná kola lišejníků.

„Tak kdy mě teda začneš učit?“ podíval jsem se na něj, když jsem dožvýkal první sousto bramborové placky a zapil ji mlíkem z PET flašky.

„Už jsem začal, kamaráde,“ usmál se Ondra. Nabídnul mi jablko a omluvně dodal: „Promiň, je trochu natlučený, ale viděls to včera...“

V té chvíli se mi znovu vybavila vzpomínka na Járu, Lenku, jablkovou bitku. Do očí se mi začaly tlačit slzy.

„Tak a teď si ten pocit nepřipouštěj...“ vzal mě Ondra za ruku, jako by mi četl myšlenky. „Sleduj tu vzpomínku jako nějaký obrázek, co s tebou nemá nic společného.“

Viděl jsem Lenku, jak si sedá vedle mě na postel, oddechujícího Jardu...

„Nedokážu to!“ hlesl jsem a hlas se mi třásl.

„Dýchej zhluboka a uvědomuj si pocit, co teď máš... Popiš mi ho, Jony...“

„Sevření, tíha, smutek, pocit, že jsem ztracený, opuštěný...“

„Výborně, znovu se nadechni a zadrž dech... Tak... vydechni a ještě jednou. A teď si tu situaci znovu představ a jen ji pozoruj... nehodnot, nepřemýšlej...“

„Fajn, už je to mnohem lepší... ale stejně je mi to líto... sorry...“

„Podívej se na to jabko,“ pokračoval a položil mi jablko na otevřenou dlaň. „No, pořádně si ho prohlídni... Jak je těžký, jakou má barvu... a kde je natlučený... hele tu štopku, jak je legračně zkroucená.“

Poslušně jsem sledoval všechny detaily, na které mě upozorňoval. Možná i proto, že to byly jasné pokyny, jasný úkol.

„A teď si pomalu, ale hodně pomalu ukousni a vnímej jeho chuť na jazyku a patře... párkrát skousni... cítíš, jak ti šťáva stéká do krku? Skvělý ne?“ naváděl mě a sám se přitom pustil do svačiny.

„Skvělý...“ hlesl jsem.

„Jak je?“ podíval se na mě, když byla procedura u konce. Vůbec mi nepřišlo, že jsme ta jablka společně žvýkali snad deset minut. Místo odpovědi jsem se na něj jen podíval. Vlastně jsem v tom klidu, který se ve mně rozprostřel, ani neměl chuť něco říkat.

„Dobřej výcvik, co?“ usmál se Ondra a já jsem přikývnul. „Naplně tuhle cestu všímavostí,“ dodal ještě. Pak jsme si už beze slova sbalili zavazadla a vyrazili po popraskané asfaltové cestě, která prudce klesala do údolí před námi.

„Chceš říct, že tady jezdí vlak?“ ukázal jsem překvapeně na rezavé kolejnice prorostlé travou a mladými břízkami.

„Teď už asi ne, ale tak dlouho to nebude. Nanejvýš deset let...“ sklonil se Ondra a pak ukázal podél kolejí do údolí. „Tudy vedla trať na sever. Dost vysoko do hor. Byla tam města, sportoviště, elektrárny...“

„Netušil jsem, že jsou někde v Evropě tak velký oblasti bez lidí. Měl jsem pocit, že Liga nechala všechny bezpečný regiony znovu osídlit... a tady, se zdá, je i vody dost,“ ukázal jsem na zelenající se okraj lesa, který kontrastoval s vysušenými stráněmi, kterými jsme přecházeli po většinu dne.

„Právě že tohle nejsou bezpečné regiony,“ řekl Ondra trochu tajemně. „Aspoň podle Ligy...“

Zamrazilo mě. Ze školy jsem věděl o zónách zamořených

radiací z doby hybridní války, o kontaminované vodě i o oblastech s výskytem parazitů přenášejících nebezpečné infekce, co se do Evropy rozšířily spolu se změnami klimatu.

„Takže je tady nějaký problém?“

„Máš strach?“ podíval se na mě Ondra, a když jsem nesměle přikývl, zahlásil: „Skvěle! Tak zkus ten strach pozorovat...“

„Počkej, tak je to tu bezpečný, nebo ne?“

„Pusť to...“ mrknul na mě Ondra místo odpovědi. „Vykašli se na přemejšlení, pusť ten pocit strachu, prostě ho zahod... prober se!“

Díval jsem se na něj a obdivoval jeho klid. A zároveň jsem cítil vztek sám na sebe, že po tak dlouhé době a po tom všem, co jsem prožil, nemám v sobě pod kontrolou vůbec nic.

„Schválně, kdo bude rychlejší!“ zasmál se, postavil se na jednu kolejnici a kývnul na mě, abych si zabral tu vedlejší.

„Tři, dva, jedna... pššš!“ Naznačil nataženými prsty výstřel z pistole a vyrazil s rozpřaženými rukama vpřed.

„Schválně, kolikrát kdo spadne! To se taky počítá!“ zavolal jsem, ale to už byl Ondra minimálně pět metrů přede mnou.

Byl fakt lepší, i když jsem ho nakonec skoro dohnal, výcvik na základně byl přece jen znát. Občas se to ale stejně nedalo, protože keře v trati byly tak husté, že jsme museli seskočit a teprve o kus dál se zase „nakolejit“.

„To to sviští, co?“ volal Ondra vesele, když jsme minuli zbytky třetí budovy, co kdysi bývala nádražím. Nejen ty, ale i další desítky zborcených domů v okolní krajině, zarostlé džunglí keřů, plevelů a náletových javorů, ukazovaly, jak tady kdysi bývalo rušno. Jak je to asi dávno? Pak se Ondra zastavil a podíval se na nebe.

„Za hodinu bude tma... už to holt není jako v létě.“

„Budeme spát tady?“ rozhlédl jsem se nedůvěřivě.

„Pustils ten strach?“ zeptal se.

„Yes... během cesty to bylo fajn.“

„Protože ses soustředil na koleje, abys nežuchnul, a nemyslel jsi na nesmysly... Ted' to zase pust'. A neboj, byl jsem tady za poslední měsíce už několikrát a pořád žiju. Myslím, že to tady dávno není nebezpečný. Pokud někdy vůbec bylo...“

Posadil jsem se na koleje, shodil batoh a protáhnul záda a nohy, co po celém tom dni začínaly tuhnout a pálit. Prohloubil jsem dech, a jak mě to Ondra během cesty učil, pustil všechny pocity i myšlenky a jen tak seděl. Vnímal jsem sám sebe, okolní stromy, koleje, křik dravce kroužícího nad údolím, oblohu nade mnou.

„Liga namačkala lidi do new polis, old cities taky přecpala, protože tam se lidi nejlíp řídí. Vlastně tady nikomu nezakázala žít, ale co by tady dělali? Rozhodli se sami. Prej...“ řekl Ondra po nějaké době, kdy jsme oba mlčeli.

„Jasně, nejsou tu sítě, komunikace...“

„A člověk má blízko do nebe a to se jim nemůže líbit. Co kdyby se pak na to jejich systémový nebičko lidi vyprdli?“

„Myslíš, že má Liga nějaký plán?“ zeptal jsem se.

„Ovládnout svět a všechny lidi... vodit je jako loutky a pak použít k blahobytu mocipánů...?“ začal se smát Ondra. „Dřív jsem si to taky myslel, ale asi je to mnohem horší. Lidi chtějí Systém, chtějí být vedený jako loutky, chtějí se nechat obelhávat, a dokonce si i sami ty lži vytvářet. Být svobodnej, to je nebezpečný a náročný, dělat vlastní rozhodnutí, to bolí...“

„Ale co kreditovej systém? Ten přece lidi nutí chovat se poslušně. A ten musel někdo vyvinout...“ namítl jsem.

„Celej ten slavný kreditovej systém už dávno nebyl potřeba... Systém tě snadno přesvědčil, že ty sám chceš to, co pro tebe vymysleli. A ještě za to platíš. Kredity byly spíš taková hra, ale lidi ji moc chtěli, odhlasovali si ji v referendu. A pak taky všechny ty sledovací a predikční systémy, aby byli v bezpečí,“

vyprávěl Ondra zaujatě a pak naznačil prsty do vzduchu uvo-zovky.

„V bezpečí před infekcí, teroristama, dezinformacema, vlastníma problémama... Lidi mají rádi jasno. Některý věci nechtějí dělat jenom proto, že existuje určité procento neúspěchu. Nebo i rizika. Proto za sebe radši nechají rozhodovat někoho jinýho.“

Dořekl to už úplně tiše a sklonil hlavu k zemi. Pak jsme oba seděli a mlčeli, myslím, že hodně dlouho, protože se do mě dala zima večerního soumraku. Zkoušel jsem ji jenom sledovat a zůstávat jako vodní hladina, ve které se odráží celý svět, ale moc mi to nešlo. Rozklepal jsem se.

„Tamhle bysme mohli přenocovat!“ zvedl se konečně Ondra a ukázal na polorozbořenou budovu nádraží. Nelíbila se mi ani trochu, ale než jsem stačil něco říct, dodal: „V noci možná přijde déšť a v lese se občas objeví podivná havěť... neboj, u ohně budeme v bezpečí.“

Nakonec se zastávka ukázala zachovalejší, než se na první pohled zdálo. Když jsme ale s pomocí Ondrovy indukční baterky prohlídli vnitřek, rozhodli jsme se přece jen přenocovat na široké zastřešené verandě. Dřevo z propadlé střechy se hodilo, a tak netrvalo ani čtvrt hodiny a na peroně vesele plápolal oheň a my na něm opékali poslední zbytky jídla.

„Co budeme jíst zítra?“ zeptal jsem se a snažil se, aby to znělo co nejllhostejněji.

„Uvidíme. Ted' myslí na přítomnost...“

„No jo, ale podle toho, co jsi říkal, je to ještě dva dny cesty... Ale co, nějak to zvládneme.“

„To je slovo chlapa,“ usmál se Ondra a pak smířlivě dodal: „Ale máš pravdu, s tím jídlem jsem to moc nedomyslel. Naštěstí vody máme dost...“

„Nemůže nás někdo najít?“ zeptal jsem se po chvíli znovu.

„Myslíš podle toho ohně? Mejbí...“

Rozhodl jsem se na nic se už neptat a radši jsem znovu zkoušel techniky mysli, co mě Ondra během dne učil. Vlastně mi opravdu bylo mnohem líp a to, co bylo za mnou nebo předemnou, se ztrácelo jako kolejnice v dálce. Přesto jsem se nemohl zbavit pocitu, že tu nejsme sami.

„Už to máš hotový...“ kývnul jsem na Ondru, který se zřejmě zasnul a nevšiml si, že jeho kus chleba nad ohněm už začíná povážlivě černat.

„Díky,“ mrknul na mě Ondra a labužnický přivoněl k opečené skývě.

„A co takhle kousek uzenýho?“ ozvalo se najednou ze tmy.

Okamžitě jsme vyskočili.

„Kdo je tam?“ zavolal jsem a zvedl před sebe hořící prkno z ohniště.

„Pohov! To jsem já...“ Neznámý se přiblížil a jeho tvář odhalily tančící plameny.

„Lukáši!“ vyhrkli jsme skoro zároveň. „Kde se tu bereš?“

„Sarprajs!“ zasmál se. „Můžu se posadit?“

„Ó ká,“ kývnul stroze Ondra a zůstal stát, jako by se snažil rychle pochopit, co se vlastně děje. Mě ale potěšilo, že Lukyho vidím, i když asi trochu jinak než jeho. I tak mi bylo jasný, že dostanu kapky za to, že jsem se nerozloučil. Ale co na tom?

„To se vám teda povedlo, tajnůstkáři,“ začal Lukáš přesně, jak jsem předpokládal. Přitom opatrně sundal ze zad těžký batoh a uložil ho vedle ohně. „Děcka na tu pohádku s pastvinama ještě skočily, ale Lence s Jakubem to bylo hned jasný. Takže rovnou na startovali na Matěje a ten to vyklopil.“ Pak se posadil těsně vedle mě a dodal potichu: „Myslel jsem, že si věříme...“ Podíval se na mně tak, že mi bylo fakt trapně.

„Jony za nic nemůže, bylo to naše rozhodnutí. Moje a Matějovo,“ řekl stroze Ondra.

„Prej emoce, emoce, ale že máte málo jídla, bylo Matějovi úplně fuk... to teda povídala Lenka, když zjistila, jak to bylo,“ sypal ze sebe Lukáš. „Tak mě šupito presto vyslala, abych vám tohle přinesl. Měl jsem co dělat, abych vás našel, naštěstí je ten oheň vidět zdaleka.“

„To není moc dobrý. Nebude lepší to zhasit?“ obrátil jsem se na Ondru a ten nervózně mávnul rukou a podíval se na Lukyho: „Matěj souhlasil, že půjdeš ty?“ Znělo to skoro, jako by s tím měl nějaký problém. Lukáš místo odpovědi otevřel batoh a vytáhnul velký kus uzeného masa zabalený v plátnu a balík obilných placek a položil je na kámen u ohně.

„To na nás praskla snad půlka zásob, ne?“

„A co třeba děkuju, pánové...“ blýsknul Luky po Ondrovi pohledem.

„Díky, fakt díky...“ snažil jsem se zachránit situaci, ale to už i Ondra vzal zavírací nůž a odkrojil pro každého kousek masa.

„Jsi hodnej, vážně. Musela to být fuška,“ připojil se nakonec trochu neochotně Ondra. „Ale pochop... měli jsme dobrý důvod, aby Jony... vlastně pořád máme...“

„Chápu. Vlastně nechápu, ale to je fuk. Tady budete spát?“ rozhlédl se Luky.

„Dojdu pro další dřevo,“ zvedl se Ondra a zmizel ve tmě.

Radost, že Lukáše vidím a že sedí vedle mě, byla pořád větší. Spolu s ní se ale rychle vytrácel mír, který jsem celý den tak pracně nastřádal.

„Nechceš odejít sám, že ne? Teď v noci, v divočině...?“ zeptal jsem se ho po chvíli tiše.

„Nechci odejít vůbec, kamaráde. Myslím, že ve třech se to táhne líp... Co?“ podíval se na mě, na jeho styl dost nesměle.

„Uvidíme, co řekne Ondra...“

„Uvidíme,“ souhlasil Luky a pak dodal: „A co řekneš ty... Na, vem si ještě.“

„Díky, je to fakt výborný...“

Chvilí bylo ticho, jen větve praskaly v ohni a z lesa se občas ozvalo zahoukání puštíka. Už už mě napadlo, že se půjdu podívat, kam se Ondra poděl a jestli nepotřebuje pomoc, když se od nádraží ozval jeho hlas: „Pojďte se mrknout, pánové, jak jsem to tu nachystal. A ráno vstáváme brzy, tak na vašem místě bych šel na kutě co nejdřív.“

Stromů ubývalo, krajina byla stále vyprahlejší a země kamenitější. A k naší nelibosti cesta skoro pořád stoupala. I když jsem měl při probuzení pocit, že neujdu ani kilometr, po ranní nebo spíš pozdně noční meditaci a kapce medoviny jsme se rychle dostali do tempa a nechali údolí s tratí a zbytky samot hluboko za sebou.

Lukáš šel s námi. Vlastně to vyplynulo bez jediného slova, nikdo se neptal a nikdo nevysvětloval, jaký je plán a úkol každého z nás. Luky působil šťastně, pořád něco vyprávěl a vtipkoval. Ale Ondra už nebyl zdaleka tak nad věcí jako včera, naopak, měl jsem pocit, že nás pobízí, abychom se co nejdřív dostali k cíli.

Po jasném dopoledni se na oblohu sunuly šedivé mraky a vítr sílil. A my šli až do oběda bez jediné delší přestávky.

„Vnímej svoji chůzi... uvědomuj si, jak se nohy zvedají a klesají, jen to pozoruj, jako by tvoje tělo bylo loutka, panák, kterého sleduješ. Nevkládej do toho pohybu vůli, ono to jde samo, rozumíš?“

Ondra už poněkolkáté přerušil náš rozhovor s Lukášem. Poslušně jsem zmlknul a skoro deset minut se během chůze pokoušel o cvičení. Zdálo se, že Luky taky, takže jsme nakonec šli v několikametrových rozestupech každý sám. Stejně nám výstup bral dech a každé slovo navíc nás připravovalo o sílu.

Kamenitá stezka stoupala serpentínami, za zákrutem jsme zahlédli párek divokých koz, ale jak nás zmerčily, s vyděšeným mečením zmizely v bludišti trnitých keřů a bílých balvanů.

„Jestli máte ještě sílu, tak vám něco ukážu,“ zastavil se Ondra, když se cesta vnořila do dalšího údolí.

„Postel!“ záúpěl Lukáš, ale pak se zasmál a dodal: „To byl prenk, klidně vás voba vezmu na záda!“

Zastavil jsem vedle něj a podíval se směrem, kterým ukazoval Ondra. Nad strmým údolím, které se otevřelo před námi, čněla vysoká bílá stavba.

„Ou šit!“ ulevil si Luky. „Co to je?“

„Bejvalo tady zimní středisko, hotely, vleky, sjezdovky. Tenkrát, když bejvaly hory půl roku pod sněhem. A tohle je obří skokanskej můstek. Tamhle, jak je ta konstrukce, se dá vylézt nahoru.“

„Jdeme tam?“ Ta věc mě fascinovala.

„Já si to klidně nechám ujít...“ Lukáš s úlevou shodil batoh na zem a skácel se na něj. „Pohlídám tu věci, klidně běžte šplhat.“

Když jsme po čtvrt hodině cesty zarostlým terénem dorazili k úpatí mohutného nosného pilíře, na chvíli jsem Lukášovi záviděl.

„Tohle byla výtahová šachta,“ vedl mě Ondra ke zkrouceným automatickým dveřím, které otvíraly pohled do tmavého prostoru plného drátů, sutě a ptačího trusu.

„To polezeme tudy?“ zeptal jsem se nejistě.

„Neboj. Je tady i nouzové schodiště. A je v dost dobrém stavu.“

Dost dobrý stav znamenal, že se konstrukce sice občas zahoupala nebo v zábradlí točitého schodiště část chyběla, ale jinak se dalo bez větších problémů dostat až na horní plošinu. Pokud tedy nepočítám průhled do narůstající hloubky pod námi, protože stupně byly z nerozbitného skla. Dost psycho...

„Máš závratě?“ zeptal se Ondra, zřejmě když si všimnul, jak pevně se držím zábradlí v poslední fázi výstupu.

„Trochu. Ale bude to dobrý... jdeme dál...“

„Zavři oči a podej mi ruku,“ usmál se Ondřej. „Tak, ještě schod nahoru, poslední... teď jdi pomalu... pozor, tady je díra...“

Poctivě jsem tisknul víčka k sobě a nechal se vést. Z Ondrových ruky jsem cítil bezpečí a klid.

„Tak, už jsme skoro tady, zastav se, pomalu se posaď... A teď můžeš otevřít oči!“

Na ten okamžik nikdy nezapomenu. Pohled se mi rozběhl do dálky nespoutané obzorem, hluboko pod námi údolí s jízvami cest a vyschlých koryt, křižované desítkami letících ptáků, vpředu hory a další, vyšší hory, co plynule přecházely do cárů mraků připomínajících pohoří na nebesích. Napravo se řetěz vrcholů snižoval až do nedohledné roviny zastřené prachem, ze kterého se klenula mohutná hradba Velké bariéry.

V tom okamžiku jako bych zmizel. Proud živého světla mi vystřelil do hlavy a do srdce a vzápětí se rozlil do krajiny jako moře, ve kterém jsem se rozpustil a byl tím světlem, vlastně byl bez omezení sám sebou, a byl tím údolím, ptáky v něm, horami i nekonečným nebem.

To je nádhera. To bych chtěl mít pořád... blesklo mi hlavou a v tu chvíli všechno zmizelo a já seděl na okraji zrezlé kovové plošiny, dole pode mnou se klenula vana obřího můstku a já si uvědomil, že celá ta konstrukce, na které sedíme, se v sílícím větru houpe. Podvědomě jsem se chytil okraje zrezivělého schodu.

„Tamhle tím směrem leží new polis a dál staré části kontinentu,“ ukazoval Ondra a já se snažil vybavit si mapy a simulace, co jsem si matně pamatoval ze školy a které se od toho pohledu tak lišily.

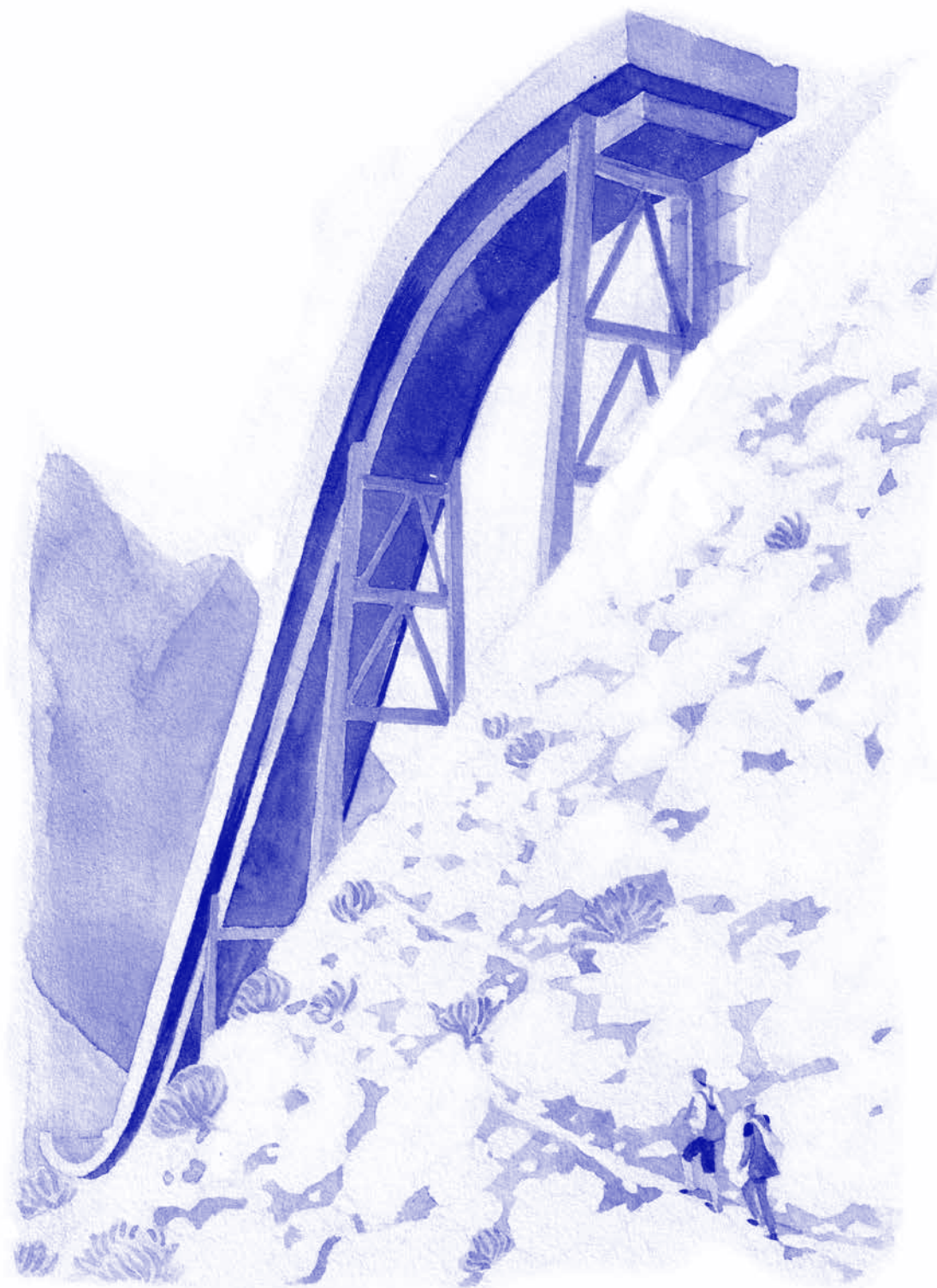
„Na severovýchod jsou desítky kilometrů pustiny, jen se tam občas někde usídlili samotáři, co je Liga nechává na pokoji...“

„A dál?“ kývnul jsem hlavou směrem k řetězu horských štítů na obzoru.

„Bůh ví... Možná jiná země, možná další pustina... Ale myslel jsem si, že bys to mohl vědět ty, když jsi lítal při simulacích tak daleko.“

„To bylo za Velkou bariéru. Hlavně na jih a jihovýchod,“ vzpomínal jsem. „Tam jsou pouště a pak stará divoká města... a kempy...“

„Slyšel jsem o nich... někteří nevěří, že fakt existují...“ podíval se na mě Ondra. „Prý jsou některé i ve vnitrozemí.“

Mlčel jsem a znovu se mi vracely vzpomínky z výcviku, chvíle, kdy jsem pomáhal maurským dětem nebo naopak likvidoval jednotky odboje. Rekruti, kteří během výcviku zmizeli, Fili... Najednou jsem znovu viděl před očima jeho tvář. Byla smutná, bledá...

„Co je s tebou?“ Ondra mi položil ruku na rameno. „Celej se třeseš...“

Beze slova jsem ukázal do dálky, kde nad Velkou bariérou letka stíhaček roztáhla své drápy a mířila na východ.

„Taky mívám strach...“ řekl Ondra tiše. „A asi si nedokážu představit, co všechno máš za sebou. Ale nedovol jim, aby tě strach svázel... Život je mnohem víc.“

Vzal mě za ramena a podíval se mi pevně do očí.

„Pusť to... Může se stát něco horšího, než že umřeš?“ zašeptal. „Pustíš úplně všechno a budeš navždycky volný...“

„Říkáš tohle všem?“ podíval jsem se do hlubiny pod námi. „I Lukášovi?“

Ondra chvíli mlčel a pak pokynul, že je načase se vrátit.

„Mám pocit, že nejsi moc nadšený z toho, že Luky přišel za námi...“

„Mám ho fakt rád, věř mi. Ale mám o něj strach... A taky o tebe, Jony.“

„Tak teda přece!“ usmál jsem se.

„Ty mi nerozumíš, vůbec to neměl lehký, už jako bejby byl součástí nějakých experimentů Ligy. Tvrdí, že jeho rodiče zmizeli, ale dlouho předtím jako malej kluk musel sledovat, jak je Systém den za dnem mění v šílence... v ústavu ho pak našel Lenčin táta... úplně apatickýho, na odpis. A vzal si ho k sobě.“

„To je mi líto, řekl mi o sobě trochu něco jinýho.“

„Hrozně moc touží po kamarádovi...“ podíval se na mě znovu Ondra. „Po hodně blízkém kamarádovi, rozumíš? A když něco moc a moc chceme, je to zároveň naše největší slabina.“

Napadlo mě, že zároveň i naděje, ale nahlas jsem neřekl nic. Postavil jsem se na plošinu a naposledy se rozhlédl. A strnul.

„Bacha!“ zašeptal jsem a přitisknul se k zemi. Údolí odráželo sílící hluk motorů. Nad protějším hřebenem se vyhoupla dvojice vrtulových transportérů a mířila k nám.

„Dolů!“ zavelel Ondra.

Zastavili jsme se asi v polovině výšky věže. Bez hnutí a skoro bez dechu. Rachot motorů sílil. Pak se z opačné strany ozvalo zahřmění. Co když nás dostanou? Co by asi udělali klukům?

„Doufám, že Lukáše nenajdou...“ zašeptal jsem, ale Ondra si položil prst na pus. Nahoru nebylo vidět, jen skrz průhledné schodiště do údolí pod námi. Keře i tráva dole se vlnily v nárazech větru, celá konstrukce věže se začala chvět. Znovu zahřmělo a do šachty vlétl poryv a rozezněl ji jako obrovskou troubu. A pak už bylo ticho. Když jsme po několika minutách seběhli dolů a zastavili se na úpatí věže, po transportérech nebylo ani památky.

„Ty mraky se mi vůbec nelíbí,“ ukázal Lukáš na rychle rostoucí kupy nad údolím. Šli jsme skoro dvě hodiny a vítr stále sílil. Přestože do večera bylo ještě daleko, tma houstla tak, že skoro nebylo vidět.

„Kde vůbec budeme dneska spát?“ zeptal jsem se neurčitě, ale nikdo z kluků neodpověděl. A pak se spustil déšť. Příval. Lukáš rychle vytáhl z batohu velký deštník, ale víchr ho vzápětí rozcupoval na kusy a opřel se do nás tak mocně, že jsme měli co dělat, abychom se udrželi na nohou.

„Rychle! Nahoru!“ vykřikl Ondra a my se za ním rozběhli do stráně. Oblohu pročísnul blesk následovaný téměř okamžitě zahřměním. A znovu blesk a zahřmění. Strom na hřebeni

vzplanul jako sirka. Zastavili jsme se, provazy deště se měnily v souvislý proud.

„Sem, kluci! Rychle sem!“ snažil se běsnění živelů přehlušit Lukáš a rozbaloval velkou plachtu. Probojovali jsme se k němu a přitiskli se k sobě, plachtu stáhli kolem nás, a hlavně nad hlavami. Právě včas, protože vzápětí se spustily kroupy. Rázem bylo všude kolem bílo, krupičky ledu nejdřív jen bubnovaly do naší chabé ochrany, ale jak se kusy ledu z nebe zvětšovaly, zdálo se, že je jen otázka času, než nás rozsekají jako kulky na bojišti.

„Au... šit... ta byla!“ zakřičel Lukáš, když schytl ránu několikacentimetrovou ledovou koulí do hlavy.

„Batohy... dejte si na hlavu batohy!“ napadlo mě a hned jsem to udělal. Bouře sílila, vichr řval a voda i led se valily ze všech stran. A my se k sobě tiskli jako tři trosečníci v pekle.

„Fakt dobrý nápad s tím báglem,“ poplácával mě Lukáš po rameni, když bylo to nejhorší za námi a my, i když pořád lilo, úplně promočení vyrazili znovu na cestu.

„Bez tvý plachty by to taky bylo těžký...“ pochválil jsem ho na oplátku.

„Nedáme si něco dobrýho, pánové?“ zeptal se Luky. „Mám ještě čokoládíčku od Lenky...“

„Já bych si dal...“ otočil jsem se na něj. „Ale až někde v suchu.“

„To může bejt kdoví kdy, hele, mám ji tady navrchu...“ Luky batoh postavil na zem.

„Tiše!“ zastavil se kousek před námi Ondra a zvedl ruku. „Slyšíte?“

Šumění deště, vítr, vzdálené zahřmění...

„Co jako?“ zeptal se po chvíli pozorného naslouchání Lukáš.

„Asi dobrý, jen se mi zdálo...“ usmál se Ondra, ale v následujícím okamžiku ukázal před nás a zakřičel: „Zdrháme! Rychle!“ Sprintem vyrazil vzhůru do stráně.

Cesta středem údolí, kterou jsme až dosud stoupali, se v několika vteřinách změnila v řeku. Hukot valící se vody, bahna a kamení následoval hnědé čelo přívalu. Zpěněný proud plný vírů, stržených větví, vyvrácených stromů...

„Run! Ještě výš! Bude to pořád horší!“ povzbuzoval nás Ondřej.

Nová řeka se valila a brala všechno, co jí přišlo do cesty. Během minuty vyryla do cesty několikametrový zářez a strhávala další a další části vratkého břehu.

„Ou šit!“ zavolal Lukáš zoufale. „Batoh! Náš batoh s jídlem!“

„Tak to už čokoládíčka nebude, co?“ podíval jsem se na něj. „Škoda...“

„Fuck!“ pokračoval Lukáš. „Já jsem ale debil... kdybys nás neodvolal tak rychle, tak jsem na něj nezapomněl...“ S mírnou výčitkou kouknul na Ondru, ale pak se podíval na bouřící příval kousek pod námi a smířlivě dodal: „Ale zase bysme už asi byli mrtví...“

„V klidu, ještě něco mám a zítra snad dorazíme do Pevnosti.“

„Ó ká,“ kývnul na něj Luky, ale pak udělal pár kroků dolů po stráni. „Hele, třeba ho to někde vyplavilo, mrknu se tamhle. Už to docela slábne...“

„Lukáši, neblbni!“ zavolal na něj Ondra. „Stůj, je to podezřelý...“

„Žádný strach, je to ízy.“ Lukáš udělal další tři kroky na hranu strže. V následujícím okamžiku zmizel.

„Lukáši!“ rozběhl jsem se za ním. Na místě, kde před vteřinou stál, byla jen jizva po strženém břehu.

„Stůj, počkej!“ zarazil mě Ondra a pak ukázal směrem, který se zdál bezpečný.

„To je fakt debil... frajírek...“ vyražel jsem, když jsme se rozběhli podél hučícího proudu a marně se snažili zahlédnout stopu po kamarádovi.

„Lukáši!“ zavolal Ondra a zastavil se.
„Lu-ká-ši!“ zakřičeli jsme oba, ale odpověděla nám jen ozvěna a syčení sypající se kamenité stráně.
„Hele, tamhle!“ ukázal jsem na místo, kde se na břehu zaleskla modrá barva Lukášovy bundy. „Jdu tam!“
„Bacha... počkej...“ kývnul na mě Ondra a vytáhnul z batohu stočené lano. „Chyt’ se.“
Lezl jsem pomalu, co chvíli jsem se svezl s lavinou kamení, bořil se do bahna, které mi postupně obalilo nohy, zadek...
„Lukáši!“ Stál jsem na okraji hnědého toku. Příval už zeslábl a korytem se valila hlavně voda. Zastavil jsem na velkém balvanu a znovu se rozhlédl.
„Lukáši!“
„Tady! Kluci!“ ozvalo se konečně z hukotu vody. Ve vlnách jsem zahlédl mávající ruku, zrzavou hlavu... To už byl i Ondra kousek za mnou a přitahoval zabahněné lano k sobě.
„Vydrž!“ Shodil jsem ze sebe batoh a bundu a konec provazu si uvázal kolem pasu. Ještě jsem zahlédl, jak se Lukáš chytá kusu kmene, snaží se na něj vyškrabat... Pak jsem skočil do přívalu.
„Drž se!“ volal ze břehu Ondra a postupoval pomalu podél proudu.
Něco mi narazilo do boku, zařval jsem bolestí. Pak mě vlna zvedla a vzápětí ponořila pod hladinu, naštěstí ale Ondra přitáhl lano a já se zase vynořil. Ještě kousek, kousíček...
„Ruku, Luky! Ruku!“ volal ze břehu Ondřej a já se zhluboka nadechnul a těsně před tím, než mě proud stačil narazit na rozeklaný kmen, jsem Lukáše pevně chytil a přitáhnul k sobě.

„Díky, kluci... díky moc...“ drkotal Lukáš zubama. „Jsem ó ká... fakticky ó ká...“

Seděli jsme na stráni nad rozdrásaným kaňonem plným bahna a kamení a snažili se Lukáše zahřát. Moc suchého nám toho nezbylo.

„Na, napij se,“ podal mu Ondra poslední zbytek malinovky, co jsme schovávali na nejhorší chvíle.

„Brr... ledová...“ otrásl se. „Ale super, díky...“

„Zkusíme rozdělat oheň?“ napadlo mě, ale vzpomínka na transportéry mi odpověděla sama.

„Už je to lepší?“ poklekl jsem zezadu k Lukášovi a přikryl mu záda svojí mikinou. Kamarád beze slova přikývnul a já si všimnul, že má oči mokré, ale nebylo to z deště. Cípem šátku jsem mu setřel z čela směs bahna a krve. Naštěstí rána nebyla tak hluboká, jak se zdálo. S ramenem a hrudníkem to pod cáry košile vypadalo hůř.

„Budeš v pohodě, kámo... zatni zuby, teď to zabolí...“

„Měli bysme jít...“ zavolal Ondra od věcí, které jsme rozložili na kameny a pokoušeli se je aspoň trochu usušit. Vítr zeslábl a z mraků zbyly jen cáry, do klesajícího slunce se už zaryly zubaté skály nad námi.

„Pohybem se zahřejeme nejlíp. A za chvíli je tma...“

„Zvládneš to?“ zeptal jsem se Lukyho.

„Jasně, jsem přece kluk z války, ne?“ usmál se a já mu podal ruku a pomohl vstát.

„Tak jdeme?“ Udělal pár kroků, a i když na levou nohu trochu kulhal, snažil se to nedat najevo. Když jsem ho podepřel pod ramenem, bolestivě zasykl, ale pak se křečovitě usmál, jako že je v pohodě.

„Kudy?“

Ondra pokrčil rameny a pomalu se rozhlédl. Údolím se pokračovat nedalo, terén byl nestabilní a hrozily další sesuvy. Po krátké poradě jsme se rozhodli vystoupat na hřeben a najít nocleh v nějaké skalní rozsedině. A doufat, že v noci už žádná bouřka nepřijde.

Šlo to blbě, rozbahněnou strání se dalo stoupat jen hodně pomalu. Pak se odněkud ozvalo bečení.

„Slyšíte? Ovce!“ zaposlouchal se s předstíranou lehkostí Lukáš.

„No jo, hele!“ Ondra ukázal na cestu vystlanou malými černými bobky. Pak jsme zahlédli siluety dvou chundelatých zvířat mizících za mohutný balvan.

„A tady to vypadá na stezku... To nebude náhoda!“ Ondra se svižně rozběhl dopředu, jako by v nohách vůbec neměl ten náročný dvoudenní pochod.

Slunce už pohltil obzor, když jsme se zastavili na hřebeni. Pomalu se šerilo, ale i tak bylo na strání, která se pod námi otevřela, vidět několik desítek ovcí. A taky kozy a...

„Kůň, pánové! To je fakt kůň!“ ukázal Lukáš do údolí. „A hele, barák! Bomba! A vypadá to, že se v něm svítí!“

Měl jsem radost, že se tak vzpamatoval, najednou jsem měl co dělat, abych mu stačil.

„Kluci, dávejte bacha...“ volal na nás zezadu Ondra. „Je tu území nikoho. Kdoví, kdo tady žije...“

„Haló! Je tady někdo?“ zavolal Lukáš, když jsme zastavili pár metrů od chalupy. Nic. Jen dveře dokořán, světlo zevnitř.

Nesměle jsme se došourali ke vchodu a já nejdřív jemně, pak hlasitěji zaklepal na futro. Zase nic.

„Počkáme, ne? Třeba za chvíli někdo přijde,“ podíval jsem se na Ondru. To už ale Lukáš frajersky dokulhal k prahu a začal se rozhlížet a komentovat: „Je tu teplo... a sucho... a polívka!“

To poslední řekl tak, jako by právě objevil největší poklad na světě. „Pojďte, kluci, ten týpek to určitě pochopí. Beru to na sebe!“

kývnul na nás a vstoupil do světnice. Na dřevěném stole ležel staříčkový notebook, otevřená knížka, bochník chleba... V kamnech ještě hořelo, na plotně hrnec kouřící hrachovky, mezi okny na trámu přibitý malý kříž.

„To je jako v nějaký pohádce...“ zašeptal Ondra. „Ještě aby tu byly tři talířky, tři pohárky a tři lžičky...“

„A taky že jsou! Hele!“ ukázal Lukáš na polici vedle kamen, kde bylo naskládané čisté nádobí.

„Tak fofrem mokré hadry dolů a spídujeme večerět!“

„Není to blbý? Kdoví, kdo tu bydlí...“ podíval jsem se na Ondru.

„Taky bych radši chvíli počkal...“ přikývnul, ale to už Lukáš začal se sykotem a zkřivenou tváří svlékat mokrou košili, ponožky i kalhoty a rozkládat je na lavici u kamen.

„Tak dolů s tím, chcete nastydnout?“ pobídnul nás nenuceně.

Za chvíli jsme seděli všichni tři jen v trenýrkách a se zplihlým vlasama u stolu nad talíři hrachové polévky. Ticho bylo hluboké a dlouhé.

„Dobrou chuť a díky všem, kdo tohle jídlo připravili...“ zakončil ztišení Ondra a Lukáš zvesela dodal: „A kterým to teď všechno sežereme... Amen.“

„Amen!“ ozvalo se od prahu a do toho štěkot a těžké kroky na dřevěné podlaze. Prudce jsme se otočili. Ve dveřích stál starší muž v zelené bundě s holí v ruce. A za ním asi desetiletý junior jako vystřižený ze školních fotek naší polis.

Ondra se rychle postavil a chtěl něco říct, ale kluk se ke mně vrhnul a obejmul mě. Muž strnul, pár vteřin si nás překvapeně prohlížel a pak se rozzářil: „Jonáši! Ty žiješ?!“ A začal se smát jako blázen.

Přitisknul jsem Kevina pevně k sobě a pak jsem se otočil k Ondrovi a Lukášovi: „Kluci, rád bych vám někoho představil!“

„Zpráva, že jsi zahynul, přišla koncem srpna...“ začal vyprávět děda, když se vyptal na naši cestu a moje osudy.

„To jsem byl ještě úplně normálně ve výcviku.“

„Takže tě ty svině vodepsaly rovnou...“ poznamenal Lukáš. „Vůbec ne, až když jsi zdrhnul.“

„Srpen, srpen... takže to bylo někdy po té nehodě na cvičáku,“ vzpomínal jsem.

„Jak sis zlomil nohu?“ ujasňoval si Ondra, kterého jsem během cesty stačil seznámit s detaily svého výcviku.

„Yes. A Fili mi řek, že ty simulace vlastně vůbec nejsou simulace. Pak už to s náma šlo z kopce...“

Odmlčel jsem se a před očima se mi vybavila Filiho tvář. Okamžik, kdy ležel postřelený ranou z mé zbraně a prosil mě, abych utekl. A já ho tam fakt nechal... Co s ním asi udělali?

„Oslavovali tě jako hrdinu,“ navázal pomalu dědeček. „Domů přijela delegace od armády, ve škole vyvěsili vlajku na půl žerdi a všichni přišli na smuteční shromáždění. Dokonce po tobě pojmenovali nějaký závod.“

„Cože, jaký závod?“ zajímal se Lukáš.

„Branné zdatnosti,“ vysvětlil děda a znělo to dost ironicky. „Prej jako příprava juniorů před vstupem do armády... to už bylo i na mě moc.“

„Volala ti to máma?“

„Byl jsem u toho, když nám to oznámili. Od té doby, co tě odvezli, jsem u vás byl často. Říkal jsem si, že mě budou mnohem víc potřebovat. Hlavně Kevin...“ kývnul hlavou k peci, na které mezitím brácha usnul.

„A co naši?“ zeptal jsem se klidně a uvědomil si, že si jen s velkými obtížemi vybavuju jejich tváře.

„Mámu to úplně zlomilo, ale snažila se držet kvůli Kevinovi. Předepsali jí antidepresiva a taky selektivní antimemorika, pak už na tebe tak často nevzpomínala. Vlastně skoro vůbec. Otec nedal nic znát a všude rozhlašoval, že má syna hrdinu a že si nemohl nic lepšího přát...“

„A brácha?“

„Brečel celý noci a prohlašoval, že chce jít za tebou... začali ho léčit jako mámu. Když jsem viděl, jak ho to ničí, už jsem na nic nečekal a odvezl ho.“

„To ti povolili jen tak Kévu odvést?“ divil jsem se.

„Navlíkli jsme to na jeho a mámin zdravotní stav. Jako rekreaci. A pak jsme se odřízli a prostě zmizeli. I když někde v rámci Systému virtuálně žijeme a poslušně se necháváme oblbovat jako správní občané Ligy...“ usmál se, ale v očích mu zůstal smutek.

„Takže vy jste taky součástí odboje?“ přerušil vyprávění Ondra. „Nikdy jsem o vás neslyšel...“

„Ty jsi Kučera, co?“ podíval se na něj děda. „Jsi podobný mámě...“

„Vy ji znáte?“ vyhrkl Ondra. „Kde je?“

„Je v pořádku, neboj. A má z tebe radost...“

„Kdy ji uvidím?“

„Trpělivosti jest třeba, mladý padavane...“ usmál se děda podruhé a tentokrát se mu rozzářily i oči. Připadal jsem si jako ve snu. Tenhle dům, děda, brácha. Rozhlídnul jsem se po místnosti: „Ale tady jsi přece dřív nebydlel... Aspoň co si pamatuju...“

Dědeček si přitáhnul židli ke stolu a naklonil se k nám: „Je to jedno ze sídel vybudovaných odbojem... stejně jako statek, co bydlíte vy, mládenci,“ podíval se na překvapeného Lukáše s Ondrou. „Nedivte se, že mě neznáte... Odboj je struktura, která nemá jednotné velení, ale jako celek funguje autonomně, nezávisle na Systému... něco jako neuronová síť. Od té doby,

co operátoři Ligy začali do sítě Systému připojovat přímo myšlenkové proudy lidí, musí být utajení maximální.“

„Takže ty, dědo... teda vy v odboji víte, co chystají? Kam nás to vlastně povolali?“

„Tušili jsme to, i když po tom, co jsi mi vyprávěl, vidím, že jsou mnohem dál, než jsme doufali...“

„Během výcviku jsme používali pásku. Řekli nám, že je pouze identifikační, ale brzy jsem si uvědomil, že zřejmě zesiluje a posílá do Systému moje myšlenky a emoce. Teda ty výrazné nebo ty, co jsem sám zkoncentroval... Pak mi ale došlo, že je to jinak. Že od určité chvíle žádná páska není potřeba...“

„Zachytí tě kdekoli?“

„Vypadá to, že Jonyho mozek je sám dost silný vysílač. Naladit se na něj už naučili. Takže stačí, aby bylo jeho vysílání dost silné...“ odpověděl místo mě Ondra.

„Čím víc jsem se při výcviku snažil posilovat mysl, soustředit se a ovládat prvky v Systému, čím silnější byl můj pocit, že mám věci pod kontrolou a jsem mocnější... tím víc jsem jim hrál do karet... tím víc jsem byl jejich... jejich...“ zamyslel jsem se: „Součástí...? Sluhou...?“

Lukáš mezitím položil bradu na stůl a beze slova nás sledoval skelným pohledem. Pak jsem si všimnul, že mu naskočila husí kůže a začal se třást.

„Ty úplně hoříš, hochu...“ položil mu děda ruku na čelo. „Počkej, dám ti něco na zahřátí.“

Zvedl se a nalil do hrnku nějaký odvar z hrnce na plotně. „Na, napij se... no tak... pomalu...“

„To je v pohodě, jsem ó ká,“ protestoval Lukáš a snažil se zvednout, aby se mohl napít. Místo toho zavrával a znovu se sesunul na židli.

Rychle jsem vstal a dědovu deku, kterou jsem měl až dosud přes záda, jsem mu přehodil přes hlavu a ramena. „To bude dobrý, kámo...“

„Půjdu spát... Ráno budu ó ká... Musíme dál, ne?“ podíval se na Ondru a pak na mě: „Pomůžeš mi, Jony?“

„Tak počkat, počkat, tamhle se položíš,“ rozkázal dědeček a ručním ovladačem zesílil světlo v místnosti. „A podíváme se ještě na ty tvoje šrámy, ty náš Plaváčku...“

Ležel jsem vedle Lukáše a poslouchal jeho rychlé oddechování. I když jsme dlouho před spaním s Ondrou cvičili pratyaharu a v nohách jsem měl celý ten dlouhý den, nemohl jsem usnout. Myšlenky, co mi vířily hlavou, jsem prostě nedokázal jen tak pozorovat. A sledování dechu mě uklidnilo jen na malou chvíli.

Zvednul jsem se na loktech a položil Lukášovi ruku na čelo. Vypadalo to, že horečka od večera ještě stoupla. Snad bude v pořádku. Děda sliboval, že mu případně ráno nasadí nějaké léky. A taky nám nabídnul, že tady můžeme zůstat, jak dlouho budeme chtít. Klidně i napořád.

Přetáhnul jsem přes Lukáše deku a znovu položil hlavu na polštář. Ale spánek nepřicházel.

Mám zůstat tady s dědou a Kevinem? Ondra vypadal odhodlaně a snažil se mě přesvědčit, že musíme co nejdřív pokračovat do Pevnosti. Bylo na něm vidět, že má strach se tady zdržet déle. Ale co Lukáš? Co když se to do rána zhorší? Mohl by umřít? blesklo mi hlavou a vzápětí mě polilo horko a cítil jsem, jak mi srdce buší až v rukou a nohou. V srdci mi narůstala úzkost.

„Pusť ten strach... zahod' ho...“ opakoval jsem si Ondrovu radu, ale najednou jsem k němu i tomu všemu, co mě učil, pocítil odpor. A vztek. Co se to děje?

Ne, tohle nechci, stop! Tohle nesmím vysílat! Co by tak asi udělali s dědou, Kevinem a klukama? Rychle jsem se posadil

a začal zhluboka dýchat, ale emoce stále sílily. Na vedlejší posteli se Kevin otočil na druhý bok, něco zamumlal a pak zašeptal moje jméno. Zabili by ho? Zvenku skrz malá okna pronikalo slabé světlo, chuchvalce šera nabíraly prapodivné tvary. Jako bych v rohu zahlédl schouleného Filiho s popáleným ramenem, mámu s hlavou v dlaních... Tys je tam nechal... opustil... Zradil... proletělo mi hlavou.

Prober se! poručil jsem sám sobě a štípnul se do stehna. Opatrně jsem slezl z postele a jen tak v košili a trenkách vyšel potichu ven.

Skrz temné cáry mraků tu a tam probleskly hvězdy. Pak se zvedl chladný vítr a vjel mi pod košili, až mi naskočila husí kůže. Párkrát jsem se zhluboka nadýchnul, bylo to lepší. Měl bych jít spát...

„Vrať se, dvě stě čtyřicet čtyřko...“ zaslechl jsem najednou známý hlas. Překvapeně jsem se otočil. Nikde nikdo. A pak jsem cítil, jako by mi hlavu a hrud' sevřely mrazivé nůžky, a do vědomí vstupoval nekompromisní povel. Cizí síla narůstala a mě se zmocňovala panika, protože jsem věděl, že tu někde jsou. Blíží a blíží... Co když mě ovládnou? Donutí vrátit se? Prozradit dědu, bráchu, Lukáše s Ondrou? Nebo jim dokonce ublížit?

„Nezvládneš to, vzdej se!“ slyšel jsem v hlavě ten mrazivý hlas.

„Ne!“ zakřičel jsem do tmy a tlak kupodivu zeslábnul. „Mě nedostanete! Nikoho z nás!“

„Už tě máme, ty to nechápeš?“ uslyšel jsem znovu ve větru. „Od začátku jsi naší hračkou...“

„Lžete! Je to můj život, rozumíte, můj?“

Stráž i nebe se rozechvěly děsivým smíchem. Pronikl mi do morku kostí, bodal jako jehly a mě poprvé napadlo, že by bylo možná lepší se rozběhnout a srazit si vaz na kamenitém srázu.

„Správně... proč váháš? Bojíš se?“ ozvalo se ve větru a já cítil, že se mi nohy chtějí samy rozběhnout, odrazit... Vteřina, dvě, tři... Zaskřípaly dveře.

„Ty nespíš, Jony?“

„Kevine?“ překvapeně jsem se otočil a pro jistotu bratra chytil za rameno, abych se ujistil, že se mi nezdá.

„Slyšel jsem, jak venku někdo křičí. Jsi ó ká?“

„Yes! Neboj, jsem v pohodě. Běž si lehnout, za chvíli jsem u tebe...“

„Můžu tu bejt chvíli s tebou?“ zeptal se Kevin rozespalým hlasem a vzal mě za ruku.

„Ó ká, jasný, jdeme.“ Otočil jsem se, otevřel dveře, pomalu ho doprovodil k lůžku.

„Ták, lehni si, bráško, zavři oči...“

Usnul během pár vteřin. Držel jsem ho za ruku, poslouchal jeho dech, tlukot srdce. Věděl jsem, že ho nemůžu zklamat. Že už kvůli němu to nesmím vzdát. A zároveň jsem cítil, jak ten hlas znovu sílí. Postupně jsem ho poznával.

„Přišel jsi pro mě?“ vyslovil jsem v duchu.

„Nemáš na vybranou, kamaráde...“ zazněla odpověď a já měl na okamžik pocit, jako bych za okny zahlédl obrys jeho postavy. „Myslíš, že byste našli tuhle chatu, toho starce a bratra, kdyby to Systém nezařídil?“

„Proč nás nenecháte na pokoji? Co chcete?“ zeptal jsem se znovu.

„Tebe!“

Opatrně jsem položil Kevinovu ruku, co nejtíšeji si oblékl kalhoty a bundu a znovu vyšel ven. Najednou mi bylo jasné, že nemůžu dál jen utíkat. Nemůžu se pořád schovávat. I kdybych došel s Ondrou až k Pevnosti, nebudu v bezpečí. Ani rodiče, kluci, děti na statku, děda... Nepřestanou nás pronásledovat, postupně dostanou všechny...

„Byl jste vybrán a synchronizován se Systémem a vaše selhání představuje ohrožení pro všechny...“ Odněkud z hloubky se vynořila věta operátora z doby mého výcviku. Ohrožení? Nebo taky záchranu! blesklo mi hlavou.

Zhluboka jsem se nadechl a všechno pustil, jak mě to naučil Ondra. A najednou to šlo, tíseň i strach zmizely a zůstalo jen vědomí, že to musím vyřešit jednou provždy. Že tu jde o něco důležitého a na mně vlastně vůbec nezáleží.

„Tak dobře...“ zašeptal jsem do tmy a v duchu dořekl: „Já, nebo Systém. Uvidíme.“

„Kde jsi?“ zavolal jsem ze všech sil do údolí. Odpověď nepřicházela.

„Kde jsi? Tady rekrut sí ár dvě stě čtyřicet čtyři,“ zopakoval jsem rázně v duchu a zároveň začal imaginovat svoje identifikační znaky. „Synchronizace ó ká.“

Okamžitě jsem věděl, že transportér čeká na hřebeni nad pastvinou. Že o mně ví, potřebuje mě. Strach už se nevrátil, vystřídalo ho vzrušení, že jsem to konečně já, kdo dělá rozhodnutí.

Zastavil jsem se vprostřed svahu a naposledy se otočil k dědovu domku. Kdoví, jestli se sem ještě někdy vrátím... Nemám jim napsat aspoň vzkaz?

Ale nebyl čas. Vystoupal jsem už skoro na hřeben, kde se na plošině proti nebi rýsoval obrys transportéru. Silueta postavy na cestě před ním mi vyšla pár kroků naproti. Zastavili jsme se ve stejném okamžiku a prohlíželi si jeden druhého, jako bychom se viděli poprvé.

„Miky?“

Postava jen přikývla a pokynula k otevřeným dveřím do útrob stroje.

**Každý z nás je my,
každý z nás je zástup,
který se vytrácí do nedohledna.**

Karel Čapek, Obyčejný život

13.

Monotónní zvuk transportéru mě skoro ukolébal. Seděl jsem připoutaný v sedačce nákladního prostoru, na sobě vojenskou uniformu Ligy. Jak dlouho letíme? Kromě Mikyho, který seděl na místě pilota a širokým průzorem sledoval ztemnělý obzor před námi, tu nikdo nebyl. Už mě vůbec nepřekvapilo, že kromě několika displejů ve stroji nebyly žádné ovládací prvky. Vlastně jsem byl najednou hrdý na to, že můj spolužák se vypracoval na pilota. A snažil jsem se nepřipouštět si myšlenku, co z toho kluka, kterého jsem znával, zbylo.

„Rád tě vidím...“ vyslovil jsem potichu. Žádná odpověď.

Skrz průhlednou podlahu jsem rozeznával ostré vrcholy skal, občas se v údolích objevilo několik světél. Na severu se nad obzorem klenula mléčně zářící kupole světla z centrálních distriktů.

My jsme ale zjevně mířili jinam.

„Vezeš mě ke své jednotce?“ pokusil jsem se navázat rozhovor, ale kamarád mlčel. „Nebo na převýchovu?“ Zase nic.

Zavřel jsem oči a chvíli bojoval s pokušením usnout, zapomenout na všechno a jenom odpočívat. Věděl jsem ale, že přesně tohle nesmím udělat. I když jsem od začátku cítil, že jsem se Systémem synchronizovaný a do vědomí mi zvenku vstupují informace a povely, snažil jsem se je držet na okraji pozornosti a neprozradit svůj úmysl.

Rebel, bleskl mi hlavou dětský nick, až mi to nedalo a nahlas jsem se zasmál. Miky se překvapeně otočil a ve stejné chvíli se transportér naklonil a vykreslil na nebi široký půlkruh.

„Co blbneš?“ syknul na mě nepředpisově.

„Vzpomněl jsem si na školu. A na to, jaký jsme dělali prenky... Máš nějaký zprávy od našich jéček? Nebo rodiny? Jsou v pohodě?“

Miky dlouho mlčel. Stroj mezitím srovnal kurz, zdálo se, že se stáčí stále víc na jihovýchod, kde se na obzoru taky začaly objevovat načervenalé pruhy svítání.

„Co bylo, bylo...“ odpověděl konečně. „Pro mě jsou mrtví.“

„A my pro ně taky, věděl jsi to?“ navázal jsem.

„Záleží na tom?“

„Pamatuješ, jak jsme vyhráli školní pohár a tys u vás doma uspořádal párty, i když se to nesmělo? A jak jsme si slibovali, že vyrazíme s klukama na trek? Nebo jak jsme byli na tý demošce? Taky jsem tam řval, že chci válku... A přitom je to totální šit, nemyslíš?“ pokračoval jsem, a i když se Miky zase odmlčel, cítil jsem, že je pořád nervóznější. Jako by i transportér namísto dosavadního hladkého letu ztrácel jistotu, občas se o pár metrů propadnul nebo prudce zahnul.

Chvilí jsem mlčel a znovu cítil, že se cizí síla pokouší vstoupit mi do vědomí, propátrat myšlenky, vybudit strach nebo touhu. Zhluboka jsem se nadechnul a snažil se vnímat přítomnost. Zvuk transportéru, světlaající východní obzor i horské pásmo pod námi.

„Nenarušuj transport, dvě stě čtyřicet čtyřko!“ zahlásil konečně spolužák a hlas mu malinko přeskočil. „Tohle fakt není výlet!“

Nejistota? Jako by v tom zakolísání bylo něco z dřívějšíka. A já si najednou uvědomil, že jsem schopen vnímat jeho myšlenky, a bylo mi jasné, kam letíme a co na mě přichystali. Polilo mě horko, namáhavě jsem polknul.

„Miky, proč jsi přiletěl zrovna ty?“ zeptal jsem se, i když mi to bylo jasné.

„Oslovuj mě předpisově, dvě stě čtyřicet čtyřko. Je mezi námi propojení. Byl to rozkaz,“ odpověděl stroze.

„Tys to nechtěl, kámo, že ne?“

„Mlč už! Proč si to pořád tak komplikuješ?“ zakřičel najednou. „Až tam doletíme, uvidíš, že žádný otázky už mít nebudeš!“

„A co když nedoletíme?“ vyskočilo ze mě.

„Proč bysme neměli doletět?“ zeptal se Miky překvapeně. A já najednou cítil jeho úzkost, strach, sevření, ve kterém vteřinu za vteřinou žije. Zalila mě lítost.

„Musím najít Filiho,“ zašeptal jsem. „A ty mi můžeš pomoci... Víš, kde je, že jo?“

„Co šlíš?“ zakřičel jako raněné zvíře, jeho bezpečnostní pásy vystřelily a on se postavil a udělal pár kroků ke mně. Podlaha transportéru se pod námi propadla, ale automat ji během pár vteřin stabilizoval.

„Pomůžeš mi, Miky? Třeba to vážně jde... vyklouznout Systému... osvobodit se... ty bys to nechtěl?“ podíval jsem se do jeho skelných očí a zacukal rukama připoutanýma k opěradlům.

„Systém je život. Budoucnost...“ začal překotně vysvětlovat. „Bez něj bychom už dávno byli mrtví.“

„Miky, plís...“ zopakoval jsem a konečně se mi podařilo se skrz skulinu v jeho pozornosti naladit na ovládací systém transportéru. Vzápětí jsem si živě představil, že stroj zatáčí obloukem vlevo a nabírá rychlost. V následující vteřině nás odstředivá síla zatlačila do strany, Miky se tak tak udržel na nohou.

„Co šlíš?! Neumíš to řídit... Okamžitě vypadni!“

„Tak mi musíš pomoci, kámo!“ procedil jsem skrz zuby a snažil se silou vůle nepustit stroj z kontroly.

„Okamžitě toho nech!“ vykřikl znovu a v ruce se mu objevil gan.

„Miky, musíš mi věřit... nemůžeme to takhle nechat... uvidíš, že to bude dobrý...“ podíval jsem se mu do očí, ale spoluzák uhnul a zvednul ruku se zbraní. Věděl jsem, že pokud mu Systém přikáže mě zabít, nedokáže vzdorovat. Ale třeba mě ještě potřebují živého...

„Jsem napojený do řízení,“ sykl jsem s vypětím. „Když mě sejmeš, půjdeme k zemi oba... ale posluž si, to přece chtěj, ne?“

Vzápětí jsem s transportérem znovu prudce zahnul, podlaha se naklonila, Miky po ní sjel a narazil hlavou o stěnu. Zbraň zazvonila a sklouzla do nákladového prostoru.

„Jony, prosím...“ zvednul se Miky a najednou vypadal tak, jak jsem si ho pamatoval ze školy. Jen po čele mu stékal proužek krve „Slíbil jsem, že tě přivedu... jinak bude konec... rozumíš?“

Na okamžik jsem zaváhal a díval se do jeho očí. Vzápětí se ale stroj naklonil čumákem k zemi a začal klesat. Skrz průhlednou podlahu jsem viděl, jak se k nám přibližují hory. A hned za nimi jsem ve vycházejícím slunci zahlédl monumentální hradbu Velké bariéry. Viděl jsem, jak Miky doširoka zaklekl a přivřel oči. Bylo jasné, že se snaží převzít ovládání stroje.

Podařilo se mi transportér ještě vyrovnat a srovnat kurz k Velké bariéře. To už jsem ale cítil, že Mikymu se to povedlo. Na čele mi vyskočil pot, srdce mi bušilo. Kousek po kousku síla protivníka narůstala a začala stroj stáčet zpátky.

„Ó ká, kamaráde, jak chceš! Tak jako za starejch časů!“ zahlásil jsem a znovu se zhluboka nadechnul a zabral.

Stroj poskakoval na nebi, v jednu chvíli se prudce zvedl a vzápětí o několik desítek metrů klesl. Znovu se stočil jako had, poskočil nahoru, dolů... Snažil jsem se nevnímat bolest nárazů, nespustit pozornost z řízení.

„Co vlastně chceš?“ zasípěl Miky.

„Pravdu, kámo...“ cedil jsem skrze zuby a zdálo se, že se mi postupně daří znovu převzít kontrolu nad strojem. Přesně v té chvíli pod námi proběhla linie Bariéry a my jsme zamířili nad poušť za okrajem. Miky se mě ještě jednou pokusil přetlačit, ale podařilo se mu stroj jen zvednout do výšky, naklonit doleva... Vzápětí něco zapraskalo, ucítil jsem pach spáleniny a motory ztichly.

„Co se děje?!“ zařval Miky. „Fuck!“

Na okamžik jako by se všechno zastavilo a pak jsme začali padat. Země se bleskově přibližovala. Ani jsem neměl čas se bát, jen jsem se díval a hlavou mi běželo, kde se asi roztrháme. Viděl jsem rozbitou cestu, skelety betonových budov...

Ne, to by byl blbej konec... fuck! Vší silou jsem zaškubal rukama i nohama, abych se uvolnil, ale nešlo to ani o milimetr.

„Miky!“ zakřičel jsem. „Nenechávej mě tady!“ Ale nikde jsem nikoho neviděl, jen jsem matně zaslechl, jak někdo otevírá průchod, do kabiny se hrne vítr...

Konečně pouta povolila a moje ruka automaticky stiskla tlačítko na boku sedačky. V následující vteřině mě obrovská síla vymrštila do výšky, kolem mě se rozevřelo nebe a já na okamžik přestal dýchat.

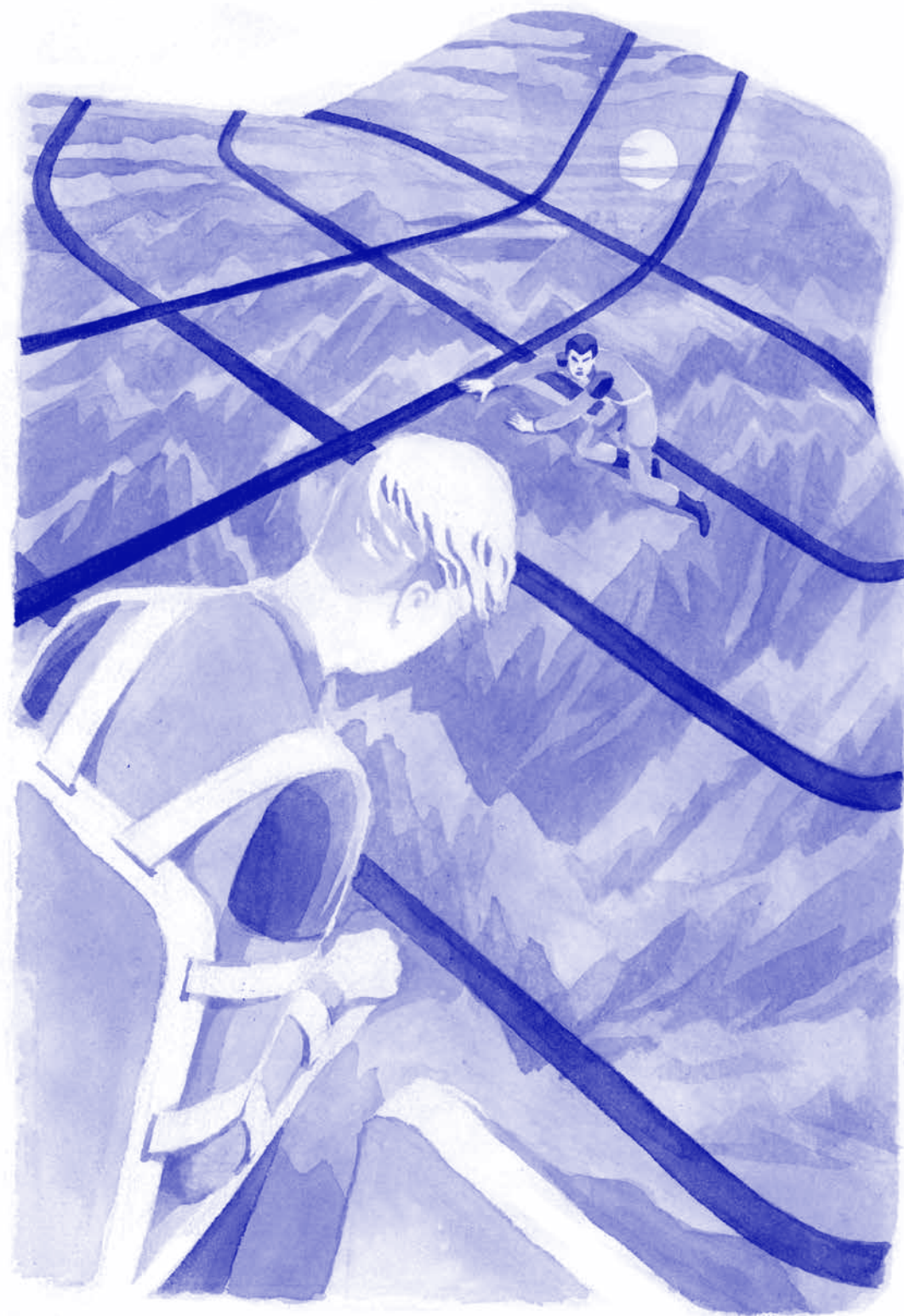
Na vteřinu, dvě, tři se mi zatmělo před očima, ale pak se výhled pode mnou otevřel jako velké divadlo. Stroj se s praskáním řítí dolů, za ním se valí dým a plameny. Když se zespodu ozval náraz a výbuch, uvědomil jsem si, že taky padám. Trvalo to ale jen pár vteřin, než jsem pocítil prudké šubnutí a nade mnou se rozepnul padák.

„Miky!“ zakřičel jsem a rozhlížel se, jestli ho někde nezahlednu. Dole pode mnou hořely trosky transportéru, ale do mě se opřel poryv větru a hnál mě dál do pusté pláně.

„Miky!“ volal jsem znovu a znovu do hukotu a praskání, země se bleskově přibližovala, zvedl jsem nohy, zaklonil se...

Náraz mě srazil na bok. Přitáhnul jsem šňůry, ale vzápětí se do padáku opřel vítr a vlácel mě po ostrých kamenech pokrytých jinovatkou.

„Fuck! Jauvajs! Šit!“ ulevoval jsem si při každém nárazu a měl jsem pocit, že mám většinu kostí v těle přelámaných. Konečně se mi podařilo popruhy padáku odepnout a s námahou se postavit. Opatrně jsem se protáhnul, zmáčknul si naraženou ruku, čelo... Ó ká?

Kolem pustá pláň, stará popraskaná cesta, podél ní pruh omrzlých trnitých keřů, ani ne o sto metrů dál doutnající zbytky transportéru.

„Miky! Mi...“ zavolal jsem znovu, ale vtom na mě zezadu dopadlo něco těžkého a srazilo mě to k zemi.

„Cos to udělal? Ty vrahu! Grázle!“ supěl mi Miky do tváře a kroutil mi ruku za záda. Pak mě začal škrtit. „Ztratil jsem je, rozumíš, ztratil...“

„Co blbneš?“ zasípal jsem a snažil se vyprostit z jeho sevření. „Nech toho!“ Vší silou jsem mu stisknul ruku, takže se mi podařilo aspoň trochu uvolnit krk a nadýchnout se. Rychle jsem se otočil a praštil Mikyho hlavou do čela.

Každý jsme se odkutáleli na opačnou stranu. Okamžitě jsem se postavil na nohy a očekával další útok. Miky ale vytáhnul vysílačku.

„Základno, základno, taky sí ej 446, hlásím havárii, hlásím havárii. Poloha neznámá, potvrďte příjem, přepínám... Rekrut sí ár dvě stě čtyřicet čtyři zadržen...“

Chvilí bylo ticho, rušené jen šumem a praskáním. Pak hlášení zopakoval a znovu čekal. A zase nic.

„Přijedou si pro mě, uvidíš! Vědí o nás, určitě o nás vědí...“

Zdál se mi najednou jako malý kluk, co ztratil hračku.

„Miky, jsme daleko, nezachytěj nás. Pojď se mnou, tohle je naše šance...“ podíval jsem se mu do očí.

„Jak se ti podařilo přerušit spojení? Vůbec nic necejtím, neslyším povely, jako by se Systém odpojil...“

„Jsem přece rebel, copak nepamatuješ?“ zasmál jsem se, ale popravdě jsem ani trochu nechápal, co se stalo.

„To není žádná sranda! Vo co gou?“

„Sorry, ale myslím... myslím, že tě odepsali. Tak jako mě. Že ta havárie nebyla náhoda, chápeš?“

Miky se pomalu sesunul na zledovatělou zem a složil hlavu do dlaní. Když se skoro minutu nehýbal, přiklekl jsem k němu

a položil mu ruku na rameno. Jakmile ji ucítil, prudce sebou trhnul a ve vteřině stál znovu ve střehu naproti mně.

„Nešahej na mě!“

„Miky, kamaráde...“ podíval jsem se na něj prosebně. „Věř mi, nejsem nepřítel. Pojď se mnou...“

„Tak si běž... já tady počkám, až pro mě přiletí... Ještě budeš prosit, abychom tě vzali s sebou... teda jestli už nebudeš viset na vlastních střevech po tom, co tě Maurové najdou!“

„Miky... prosím...“ podíval jsem se na něj a teprve teď jsem si zřetelně všimnul všech vrásek kolem jeho očí, strhaných rysů... Kam se poděl ten veselej kluk, co jsem ho znal od dětství? Nevím, jak dlouho jsme se jeden druhému dívali do očí. Do těch mých se draly slzy, protože jsem mu toho chtěl tak moc říct. Ale nedokázal jsem ze sebe vydat ani hlásku. A tak jsem zase všechno pustil a jen tak stál a díval se...

„Jakej máš plán?“ sklopil najednou oči a začal si upravovat uniformu.

„Nejdřív vypadnout od tohohle krámu,“ ukázal jsem na trosky transportéru. „A pak najít Filiho... a kluky... a spolu se pak postavit Systému,“ vypočítával jsem, a teprve když jsem to vyslovil, jsem si uvědomil, jak naivně to zní.

Miky se poprvé za celou tu dobu zasmál. A i když to znělo trochu nuceně, byl v tom záblesk našich klukovských let.

„Ty seš fakt blázen. Možná už chápu, proč se tě tak bojí... Poslouchej dobře. Filiho odvezli do kempu. Je to někde ve vnějších distriktech... ale moc bych nespolehal na to, že ještě žije. Nulová naděje na úspěch, rekrute...“

Po zádech mi přejel mráz. Už na palubě transportéru jsem v duchu zahlédl stín toho, co rebelům, jako jsme my, v kempu připravili. Ale nebyla jiná cesta.

„Ó ká! Díky. Jdeš do toho se mnou? Mně už je všechno fuk,“ podíval jsem se na něj a otočil se k odchodu.

„Nemůžu, Jony, patřím tam...“ ukázal na Velkou bariéru. „Ale možná se ještě potkáme. Hodně štěstí.“

Patříš sám sobě, chtělo se mi říct, ale namísto toho jsem zvednul ruku k pozdravu: „I tobě, kamaráde...“

Když jsem se pak na něj po deseti krocích naposledy otočil, pořád tam stál a díval se za mnou. „Budu na tebe čekat...“ zavolal jsem do hukotu větru, ale určitě mě na tu dálku neslyšel.

Čas jako by se zastavil. Mnoho hodin jsem šel po popraskané kamenité cestě, ale připadalo mi, jako bych se nepohnul z místa. Stále stejné trnité keře, koleje vyjeté transportéry a terénními vozy, hluboké olejové louže, které v sílícím slunci zvolna rozmrzaly, občas uschlý, vichrem ošlehaný strom. Jen mraky vystupující nad korunou Velké bariéry na obzoru se proměňovaly, barvily, tu připomínaly vystřelený šíp, tu obří ptáky nebo kosmickou stanici.

Vítr mi naštěstí fičel do zad, ale i tak jsem blahořečil Mikymu, že mě donutil obléknout si při nástupu zateplenou uniformu Ligy. Odpočíval jsem jen občas a až teď jsem si uvědomil, že mám hlad a žízeň. Nikdy jsem neseseděl dlouho, jako by mě něco hnalo dál. Snad jsem doufal, že se za další zatačkou nebo návřším najdu stopy, které mě povedou. Ale spíš mi ta zběsilá chůze pomáhala zapomenout na to, že nemám žádný plán a vlastně ani velkou šanci. Konečně se cesta stočila na východ, takže jsem Velkou bariéru nechal za zády a začal se od ní vzdalovat. I když jsem si říkal, že držet se cesty není moc bezpečné, jít volnou krajinou jsem se bál.

Jak jsem putoval dál a dál, často jsem měl pocit, že jsem na místě, které znám z výcviku. Z léta, kdy jsem tady na vnějších okrajích prostřednictvím přenosů plnil vojenské mise. Jako

by zákrut cesty, skalka nebo uschlý strom připomínaly něco z mých vzpomínek. Přece tam o kus dál musí být uprchlický tábor, studna nebo kolona vozů s potravinovou pomocí. Vzrušením se mi pokaždé rozbušilo srdce a já v tu chvíli nevěděl, čeho se bojím víc. Jestli toho, že tehdy šlo jen o simulaci a já jsem teď totálně ztracený v neznámé pustině, nebo toho, že Fili měl pravdu a všechny ty přenosy byly skutečné a já jsem na místě, kde jsem v létě bojoval, učil, odvážel lidi do kempů, mučil...

Ale vždycky se ukázalo, že jsem někde úplně jinde, protože zblízka jsem ta místa nepoznával a nikde nebylo ani stopy po našich akcích. Zvolna jsem se smířoval s myšlenkou, že to všechno v přenosech nebylo skutečné a já za ty události nenesu žádnou odpovědnost.

Pak se moje vzpomínky vrátily k Ondrovi a Lukášovi. A taky k Lence a ostatním z farmy. Bylo mi líto, že jsem je opustil bez rozloučení... Že jsem je vůbec opustil. Určitě si myslí, že jsem je zradil. A druhá zrada se přece neodpouští! Ne, to ne, musel jsem je přece ochránit, přijít tomu na kloub... Odvést pozornost a dát jim čas. A co když...? Na čele mi vyskočil pot při myšlence, že tohle všechno byl dokonalý trik Systému, jak mě získat. Vylákat mě do pustiny a tam mě nechat umřít. Znemožnit mi, abych mohl své přátele bránit. Najednou se celý můj plán zdál směšný a já si připadal zneužitý, opuštěný, ztracený...

Bylo ale jasné, že to, čeho se Miky po havárii tak děsil, je fakt. Systém tady na vnějším okraji na mě neměl žádný vliv. Necítil jsem povely, obrazy ve vědomí, příjemné a zároveň děsivé pocity napojení. Opravdu je tady člověk svobodný? A co to vůbec znamená? Dokážu si poradit, rozhodovat se, přežít? Nebo se na mě něco chystá?

Mraky houstly, až zakryly slunce docela. Pak se ve vzduchu objevilo pár sněhových vloček, jedna mi zabloudila za krk a pro-

brala mě ze snění. Posadil jsem se na kámen u cesty a natáhnul tuhnoucí nohy. Aspoň na chvíli si lehnout, odpočinout si... Ale jak moc mrazivá noc přijde? Tady, v otevřené krajině?

Tak jenom chvíli... jen pár minut. Přitáhnul jsem si zip ke krku a přes hlavu přehodil kapuci. Abych necítil hladové křeče v břiše, stočil jsem se do klubíčka mezi dva balvany, které mě chránily před ledovým větrem. Přivřel jsem oči a snažil se uvědomovat si přítomnost, svoje tělo, pozorovat myšlenky...

„Krásné ráno, Jony...“ uslyšel jsem nad sebou hlas. „Vůbec jsem nevěřil, že tě tady najdu...“

Bleskurychle jsem otevřel oči a posadil se.

„Fili?“ Kolem nikdo nebyl. Nechtělo se mi uvěřit, že to byl sen. Ten hlas byl přece tak skutečný!

Vyskočil jsem a začal se rozhlížet: „Fili! Fíííliiii!“ volal jsem do hukotu větru, ale nikdo nikde nebyl.

„Fili!“ zakřičel jsem ještě jednou a zaposlouchal se, jestli odněkud přece jen neuslyším odpověď.

Zdálky se ozvalo dunění. Rachot tryskových motorů a pak několik ran. Otočil jsem se k Velké bariéře a viděl, jak se zpoza ní vynořuje letka vojenských stíhaček. Obloukem překonaly linii a během několika dalších vteřin klesaly nad planinu. Jejich řev sílil, dunění jsem cítil v hrudníku, hlavě...

Rychle jsem se přitisknul ke kameni, pak jsem si všimnul, že puklina v zemi kousek od cesty je dost široká... Tak jak? Mám se tam doplazit? Srdce se mi rozbušilo a já cítil, že už zase nejsem sám, vnímal jsem ta neviditelná chapadla, která mě hledala, volala, zvala k sobě...

„Puť to!“ uslyšel jsem v duchu Ondrova slova. „Může se stát něco horšího, než že umřeš?“

Hukot sílil a já se mačkal k zemi a snažil se na nic nemyslet, ale šlo to dost těžko. Vykašli se na to, puť to! opakoval jsem si znovu a znovu...

„Když bouřné vlny v koráb bijí prudce a každý spěje z paluby se skrýt...“ vyskočila mi najednou slova, skoro jako bych slyšel zpívat kamarády.

„A v zoufalství když každý spíná ruce...“ přidal jsem chraplavě do hukotu kolem, „má duše cítí v bouři slastný klid...“

Bouře kolem mě i ve mně sílila, ale já byl najednou jenom pozorovatelem toho všeho. Vnímal jsem čáry letových drah mizějící do dálky, doznívající řev motorů, hukot větru i všechny svoje strachy a představy jako obrazy z mlhy, které se rychle rozplývají, mizí...

Posadil jsem se a otevřel oči. Bylo ticho. Nikde nic.

„Dokázal jsi to, Jony...“ uslyšel jsem znovu zřetelně, ale nikde nikdo. „Ale ještě zdaleka není konec, kamaráde... Vydrž. Nesmíš se ztratit...“

Ten hlas znám, ale to přece není možný... Už z toho všeho blázním! Nejlepší bude, když půjdu dál, musím najít nějaké místo na noc. Znovu se zvednul vítr, proniknul pod uniformu, rozcuchal mi vlasy. Naskočila mi husí kůže a roztrásl jsem se.

Udělal jsem tři dřepy s výskokem a pak jsem se rozběhnul dál po cestě, takže zima byla brzy ta tam. Tak, ještě kousek, udržet tempo, hlavně to nepřepálit... Najednou se cesta prudce stočila kolem skupinky stromů polámaných větrem a vzápětí se rozdvojila. Zastavil jsem, rozhlédl se a srdce se mi rozbušilo. Na prostranství z písku a kamení vystupovaly zbytky obdélníkových budov.

Rozbité dveře v křoví, rozmlácená okna. O kus dál převrácená nádrž na vodu, několik rozřezaných pneumatik, zapáchající jímka. Navzdory zkáze jsem měl silný pocit, že tohle už jsem někdy viděl.

Zastavil jsem se před jedním z domů. Nízká montovaná stavba, vyložené dveře, na zemi potrhání kniha s barevnými kresbami.

Prošel jsem dovnitř a rozhlédl se. Na zbytcích okenních skel květy nakreslené mrazem, rozbitý plastový dávkovač na vodu, vytrhané kabely, rozlámané dřevěné lavice, převrácený těžký stůl, bílá tabule. Vítr rozhoupal okno visící na posledním pantu a několikrát jím zabubnoval o zeď.

A vtom jsem si vzpomněl. Před očima mi vytanula letní mise. Pomoc uprchlíkům, jejich rodinám... Tady seděly děti... tady na zemi, ne, vlastně měly židle, tak kde jsou? Odsud jsem je učil... sem jsem psal anglické fráze... zvedl jsem ze země rozložený whiteboard a snažil se rozluštit zbytky posledního zápisu. Najednou jsem měl před očima celou jejich třídu. Jak jsme hráli pantomimu a děti se smály, když jsem předváděl kuchaře nebo dinosaura. A jak mi potom začaly zpívat, i když se to nesmělo. Napadení v písečné bouři, střelba...

Popošel jsem k místu, kde sedával Adnan. Sklonil jsem se k zemi a rukou prohrábl písek na podlaze. Pokusil jsem se vybavit si jeho tvář, oči... Je v bezpečí? Doma? Je vůbec ještě něco takového?

Zvedl jsem velký stůl a začal se probírat obsahem šuplíků. Všechno to tu leželo rozházené na hromadě. Sešity, barevné fotografie, pár polámaných tužek, plastové autíčko, dětské kresby... Obrázek moře a u něj několik postav a slunce s paprsky až na zem. Tohle mi přece Adnan namaloval... Tady nakreslil i mě. Dotkl jsem se schematicky načrtnuté postavy s velkým G nad hlavou...

Takže je to pravda? Byl jsem tady?! Ale to jsem přece nebyl já, byl tady můj stín, simulakrum, do kterého jsem přenesl vědomí, ten to všechno dělal. Já jen spal v operační kóji... Jsem přece ještě kluk!

Strčil jsem kresbu do kapsy a jako omámený jsem se vrátil k hromadě papírů zasypaných pískem a znovu zvedl svazek fotografií. Portréty dětí zepředu i zboku, jména, čísla, identifi-

kační údaje. A naspodu fotka třídy, děti, co se usmívaly nebo šklebily i s učitelem, co stál na okraji, mával, usmíval se. Dal jsem si fotografii až k očím a snažil se rozeznat tvář. Tu ale na fotografii zakrýval stín.

„Tohle jsem fakt nebyl já!“ zakřičel jsem do ticha, abych přehlušil ten pocit skutečnosti, naléhavosti a viny. A pak docela potichu: „To nejsem já...“

Stěny zapraskaly v novém poryvu větru, uvolněné okno znovu narazilo do zdi a na zem se vysypalo pár střepů. Ale mihlo se tam ještě něco. Bleskurychle jsem zasunul fotografii do kapsy, otočil se a zahlídl, jak škvírou po dveřích přeběhla tmavá postava.

Podvědomě jsem sáhl rukou po zbrani, ale žádnou jsem neměl. Vyběhl jsem ven a rozhlédl se.

Tamhle je! Přikrčený stín mizel za protější budovou. Zezadu se ozvalo bouchnutí.

„Hej! Kdo jsi?“ zakřičel jsem. Nic.

Na okamžik jsem zaváhal, ale zvědavost byla rychlejší než strach, a tak jsem se rozběhnul mezi bloky, zahrnul doleva... Tamhle je! Proběhnul jsem skrz probořenou stěnu a ocitnul jsem se v protáhlé hale, která tvořila jádro největšího domu. Kolem šero, jen několika rozbitými střešními okny se namáhavě prodíralo světlo. Dál se nedalo, ale někde tady musel být.

„Hej! Who are you?“ zakřičel jsem znovu a snažil se rozkoukat, rozeznat, jestli se někdo neschovává za hromadami odpadu kolem stěn.

WTF! Strnul jsem a po zádech mi přeběhl mráz. Po obvodu haly ležely nebo seděly bez hnutí desítky, možná i stovky lidských postav v uniformách Ligy.

„Tohle fakt ne... šit! Rychle pryč, kámo...“ zašeptal jsem sám pro sebe, ale už bylo pozdě. Najednou mě obklopovalo snad deset postav se zahalenými tvářemi. Mířily na mě zbraněmi,

pomalu se přibližovaly... Pak ke mně jedna z postav přiskočila a udeřila mě do zad kovovou tyčí.

Cukavá bolest mi projela od pravého ramene až k nohám. Zkroutil jsem se v křeči, hlava se mi zatočila. Klesl jsem na kolena, vzepřel se rukama o zem a strnule čekal další úder.

Muži ale na sebe začali vzrušeně volat řečí, které jsem nerozuměl, ukazovat na mě, hádat se.

Pomalu jsem zvedl ruce nad hlavu a přitom se snažil zahlédnout jejich oči. Kdybych si tak vzpomněl na slova, která jsem znal při výcviku...

„Šukran...“ vyskočilo ze mě konečně. Postava přede mnou se na mě překvapeně zadívala. Znovu jsem zvedl ruku k pozdravu, snažil jsem se usmát a pomalu se začal zvedat. Vzápětí jsem ale ucítil další ránu na temeni a všechno pohltila tma.

14.

Zdálky zaznívala změt hlasů. Pak se jeden chlapecký, dobře známý, ozval kousek ode mě... Na okamžik jsem měl pocit, že jsem ve světnici na statku. Dokonce jsem cítil vůni smažených koblih.

„Jaroušku...?“ zamumlal jsem.

„Ležet!“ ozvalo se ostře nade mnou a na rameni jsem ucítil pevný stisk. Jára to nebyl. Namáhavě jsem otevřel oči, ale kromě několika stínů jsem neviděl nic. Kolem tma, jen odněkud shora pronikal slabý paprsek světla. V něm jsem si všimnul velkých očí, které se nade mnou skláněly.

Chtěl jsem se posadit, ale do rukou i nohou se mi zaryly popruhy. Ze všech stran se rozlilo oslňující bílé světlo. Přivřel jsem víčka a úzkou štěrbinou se snažil rozeznat, kde jsem a co se děje.

Ve dveřích malé místnosti bez oken stála postava. Šátek jí zakrýval pusku i nos, jediné, co jsem rozeznával, byly jiskřivé černé oči. A vedle mě stál stejně zahalený chlapec.

„Kdo jsi?“ zeptal se kluk lámanou angličtinou a mě napadlo, jak těžké je na tak jednoduchou otázku najít odpověď. Zavřel jsem oči a položil hlavu.

Postava ve dveřích něco vzrušeně zavolala a kluk se znovu zeptal: „Která jednotka?“

„Nejsem nepřítel...“ vyslovil jsem pomalu a znovu otevřel oči. „Pustíte mě?“

„Kdo jsi?“ zopakoval junior a mně došlo, že tady asi dělá překladatele, protože se po každé mé odpovědi podíval na muže ve dveřích a něco mu vysvětloval.

„Číslo dvě stě čtyřicet čtyři. Zběhl jsem...“ odpověděl jsem podle pravdy a bylo vidět, že si chlapec s překladem neví rady.

„Já už ne voják...“ vysvětlil jsem jednoduše.

Kluk to muži zopakoval ve své řeči a oba ukázali s nedůvěrou na moji uniformu. Pak ale přistoupili ke mně a odepnuli mi popruhy na rukou a nohou. S námahou jsem se posadil a začal si masírovat zápěstí a snažil se nemyslet na to, co se mnou brzy udělají.

„Jak jsi přišel?“ zeptal se znovu překladatel. Přemýšlel jsem, jak nejjednodušeji to vyjádřit, pak jsem se ale postavil, že pád transportéru zahraju.

Muž okamžitě vytáhnul zbraň a ostře zavolal do chodby. Pro jistotu jsem se zase posadil a začal vyprávět.

„Já...“ ukázal jsem si na hrud', „... utíkám, ran... vojáci mě chytli... transportér...“ rukama jsem naznačil mávání křídly. „Letíme... nahoru... dolů...“

Chlapec mě pozorně sledoval, zatímco do místnosti mezitím přišli další dva ozbrojení muži.

„Já a voják bojujeme... Transportér... uíííí... bžžž...“ zahvízdal jsem a naznačil, jak stroj padá k zemi. Kluk se začal smát. Pak se obrátil na muže, ale bylo vidět, že moje divadlo překlad nepotřebuje.

Znovu jsem se odvážil postavit a naznačoval, jak utíkám.

„Zima... hlad... hledám lidi... pomoc... Hledám friend... zlí vojáci ho dali do kemp... Help! Šukran...“ zakončil jsem a sepal prosebně ruce.

Všichni v místnosti se začali vášnivě dohadovat, trvalo to dlouho. Zřejmě mě už ale nepovažovali za nebezpečného, protože si odkryli tváře. Nebo možná vědí, že stejně nepřežiju a není, komu bych jejich podobu prozradil. Jen chlapec mlčel a díval se na mě. Nevím proč, ale i mě zaujaly jeho oči, tmavé, jiskřivé... Pak si i on sejmul šátek.

„Adnan?“ zašeptal jsem. Mladík se nepohnul, ale oči ze mě nespustil. Bylo vidět, že si mě pozorně prohlíží, přemýšlí...

„Adnane?“ zopakoval jsem nahlas; tu tvář bych poznal mezi tisíci.

Muži zmlkli a podívali se na mě. Pak jeden z nich na kluka něco zavolal, ten ale zakroutil hlavou.

„Kdo jsi?“ zeptal se pomalu, ale bylo vidět, že se snaží v mém obličejí marně zahlédnout známé rysy. Jak to vysvětlit? Kolika simulakrům jsem během výcviku propůjčil život? Byl ten, co mučil, ten, co odvážel a zavíral lidi, bombardoval a pálil, i ten, co učil děti, tentýž? Co z toho jsem já?

„Adnane, jsem George. Učitel...“ vyslovil jsem pomalu.

„Lžeš!“ vykřikl Adnan a rozčileně se postavil. „Lžeš! George už není!“

„Byl jsem George... Teď jsem Jony... Přítel...“

„Lžeš!“ vykřikl kluk ještě jednou a začal něco rozčileně mužům vysvětlovat. Vypadalo to, že jsem ho naštvál.

„Ty voják! Nepřítel!“ znovu zakřičel a oči se mu zablýskly.

Zjevně šlo do tuhého. Tak co teď, blbe? Zastřelí tě jako jasného špeha... tak co vymyslíš, co jim řekneš, ty chytráku?

„Kiss me and smile for me...“ začal jsem pomalu zpívat „... tell me that you'll wait for me...“

Opět všichni ztichli. Adnan se na mě překvapeně podíval. Pak jako v tranzu udělal pár kroků a zastavil se těsně přede mnou.

„Hold me like you never let me go...“ pokračoval jsem.

„I'm leavin' on a jet plane, don't know when I'll be back again... Oh babe, I hate to go...“ přidal se najednou ke mně mutujícím hlasem a pak se na celé kolo rozesmál.

Pomalu jsem sáhl do kapsy a vyndal naněkolikrát přeložený papír a podal mu jej: „For you...“

Pomalu, skoro obřadně ho rozbalil. Bylo tam moře. A slunce s úsměvem a paprsky až na zem. A na břehu několik postav a u jedné z nich velké G.

„Sadiqon!“ zavolal na muže.

Pak mi papír vtiskl zpátky do dlaně a usmál se. „To tvoje, George...“

„Výborné!“ dožvýkal jsem poslední sousto, polknul a zapil vodou. „Šukran.“

„To vařil Kenan. Bratr. Moc dobrý,“ vysvětlil Adnan a pořád ještě s trochou nedůvěry se na mě podíval.

Před hodinou jsem se loučil se životem. A i když jsem byl stále oficiálně zajatec, od té chvíle, co mě Adnan rozpoznal jako svého učitele, se mnou všichni zacházeli vřele a pohostinně. Než mi stačil ukázat část podzemních úkrytů a představit mě snad dvaceti přátelům a příbuzným, setmělo se. Seděli jsme kolem stolu v malé místnosti ozářené bílým světlem. Kromě něj ještě matka, tři mladší bratři a starší sestra. Kluci rychle dojedli a s křikem si začali hrát v rohu bunkru. Jen holka si tiše sedla na zem a nenápadně nás sledovala. Vlasy jí zakrýval hedvábný šátek, a když se naše pohledy setkaly, pokaždé rychle sklopila oči k zemi.

„Jak ti chutnalo?“ přeložil mi Adnan matčin dotaz. Beze slova jsem se na ni podíval, a stejně jako jsem to viděl během představování, jsem sepnul ruce k sobě a jemně se uklonil na znamení díky.

„Jste hodní, že jste mě sem vzali. Jsem na útěku. Moji lidé mě pronásledují, protože jsem nechtěl zabíjet,“ vyslovil jsem pomalu, a když jsem viděl, že Adnan moc nerozumí, zopakoval jsem to pomalu ještě jednou, abych mu dal čas.

Podívala se na mě vážně.

„Zabít je zlé... Když ty zabít bytost, ty zabít i sebe. Zloději duší chtějí, abys zabil... Potřebují to. Bůh ti pomohl. Vysvobo-

dil tě a přivedl k nám...“ pomalu překládal její slova Adnan a já si nebyl jistý, jestli dobře, protože jsem moc nerozuměl.

„Děkuju. Pomáháte mi, i když já byl nepřítel... Vy lepší než my...“ vykoktal jsem ze sebe.

„Adnan řekl,“ pokračovala a kluk při překladu té věty hrdě ukázal na sebe a usmál se, „že ty přítel. Ty pomohl jemu, ty učitel. Šukran.“

Žena byla milá, ale ani ona se mi při rozhovoru nedívala do očí.

„Jsi muž... Ona žena...“ vysvětlil mi Adnan, když jsme o pár minut později i s jeho mladším bratrem šplhali po stupních kruhové šachty, která vedla z úkrytu přímo na povrch. I když mu máma řekla, ať mě nechá odpočinout, trval na tom, že mi musí ještě teď večer něco ukázat.

Brzy jsme byli nahoře, těsně pod poklopem jsme se zapřeli nohama v šachtě. Adnan zvedl hlavu, baterka na jeho čele osvětila dva kovové úchyty, zajišťovací závit. Pak zabral za páku, ale ta se ani nepohnula. Beze slova jsem chytnul páku těsně vedle jeho ruky, zatáhl... Závit zaskřípal a kovová deska vyskočila a odkryla pohled na černé nebe. Dýchnul na nás mrazivý vzduch.

Adnan svižně vyskočil a podal ruku Hamudovi, který si mě celou dobu pozorně prohlížel, ale neřekl zatím ani jediné slovo. Napadlo mě, že bych teď mohl jednoduše utéct. Ale kam? A hlavně proč?

„Rychle za mnou!“ kývnul na mě a pak něco zavolal na bratra.

Oba se rozběhli. Kužely obou baterek odhalily pobořený barák. Ten, u kterého mě před pár hodinami zajali. Bylo vidět, že to tu dobře znají. Vběhli vesele dovnitř a já podle světla viděl, že se zastavili uvnitř. Zůstal jsem stát a čekal, žaludek se mi sevřel úzkostí.

„Come!“ zavolal Adnan, a když jsem se neozval, znovu vykuknul dírou ve zdi. Světlo mě oslnilo, zaclonil jsem si oči.

„Pojď! Ukážu ti George!“ zavolal znovu.

Nesměle jsem vkročil do haly. V odlescích světél jsem znovu uviděl ty hromady lidských postav. Hamuda zrovna jednu z nich popadl za nohy a někam táhnul. Zůstal jsem stát a pomalu se rozhlížel. Panika prvního okamžiku pomalu odcházela, ale dobře mi pořád nebylo.

„Vojáci...“ vysvětlil mi Adnan. „Stroje... ne lidé.“

I když mi to bylo jasné od začátku, teprve když to vyslovil, se mi ulevilo. Tohle všechno jsou simulakra! Vojáci, řidiči, piloti... Kolik jich tam je? Sto? Tisíc?

„Vy jste je zabili?“ zeptal jsem se neobratně.

„No kill... Off...“ odpověděl Adnan, chytl mě za rameno a zatřásl. „Elektřina,“ dodal a mně to konečně došlo. Považovali mě taky za robota a tak jako všechny tyhle mě chtěli vy-zkratovat... Proto byli tak zaskočení, živého vojáka tady nečekali...

„Come!“ zavolal Adnan z protější strany haly. Oba s Hamudou stáli u skupiny postav legračně rozsazených na nízkých židlích nebo stojících kolem několika stolků, tabule opřené o stěnu... Vůbec mi nemusel říkat, že to má být škola. Kdyby byli desetkrát menší a nebyli to elitní bojovní roboti, mohla by to být docela dobře hračka pro bejbís, co jsem znal z reklam v šoping centru.

Adnan se zastavil u figuríny, která stála u tabule a něco ukazovala ostatním, a ukázal na ni: „George!“ A pak ukázal na mě a zopakoval to.

„Nice...“ kývnul jsem hlavou, ale v mihotajícím světle baterek, svištění větru a skřípání rozbité střechy jsem si připadal spíš jako v hororu.

„Hamuda!“ zavolal Adnan na bratra a ukázal mi, že se mám posadit na jednu z prázdných židlí. „Sviť a dívej se...“ Sundal si z čela baterku a podal mi ji.

Pak si oba kluci sundali boty a klekli si na betonovou podlahu. Adnan zavřel obřadně oči, Hamuda po něm chvíli pokukoval, ale pak se přidal.

Adnan začal předzpěvovat a brácha to po něm trochu neobratně zopakoval. Třikrát, čtyřikrát... Pak zmlkli a posadili se na zem se zkříženýma nohama, bylo vidět, že se soustředí. Začal jsem se trást a nebylo to jen zimou; už už jsem chtěl vstát a navrhnout klukům, že půjdeme spát, když se ozval tichý, sotva slyšitelný zvuk připomínající bzukot včel. Rozhlédl jsem se a kužel čelovky přeběhl celou halu.

„Sviť!“ sykl Adnan a bylo vidět, jak se soustředí. Podíval jsem se na něj a vtom jsem to spatřil. Tvář postavy, která stála opřená u tabule, se začala měnit. Strnulé mrtvé rysy se postupně uvolňovaly, pak víčka zamrkala a oči se otevřely, ústa a tváře se nejdřív protáhly v křeči, ale pak se pomalu roztáhly k úsměvu. Simulakrum ožívalo. Udělalo dva kroky k nejbližší lavici, u které nehybně seděl druhý voják, sklonilo se k němu a ukázalo něco v knížce, která před ním ležela. Pak se pomalu otočilo a vrátilo se k tabuli.

„Good morning!“ slyšel jsem jeho hlas. „Já jsem George... Učitel... Vezměte si učebnice...“ Tohle jsem byl já? Nebo pořád jsem? blesko mi hlavou. Robot se rozhlédl, znovu udělal pár kroků... Vlastně mi připomínal spíš Adnana – typický úsměv v koutku, gramatické chyby. Pak se znovu zastavil a jeho rysy zmrtvěly.

Chvíli bylo ticho, jen vítr kvílel. Podíval jsem se na kluky, kteří se zvedali ze země, protahovali...

„Hrajeme si na školu...“ vysvětlil jednoduše Adnan a kývnul na Hamudu, který, přestože zřejmě anglicky nerozuměl ani slovo, přikývl a zasmál se.

„Když jsme s bráchou dva, dokážeme ho rozhábat,“ pokračoval hrdě. „Mám tě tady pořád...“

Pak se na mě podíval a zeptal se: „Pomůžeš nám? Můžeme oživit dva... tři...“

Při představě, že bych měl svoje vědomí přenést do simulakra, mi znovu přeběhl mráz po zádech.

„Mejbí... Možná zítra...“ odpověděl jsem neurčitě. „Nemám sílu a potřebuju spát.“

„Ó ká,“ kývnul chlapec trochu zklamaně. Pak se na mě podíval a prosebně dodal: „Neříkej to mámě. Bojí se...“

Má proč, blesko mi hlavou. Předal jsem Adnanovi baterku, pokusil se usmát a dodal jsem: „Jdeme domů?“

Oba kluci přikývli.

Události se střídaly jako na houpačce. Když mě přijala Adnanova rodina, věřil jsem, že už mám vyhráno. Pak ale znovu přišli bojovníci a zavřeli mě do maličkého bunkru, ve kterém jsem stočený do klubíčka musel strávit celou noc. A ráno mi znovu svázali ruce a vedli mě k dalšímu výslechu. Doufal jsem, že tam bude Adnan, že mě z toho dostane jako včera, ale namísto toho na mě jeden z mužů spustil plynulou angličtinou: V jaké jsem sloužil jednotce? Jaké jsem plnil úkoly? V jaké oblasti jsme operovali... A já znovu a znovu opakoval, že nevím nic, protože jsem byl pokaždé na jiném místě, bez map a podrobných instrukcí.

„Prostě jsem se probudil a byl na misi... Nevěděl jsem, že to není hra,“ snažil jsem se vysvětlit, ale bylo vidět, že mi nevěří, nechápou.

„Proč jsi tady, vojáku? Co Liga chystá?“

„Nevím. Naprogramovali mě. To jsem nebyl já...“

Postupně předvolávali svědky. A já některé z nich s hrůzou poznával. A vzpomínal jsem si i na okamžiky, kdy jsem nad

nimi měl moc. Stařec, kterého jsem obelhal a poslal do kempu, žena, které jsem odebral dítě, kterou jsem vyslýchal, mučil... Najednou jako bych byl znovu v tom bunkru, cítil, jakou radost mi dělalo, když jsem spojil ty dva dráty a pustil do ní proud...

Seděli jsme proti sobě a dlouho mlčeli. Dívala se mi do očí a já cítil, že mě poznává. Přestože jsem měl tehdy úplně jinou tvář.

„Má jeho oči...“ řekla pomalu. „Ale tohle je ještě chlapec.“

Nechápu proč, ale hned po výsledku jsem zase mohl volně odejít, dokonce jsem dostal trochu vody a obilnou placku. Adnan s Hamudou si mě rychle našli a provedli mě spleť podzemních chodeb, průchodů, nízkých hal. Podle anglických označení na křižovatkách bylo zřejmé, že tu byla vojenská základna nebo strategický sklad. Ale když jsem se Adnana zeptal, kdy tady byli vojáci naposled, nechápal.

„Jdeme nahoru?“ zeptal jsem se kluků, když mě po víc než hodině prolézání podzemím rozbolela hlava a netušil jsem, jestli je den, nebo noc. Adnan se mi podíval do očí a spojil tři prsty pravé ruky do špetičky na znamení, že mám být trpělivý.

„Hledáš kamaráda?“

„Yes...“ odpověděl jsem popravdě. „Chytili ho vojáci... Mám strach...“

„Najdeme sadiqon!“ oznámil mi suše a ukázal před sebe. „Tam...“

Tunel byl široký a vysoký, pohodlně by jím mohl projet elektromobil. Matné světlo se rozsvěcelo vždy několik metrů před námi a kousek za námi zase zhaselo. Chodba brzy končila, došli jsme k ocelovým vratům s několika senzory, zajišťovací pákou. Znal jsem podobné z výcvikového střediska, tam stačilo

imaginovat identifikační znaky... Polil mě pot při představě, že se dveře otevřou a zevnitř se na mě vyvalí vojáci Ligy. Ale elektronické řízení bylo zjevně mrtvé, protože Adnan jednoduše otočil zajišťovacím kolem a dveře poskočily a na šířku dlaně se pootevřely. Kluk se do nich opřel. Pak ještě víc zabral, zasupěl... „Help!“

Přidal jsem se k němu, zapřel se zády... Yes!

Oválná místnost, do které jsme téměř vpadli, se zalila mléčným světlem. Dutá obrazovka přes celou stěnu, ovládací pult, kóje se záložními ochrannými obleky.

„Vojáci tady ne,“ vysvětloval Adnan; asi si všimnul, jak jsem zblednul. „Dlouho ne...“

„Dvacet let... mejbí...“ doplnil jsem ho. Aspoň jsem to odhadoval podle vzhledu a navigačních a informačních nápisů. „Co tady děláme?“

„Najdeme kamaráda. Koukej,“ odpověděl kluk sebejistě a přistoupil k ovládacímu pultu.

„To nebude fungovat...“ mávnul jsem rukou, ale to už Adnan přepnul spínač napájení a před námi se rozsvítilo souhvězdí kontrol a ovládacích prvků.

„Hand...“ ukázal mi na siluety rukou, které se rozsvítily na jednom z velkých dotykových displejů přede mnou.

„Moje?“

Adnan přistoupil k pultu a přiložil ruce na displej. Siluety dlaní a prstů se podbarvily červeně, a když je pomalu oddálil, v prostoru před námi se rozsvítila holografická mapa, ikony, pohledy z kamer...

„Wau... fakticky běhá!“ vypadlo ze mě. To už ale Adnan ve vzduchu rukama roztahoval mapu kontinentu, natáčel ji a zoomoval a před námi se objevovaly hory a řeky s popisy, Velká bariéra...

„Můžeš najít kamaráda! Kde on bydlí?“ podíval se na mě kluk, ale to už jsem se taky propojil s projekcí a převzal náhled.

Chvilí trvalo, než jsem se zorientoval. A i když jsem nepřestal myslet na Filiho, bylo mi jasné, že na mapě ho nenajdu. Vlastně jsem ani pořádně nevěděl, kde naše jednotka cvičila, natož kam ho odvezli. Ale nechtěl jsem Adnana zklamat, a tak jsem na-zoomoval střed starého kontinentu, ještě blíž podél téhle řeky...

„Nevím... Ale ukážu ti, kde bydlím já... moji školu...“

To bude sranda, vidět naši polis v době, kdy jsem ještě ne-žil... blesklo mi hlavou, přiblížil jsem obraz víc, bylo mi, jako bych skutečně klesal k městu, spouštěl se nad naši školu, hlavní ulici, ještě blíž...

Pravou rukou jsem přepnul na street view, znovu přiblížil...

Pohled se přetočil, na pár vteřin se mi zamotala hlava, pak se ale z mlžného oparu vynořily obrysy známých míst. Přímou přede mnou drajvili na bicyklech junioři. Hele, Feri. Jak ztěžka se opírá do pedálů!

„Tak jedem, makej!“ uslyšel jsem hlas Vikyho, který se vynořil zezadu. Kolem se mihnul informační displej na křižovatce, ukazoval 10. listopadu letošního roku. Že by to byl přenos? Wau!

„Víš, kolik toho musíš dneska ujet...“ rejpnul si do Feriho Viki a zařadil se na kole vedle obou jéček.

„Nemusíš mi to pořád připomínat! Copak za to můžu, že mám chuť k jídlu?“ rozčiloval se Feri.

„Kdyby vaši souhlasili s medikací, mohl bys mít klid,“ otočil se na něj Pete. „Ale to jsou pořád jen řeči o svobodě, zdraví...“

„Prostě mi chutná...“

„Jsme prej poslední generace s téměř trablema...“ navázal Viki a všichni tři zabočili prudce doprava, jako by byli jen jeden. Navigace fungovala bezvadně. „Naše děti už preventivně naskenujou a geny upraví ještě před narozením. A všichni budou hepy...“

„Tak to budou fakt chudáci! Apokalypsa!“ komentoval Feri a rukou se pokusil otřít čelo pod helmou.

„Chudák jsi ty, zaber! A ne aby sis tam zase dal posilování pohonu!“

„Kam jedete, jéčka?“ nechal jsem se strhnout a pokusil se vstoupit do hovoru.

„Dojezd dvě minuty...“ otočil se Viki na Feriho a pak dodal: „Za minutu přehánka, zvýšit rychlost.“ Bylo jasné, že mě neslyší, přenos byl jednostranný.

„Třeba bude sníh... Jako bejby jsem ho zažil.“ Pete se zařadil za oba juniory a taky dal pokyn k akceleraci. „Je to fakt cool!“

Všichni tři se přiblížili na dohled sportovní haly, až k nám zářily holografické projekce všech aktivit, které se tu nabízely. V tu chvíli se zvedl vítr a hnál proti nám ledové krystalky smíšené s deštěm. Jako bych cítil jejich nárazy na čele, vlhly mi vlasy, oči...

„Spídujeme dovnitř, jéčka!“ Pete seskočil z bicyklu a poslal ho, aby se automaticky zaparkoval do stojanu.

Ti tři rychle zmizeli uvnitř haly. Skrz průhlednou stěnu jsem ještě chvíli sledoval, jak míří k šatnám, výdejně sportovního náčiní... V té chvíli projekce na vteřinu zamrzla, obraz se pomalu rozplynul a taky ostatní kontrolky a monitory v místnosti postupně pohasly.

Sedl jsem si do křesla a bylo mi sladce smutně. Jako by na mě dýchlo něco dávného a zároveň krásného, cítil jsem, že do očí se mi tlačí slzy.

„Baterky špatný. V zimě ne slunce, sorry...“ vysvětloval Adnan náhlé ukončení přenosu.

Dlouho jsem nebyl schopný slova. Postupně mi docházelo, že tenhle starý vojenský terminál je napojený na informační systém všech polis, všech rodin a snad i škol, vlád... Kamery, mikrofony, možná i elektronická komunikace a kdovíco ještě.

„Zítra zase funguje. Přijdeme hledat...“ usmál se na mě. Světlo v místnosti pohasínalo. „Jdeš pomoci?“ zeptal se nejistě a rozsvítil baterku.

„Šúr. Kam?“

„Nahoru. S klukama uklízet... vojáci.“

„Tak jo.“ Souhlasil jsem, i když jsem netušil, co tím myslí. Vyrazili jsme tmou a mně před očima stále visel obraz juniorů z naší školy, jejich hlášky, problémy, kterými jsme žili. Litoval jsem, že se přenos přerušil tak brzy. Jak rád bych se podíval o kousek dál, naší ulicí, domů, možná bych zahlédl mámu, jak pracuje na zahrádce, tátu... Ale spolu s tím ve mně znovu narůstal strach. Co když mě teď právě Systém odhalil? Když jsem se dostal k nim, někdo to musel přenášet, registrovat... A co když tenhle terminál není tak zastaralý, jak vypadá? Neměl bych radši zmizet?

Na křižovatce jsme znovu zabočili vpravo, tunel začal po několika desítkách metrů prudce stoupat k povrchu a končil malou plošinou, na kterou otevřenými vraty pronikaly sluneční paprsky. Zastavili jsme a snažili se v ostrém světle rozkoukat.

„Hejá!!!“ zakřičel Adnan, až se stěny rozechvěly a ozvěna jeho hlas několikrát vrátila, a vyběhl ven. Z několika stran se ozvala jásavá odpověď dětských hlasů.

Udělal jsem pár kroků a zastavil se u ústí chodby. Stáli jsme na plochem návrší, ze kterého byl super rozhled, a dívali se na zbytky tábora, pobořené baráky, popraskanou cestu. Kus od nás trčel k nebi skelet betonové pozorovatelný, o něco dál na kruhové plošině stály dva zaprášené transportéry. Otrásl jsem se zimou, přitáhl spínač uniformy až ke krku. Na plátku pod námi pobíhalo asi sedm kluků. Někteří z nich leželi na zemi, další něco hledali a každou chvíli na sebe hlasitě pokřikovali. Nějaká gamesa?

„Come on!“ zavolal Adnan, naklonil se k staršímu juniorovi a ukázal na mě.

Seběhl jsem k nim a rozhlédl se. Mezi troskami baráků, ale i dál u cesty nebo na okraji pouště leželo několik postav v uniformách. Simulakra.

„Uklízíme,“ vysvětlil chlapec, který spolu s bratrem po kamenité cestě táhl za nohy robota.

„Chcete pomoci? Help?“ zeptal jsem se, ale kluci zavrtěli hlavou. Pak jsem za kamenem zahlédl další postavu. Voják, který příkrčený sledoval prostor tábora. Vypadalo to, jako by byl stále v akci. Vidí mě? Nebo ti, kdo ho řídí?

Popošel jsem k simulakru, přikrčil se a chvíli čekal. Bylo jasné, že je mimo provoz. Oči měl zavřené, hlavu nepřirozeně zvrácenou nahoru. Jak dlouho tady asi je? Popravdě se mi vůbec nechtělo se ho dotýkat, a tak jsem jen zamával a mlčky na postavu ukázal. Vzápětí jsem ale za ohybem cesty uviděl stát velké vojenské auto.

„Hej! Koukejte! Tamhle!“ zavolal jsem na Adnana. Asi to znělo dost naléhavě, protože kluci všeho nechali a rozběhli se ke mně. Když uviděli auto, zaječeli nadšením a beze stopy strachu vyrazili k němu.

Během chvíličky se dvěma z nich podařilo otevřít kabinu a vytáhnout ven figurínu řidiče i spolujezdce. Další naskákali na korbu, a když tam nikoho dalšího neobjevili, začali auto prolézat a prohledávat.

„Hej! Zpátky! Do práce!“ okřikl je nejstarší junior a kluci okamžitě seskákali z auta, chopili se strnulých simulaker a ve dvou nebo ve třech je šetrně přenášeli ke skladišti.

„Bejbís...“ pronesl jéčko na jejich adresu, trochu opovržlivě. Mohlo mu být tolik co mně, hlas už měl hluboký a pod nosem se mu černalo jemné chmýří.

„Monty,“ představil se a podal mi ruku. Anglicky uměl slušně.

„Jony,“ stiskl jsem ji a podíval se mu do jiskřivých očí.

„Jony? Ne George?“ zeptal se nedůvěřivě.

„Řídil jsem George. Long time ago... Vojáci říkali, že je to hra...“ snažil jsem se vysvětlit, snad posté. Chvíli se na mě neurčitě díval, pak mlčky ukázal na postavu průzkumníka, popošel

k ní a popadnul ji za bezvládné ruce. S nechutí jsem se sehnul a sevřel její nohy. Chvilí jsme šli beze slov, simulakrum se zdálo každým dalším krokem těžší a těžší.

„Kde se tady vzali?“ zeptal jsem se a kývnul hlavou na figurínu, kterou jsme nesli. „Včera večer jsem tady nikoho neviděl...“

„Ožívají...“ odpověděl stručně Monty. „Někdy v noci, někdy ve dne... vyjdou ze skladu a bloudí tady kolem... hledají nás...“

Vstoupili jsme do zšeřelého baráku, který sloužil jako sklad robotů, a uložili toho svého na okraj dlouhé řady. Je bezpečné je tady nechávat?

„Tys je řídil?“ zeptal se Monty, když už jsme byli zas venku a sledovali skupinu kluků, kteří se přetahovali o poslední simulakrum.

„Yes...“ odpověděl jsem a na chvíli jako bych byl znovu v operační kóji. „Byl jsem jimi... v nich...“ dodal jsem pomalu, ale asi tomu úplně neporozuměl.

„Můžeš je řídit teď?“ ukázal směrem k baráku za námi. Než jsem stačil odpovědět, dolehl k nám křik a brekot. O kus dál se malí kluci váleli na hromadě a o něco se prali. Rozběhli jsme se s Montym za nimi, ale to už se zespodu hromady vydrápal Adnan a v náruči pevně svíral černozený kopací míč. Kluci se na něj znovu vrhli a snažili se mu ho vytrhnout, ale když nás uviděli, zůstali stát.

Junior se postavil mezi ně, ukázal na Adnana a ten mu ból dost neochotně hodil.

Následovala chvíle vzrušeného dohadování, až proti sobě stály dva stejně početné týmy a začala hra. Fotbal jsme ve škole taky hráli, ale už tehdy to bylo dost retro. A vlastně mi to nikdy moc nešlo. Tady všichni běhali za míčem jako stíhačková letka, střely mířily do všech stran, jako by tam ani žádná brána nebyla. Vlastně jsem byl rád, že se mě neptali a rovnou mě zapojili do hry. Nejdřív jsem vyčkával v obraně, ale pak jsem se

nechal strhnout všeobecným veselím a honil se za míčem, křičel a smál se jako pominutý.

„Good?“ zamrkal na mě Adnan, když jsme možná po hodině hry leželi vyčerpaní na zemi a zhluboka oddechovali.

„Yes...“ odpověděl jsem a uvědomil si, že je to poprvé za hrozně dlouhou dobu, co jsem se od srdce smál. Posadil jsem se a sledoval, jak partička do půl těla svlečených kluků pije vodu z hydrantu a navzdory mrazivému větru se mlátí zpocenými tričky. Mají jeden druhého, svoje rodiče, známé, fotbal a hry... Jen já jsem pořád sám.

„Jdeme za klukama?“ zeptal se Adnan.

„Jdi sám...“ odpověděl jsem tak, že se na mě podíval a řekl: „Nebud' smutný. Najdeš sadiqon...“

„Zachránil mě...“ řekl jsem pomalu. „A já ho opustil. Bojím se o něj.“

„Neměj strach...“ řekl kluk tiše. Zvedl jsem hlavu a podíval se k obzoru. Slunce se sklánělo a skrz cáry mraků spouštělo k zemi vějíř paprsků.

„Boží prsty...“ ukázal tím směrem Adnan.

Chvilí jsme mlčeli a mně pomalu docházelo, že mě znovu skoro dostali. Na mou sebelítost, stesk, pocit viny i ukřivdění. Ty blbe! Řekl sis přece, že do toho půjdeš! Už se nechci bát, musím dokončit to, k čemu jsem se rozhodnul, když jsem opouštěl dědovu chatu. Musím se dostat do Systému. Odtud nebo odkudkoli. Protože teprve až se s nimi utkám a najdu Filiho, se můžu vrátit. K mámě a tátovi. K Ondrovi s Lukášem. Ke Kevinovi s dědou... Pokud pak zbyde ještě někdo, kdo by se vrátit mohl.

„Pí, pí, pí...“ vyrušil mě z úvah jemný zvuk. Displej hodinek na Adnanově ruce se pravidelně rozsvěcel a zhasínal. Podíval se na něj, vypnul signalizaci a kývnul na mě: „Salá... modlitba.“

Pak se postavil a něco zakřičel. Všichni kluci nechali hraní, popadli svoje věci a rozběhli se k černému ústí tunelu do podzemí.

15.

Během následujících dní jsem se postupně stával součástí zdejšího života. Ale i když se na mě obyvatelé tohohle „konce světa“ už nedívali nepřátelsky, a dokonce ani zvědavě, pořád jsem nechápal, jaký status tady vlastně mám. V jednu chvíli mě povolali k výslechu nebo nechali spát v malinké dusné kobce na holé betonové podlaze, vzápětí mě žádali, abych děti učil anglicky, zvali mě na oběd nebo společnou modlitbu. Salá se zdála důležitou součástí života komunity. Vlastně bylo běžné, že lidé ve stejný čas přerušili práci nebo hovor, zuli si, podobně jako první večer Adnan s Hamudou, boty a začali zpěvavě vyvolávat svoje prosby a velebit Boha.

Hlavní setkání bylo každý večer v největší kruhové hale. Mohla mít v průměru padesát metrů a její kupole se zvedala do pořádné výšky. Byl to jediný prostor, do kterého shora pronikalo venkovní světlo. Tunely ústily do sálu z několika směrů jako paprsky, takže pokaždé, když se ozval zpěv svolávající na modlitbu, se muži, ženy i děti scházeli ze všech stran, klekali si nebo sedali do řad na velký koberec a z chaotického zástupu se stával jeden harmonický organismus.

Jejich zvyky jsem ani v nejmenším nechápal, ale to bylo jedno. Seděl jsem stranou, poslouchal zpěv a volání a promýšlel další plány.

Miky se po havárii zmínil, že Filiho odvezli do kempu ve vnějších distriktech. To by mohlo být někde tady, ale klidně taky stovky kilometrů daleko. Bez přesné polohy nemám šanci ho najít a umřu v poušti dřív, než se o tu šílenost pokusím...

Je možné, že terminál téhle základny skrývá informace o táborech? Od toho dne, kdy mě Adnan vzal do navigačního střediska, se mi tam ale nepodařilo dostat. Vlastně už se mnou Adnan

tak často nebyl. Ne že by ke mně byl méně vřelý, ale už mě tak často nevyhledával a trávil víc času s klukama nebo rodinou. A často taky na mnoho hodin mizel a vracel se až po setmění.

Párkrát jsem se pokusil najít řídicí terminál sám, ale vždycky jsem se ztratil ve spleti chodeb. Čas ubíhal. Jak je to dlouho, co jsme se s Filim viděli naposled? Tři týdny? Měsíc? Nebo mnohem víc? Ani nevím, jak daleko jsem od vojenské základny utíkal, kterým směrem jsme s Ondrou putovali v horách ani kam až jsme se s Mikym dostali transportérem...

Sedmý den, když už jsem se začal smiřovat s myšlenkou, že se v noci vytratím a půjdu nazdařbůh dál, jsem dostal za úkol vyvézt na povrch zbytky z kuchyně. Vozík měl jet sám, ale kolečka se každou chvíli zasekla nebo vzala zpátečku, pak se stočila prudce doleva, doprava, zase zastavila...

„Šit! Dopředu, ty blbe!“ ulevoval jsem si a snažil se vozík zatlačit na správný směr, ale marně.

„Helou!“ uslyšel jsem zezadu známý hlas.

„Marhaba Adnane! Rád tě vidím!“ neskryval jsem radost. „Kde jsi včera byl?“

„Mise. Ty s námi?“ zeptal se.

„Mám práci...“ ukázal jsem na zaseklý vozík a znovu se ho neúspěšně pokusil srovnat.

„Já help ty...“ usmál se kluk, přikleknul k podvozku a něčím párkrát škubnul. Kolečka se uvolnila, Adnan do vozíku lehounce strčil a ten se rozjel směrem k východu.

„Gou!“ zakřičel radostně, naskočil na stupátko podvozku a mizel za zatáčkou. „Počkám venku!“ Pomalu jsem v duchu napočítal do deseti, abych zpracoval vztek na sebe i na pitomej vozík, rozhlédl se... Počkat, tady je mi to povědomý! No jo, to je ten tunel, dál tři stejný chodby, odbočit tou pravou... Wau!

A najednou jsem znovu stál v oválné místnosti zalité mlčným světlem. Přímo přede mnou ovládací pult, obří obrazovka.

Yes! Chvíli jsem stál a poslouchal, jestli někdo nejde, ale byl klid. Pak jsem udělal tři kroky dopředu... Tady to tehdy Adnan zapínal, ON/OFF, úplně blbuvzdorně... Ó ká.

Sepnutí skoro nebylo slyšet. Kontrolky se ale rozsvítily okamžitě, stejně jako displej se siluetami rukou. „Sem pravou a tady levou...“ uklidňoval jsem se. „Jenom se podívám, co je tady kolem... tak se ukaž... jedem...“

Červené body na mých dlaních začaly v prostoru vymezovat území... Velká bariéra, centrální oblasti... hory... Ještě kus na východ... podél Bariéry... Fuck, tady to ukazuje jenom poušť... Musí tady přece být moje lokace, jasně, tady, gou, gou... Aktivace!

3D obraz se rozběhl a stočil tak, že se mi zatočila hlava, a během pár vteřin se zastavil ve výšce nad naším úkrytem. Ale na rozdíl od přenosu z naší ulice šlo o starší záznam, protože na snímku všechny budovy tábora ještě stály a po silnici bylo rozmístěno několik vojenských aut a nehybných lidských postav.

Oddálil jsem obraz a pozorně sledoval terén. Cesty vedou tady na východ... tahle se odklání... Popisy a informační matice důvěrně známé z náhledů obydlených oblastí téměř chyběly. Pak mě něco napadlo a kliknul jsem na ikonu „noční pohled“. Projekce krajiny ztemněla, zdálo se, že tma vstoupila do celé místnosti, a nad námi se dokonce objevily hvězdy pospojované do souhvězdí.

Zpět! Jihozápad... Levá třicet...

„Fili! Tak Fili, kde jsi, ukaž se...“ šeptal jsem a snažil se rozpoznat v ztemnělé pláni kupole nočního osvětlení. Ale víc než očima jsem pátral v myšlenkách, v srdci. Snažil jsem se vybavit si jeho tvář, černé obočí, jemný úsměv, hlas...

„Doleva! A přiblížit... Ještě víc...“

Pode mnou zářil obrovský obdélníkový areál, rozeznával jsem příjezdové cesty ozářené šňůrami světla, několik řad baráků, heliport... Yes, to je určitě kemp... Mám to!

Roztáhnul jsem ruce, abych obraz přiblížil, ale v té chvíli se obrazovka rozsvítla červeně.

„Přístup odepřen... identifikujte se!“ začalo blikat přede mnou v prostoru.

„Šit! To ne!“ Znovu jsem roztáhnul ruce ve snaze pokyn obejít, ale to už se obraz začal rozplývat, kontrolky ještě několikrát zablikaly a pak zhasly. A s nimi i všechna světla v hale.

„Fuck!“ Uvědomil jsem si, že nemám baterku. Nahmatal jsem opěradlo křesla, pomalu jsem se posadil a čekal, až se aspoň trochu rozkoukám. A vtom jsem ho zahlídl. Nevím, jestli před sebou, nebo jenom ve své mysli, nejdřív se objevily oči a potom celá tvář s jizvou na čele i nose... znovu se díval někam do prázdna a já cítil, že je hodně, hodně blízko.

Natáhnul jsem ruku a zašeptal: „Fili... kamaráde...“

„Hej! George!“ dolehla ke mně ozvěna Adnanova hlasu a po ní dusot jeho kroků rozléhající se v příchodovém tunelu.

„Kluci čekají! Run, George, run!“

„Už jsem ti říkal, že nejsem George, ale Jony...“ snažil jsem se mu znovu vysvětlit, když už jsme s celou klukovskou jednotkou stáli připravení venku. Od severu foukal silný vítr a nízké šedivé mraky i bez něj vypadaly dost hroživě.

Pak se odněkud vynořilo staré nákladní auto.

„Nahoru! Rychle!“ ukázal Monty na korbu a všichni začali šplhat nahoru. Vůz se rozjel, ještě když jsme poslední kluky vytahovali přes okraj.

Mířili jsme na jih, vítr nám cuchal vlasy, za námi se doširoka zvedal pruh prachu a kluci křičeli radostí. Vůz poskakoval, smýkal se, občas prudce zabrzdil a znovu se rozjel, byl zážrak, že jsme se všichni udrželi na korbě. Přesto jsem se snažil sledovat krajinu. Základna už dávno zmizela, podél naší rozbité cesty se občas objevil skelet domu nebo vrak nějakého stroje.

„Kam jedeme?“ snažil jsem se překřičet řev motoru.

„City...“ Monty a ukázal k obzoru.

Nejdřív jsem neviděl nic, ale během pár minut z kamenité pouště vystoupily sotva znatelné obrysy budov. Jak jsme se blížili, rostly před očima výš a ještě výš, jako mrtví obři. I silnice se postupně rozšiřovala, lemovaly ji sloupy dávno nefunkčního elektrického osvětlení, zchátralé ploché budovy, nánosy rozbitého skla. Vjeli jsme do města.

Mohutné domy se teď tísnily nad námi, praskliny ve zdech, roztržená okna, občas dvě tři postavy namáhavě procházející ruinami. Měl jsem pocit, že co nevidět musí spadnout, zavalit nás... Konečně jsme zastavili.

Řidič se zahalenou tváří sklopil postranice a něco zavolal, ale většina kluků už stejně seskákala, každý s igelitkou nebo batohem.

„Za dvě hodiny odjezd,“ přeložil mi Monty. „Pojď se mnou.“

Vyrazili jsme ještě s Adnanem a dvěma dalšími juniory úzkou ulicí mezi domy. V kostře mrakodrapu hučel vítr, ozývalo se skřípání, praskání. Po chvíli se Monty zastavil před rozbitou skleněnou výlohou. Podle všeho to byl dřív supermarket s potravinami. Adnan se už už chystal vlézt dovnitř, pak jsme si ale všimli, že mezi regály leží několik páchnoucích tmavých postav, a uslyšeli jsme bručení a hrdelní zpěv.

„Jdeme dál...“ zašeptal Monty.

Spoušť byla všudypřítomná. Některá místa mi připomínala naši polis, informační tabule, dobíjecí stanice, parkové galerie, ale všechno jako po katastrofě, mnoho let bez lidí, údržby. Občas jsme ale potkali rodinu se špinavými dětmi, namáhavě se vlekoucí seniory, dvakrát kolem projel vůz se zamaskovanými muži.

Konečně jsme se zastavili u dobíjecí stanice. Před budovou bylo dokonce několik rozbitých stojanů na naftu, zrezlé zásobníky

plynu, potrhane přípojky, zdemolovaná myčka. Vstoupili jsme dovnitř, střeby nám skřípaly pod nohama, všude zápach oleje a spálených kabelů.

„Yes!“ zavolal Adnan a rozběhl se ke stojanu s potravinami. Čokoládové tyčinky, sušenky, lahve s vodou i kolou.

„To je snad sen...“ usmál se poprvé za celou tu dobu Monty. „Takovej poklad... rychle, než nás někdo objeví,“ kývnul na mě a spolu s dalšími kluky začal cpát jídlo do tašek. Pak vzadu objevil skříň s náhradními součástkami, baterkami, světly... Ve stejné chvíli se zvenku ozvaly hlasy.

„Sssss...“

Přikrčili jsme se za prodejní pult a ztichli. Hlasy se blížily, pak se zdálky ozval výstřel... Monty si dal prst na pusku, kývnul na nás a v podřepu ustupoval dozadu, ke dveřím s označením WC. Trefil bych tam i se zavřenýma očima a chvíli jsem měl pocit, že ten smrad nepřežiju, ale nakonec jsme se tam namačkali všichni.

„Co teď?“ zašeptal jsem po chvíli, ale Monty si dal znovu prst na pusku a opatrně otevřel dveře. Bylo ticho. Pak se Adnan přikrčil a nenápadně se plížil podél stěny, ještě kousek...

„Dobrý... jdeme!“ zavolal konečně. Vyběhli jsme ven.

Vlastně jsem se moc nesnažil pochopit, co nám tady hrozí. Ani co se stalo s tímhle městem. Mířili jsme dál, na konci ulice mezi mrakodrapy se prostor otevíral do bývalého parku. Mezi úlomky betonu a všudypřítomných střeby trčela skupina suchých stromů, vedle spálený keř, zbytky laviček. Mezi nimi posedávaly skupinky postav, občas na nás něco zakřičely nebo se jen dívaly divnýma očima. Jako stíny.

„Tudy!“ ukázal Monty na stojící eskalátor, který vedl do podchodu. Karim s Adnanem se rozběhli první a za pár vteřin zmizeli ve tmě. WTF? Vstoupil jsem na schody poslední, to, že nejedí, byl nezvyk. Krok po kroku jsem pomalu sestupoval dolů,

pohlcovala mě tma. Pak se pode mnou objevily kužely svítlen. Kluci stáli o kus dál a vzrušeně diskutovali. Něco mě zašimralo v nose. Nebyl to jen smrad zatuchliny, tlení, ale ještě nějaký nasládlý zápach, podivně odporný, postupně sílil... Co to? Fuck!

„Hej, tady!“ zakřičel Adnan a hlas se mu třásl. Všechny baterky zamířily na jedno místo. Pár vteřin trvalo, než mi to došlo...

Necelých pět metrů před námi ležela na zemi hromada lidských těl, z oblečení prosakovaly zbytky hnijících tkání, zahlédl jsem zohavené obličejy, končetiny... Hlavou mi bleskla vzpomínka na naše vojenské mise. Taky jsme odváželi lidi, stříleli do tváří... Byla to jen hra!

Všichni křičeli a rozběhli se zpátky.

„Run!“ vzal mě Adnan za ruku já se konečně probral a vyrazil za nimi.

Dvě hodiny byly pryč a já byl fakt rád, že se vracíme. I když mi dřív pouštět připadala nehostinná, teď byl návrat do ní jako probuzení ze zlého snu. Konečně jsme vyjeli z trosek města a já neměl chuť se ani ohlédnout. Mraky letěly těsně nad námi, občas se ve vzduchu objevila sněhová vločka. Kluci na korbě si nadšeně ukazovali, co všechno dneska našli, smáli se a vytahovali se jeden na druhého, jako by se nic nestalo. Ale mně před očima stále běžely ty obrazy zkázy, beznaděje. A pak se do toho začala vkrádat i vzpomínka na domov. Jak to tam asi vypadá? Jsou všichni v bezpečí. Jak asi dneska vypadá naše ulice, dům... Naši... Co tady vlastně dělám? Proč blbnu a radši se nevrátím? Třeba mě Systém už dávno škrtnul a nechá mě na pokoji. Vždyť chci jen v klidu žít.

„Mami, přijedte si pro mě...“ zašeptal jsem jako malé bejby. A najednou jsem cítil, že skutečně nejsem sám. Do vědomí se mi začal plíživě vkrádat rozkaz, instrukce.

„Identifikujte se! Identifikujte se teď!“ uslyšel jsem přímo v hlavě už téměř zapomenutý hlas. V mysli mi okamžitě vyskočila

odpověď, moje znaky, na okamžik jsem je dokázal zastavit a ne-reagovat. Mám se přihlásit? Proniknout do Systému a postavit se mu? Ted?

Puť to! Štípнул jsem se do stehna a snažil se vnímat jen vítr ve vlasech, houpání nákladáku pode mnou, radostné tváře kluků... Prober se, Jony! Prober... Stačila chvilka a tlak Systému do mého vědomí pomalu slábnul, ztrácel se...

„Fuck! Co to bylo?“ zamumlal jsem si pro sebe, když už se zdálo, že mám vyhráno. Na obzoru jsem zahlédl siluety známých budov, návrší, pozorovací věž. Pak se ale ozval hukot.

„Co je?“ zeptal se mě Adnan. Nedokázal jsem odpovědět, jen jsem se celý roztrásl. Byli tady.

V následující chvíli se z mraků nad námi vynořila břicha maskovaných dronů. V přesné formaci se snášely nad krajinu, blíž a blíž...

Karim vykřikl a ukázal nahoru, ostatní kluci se k němu přidali. Ale nezdálo se, že by je to překvapilo. Monty zabouchal na střechu kabiny a něco volal. Vůz zařval, ostře se stočil a pak zrychlil tak prudce, že jsme rázem leželi na korbě jeden přes druhého. K mému zděšení jsme ale mířili přímo proti vojenské letce.

„Musíme utéct, otočte to! Jdou po nás!“ křičel jsem do hukotu strojů. Marně.

Znovu jsem ucítil tlak v hlavě, síla, kterou se mě snažili ovládnout, byla obrovská.

„Mise 966, likvidace povstalecké základny...“ uslyšel jsem v hlavě hlášení. „Všem jednotkám. Navádíme vás. Alespoň některé dostaňte živé!“

Jsem tam? Zjevně mě stále neidentifikovali. Hlavně se neprozradit... Určitě ne teď.

„Koukej!“ Adnan ukázal na návrší před námi. Šit! Ou nou!

Z dlouhého dřevěného baráku, kam jsme s klukama před pár dny ukládali vyřazená simulakra, vystupovala šňůra postav ve

vojenských uniformách. I zdálky byly vidět jejich dokonale sladěné pohyby, přesnost, se kterou se řadily do útvaru. Během chvíle jich byla planina plná.

„Ožívají! Ožívají!“ křičel Adnan.

Náš vůz zastavil, řidič bleskurychle vystoupil, přiklekl k přednímu kolu a zvedl zbraň, aby nás kryl. Kluci seskákali z korby, v rukou tašky s kořistí. Karimovi se ta jeho roztrhla a věci se rozsypaly všude kolem, kluci se vrátili a snažili se posbírat, co se dalo, a Monty na ně zuřivě mával a křičel, ať běží za ním.

Díval jsem se, jak na jednu stranu utíkají kluci, z druhé se za nimi rozbíhá několik vojáků – oživlých simulaker. Ozval se výstřel. A druhý.

„George!“ uslyšel jsem volání a to mě probralo. Rozběhl jsem se za klukama.

„Rychle! Dolů!“ popadl mě Karim za ruku a vtáhnul do tmy. Vzápětí dva kluci s ohlušující ranou poklop zavřeli a zajistili ho.

„Run!“ volal zdola Monty a my začali jeden po druhém slézat po nouzových kovových stupních do podzemí. Ani ne pět vteřin nato se ozvaly údery na poklop, pak zazvonila kulka, až k nám zaznívaly hlasy z venku.

„Hej! Kam utíkáme?“ Snažil jsem se zorientovat, ale zdálo se, že kluci přesně vědí co dělat. Kolem byla tma, dusot kroků se odrážel a vracel ze všech stran. A já cítil, jak je Systém blízko, jak těžko se mi daří držet myšlenky, odolávat jeho volání...

„Máme vás, dvě stě čtyřicet čtyřko...“ uslyšel jsem najednou v hlavě. „Povolte synchronizaci. Mise 966, likvidace povstalecké základny.“ Zastavil jsem se a vytřeštěně zíral do prázdna.

„Povolte synchronizaci a připojte se k akci. Vaše přečiny budou amnestovány. Je to ve vašem zájmu,“ slyšel jsem úplně srozumitelně.

„Run!“ zařval mi někdo do ucha, až mi v něm začalo pískat. Chytil mě za ruku a táhnul chodbou. Odněkud zpředu sem

proniklo pár paprsků. Uběhl jsem několik kroků, vzápětí jsem zakopnul a ucítil prudkou bolest na čele, koleni... Ale nebyl čas, rychle dál, jen ta ruka mě vedla dál a dál tmou.

Zastavil jsem se na dolním konci schodiště. Byli jsme ve velké kruhové hale, kde se každý večer všichni scházeli k modlitbě. Shora sem pronikalo podvečerní světlo, ale zároveň se odtud ozývaly rány, skrz průhlednou kupoli jsme rozeznávali postavy v uniformách, které se snažily dostat k nám. Pak se ozval výbuch a všechno se zachvělo. Na podlaze kruhového sálu klečely děti, ženy i staří lidé a mlčeli. Ticho by se dalo krájet, ale hrůza v něm nebyla.

„Budeme bojovat?“ otočil jsem se na osobu, která mě sem dovedla, ale nikdo vedle mě nebyl. Rány a výstřely zvenku sílily, byla otázka času, než se sem dostanou.

Bylo mi jasné, že tam někde v dálce za Velkou bariérou sedí v operačních kóji kluci a holky jako já a věří, že právě teď simulují likvidaci teroristů. A zatím jsou jejich myšlenky, ctižádost i vztek tou silou, která mění svět...

Ozval se první hlas. Začal zpívat a vzápětí se přidali další, jejich tóny se odrážely a zněly jako z veliké dálky. A odevšad přicházeli další a další. Jako když se do řeky vlévají prameny a ta sílí a roste, byl tu najednou mohutný proud tónů a slov, neviditelná mozaika hlasů a srdcí, které se slévaly do jednoho celku, rostly a šířily se dál a dál...

Poprvé za tu dobu jsem se k nim přidal, opakoval slova, kterým jsem nerozuměl, a přesto mě naplňovala k prasknutí. Nevím, jak dlouho to trvalo. V úplném tichu jsme zůstali sedět pod zšeřelou kupolí. I nahoře byl klid a já najednou věděl, že až zítra s klukama znovu vylezeme nahoru, všude budou ležet bezvládná simulakra a na nás bude, abychom je uklidili. Ale mnohem víc jsem cítil, že jsem konečně připravený.

16.

Ostrý zvuk sirény se provrtával hloub a hloub, bodal mě do hlavy, hrudi... Za minutu musím být redy. Pokolikáté už? Nebylo tu nic, co by mi pomohlo orientovat se v čase.

Ten, najn, ejt... srovnat deku, natáhnout kalhoty... čtyři, tři... bundu, boty...

„Attention!“ zahřměl povel kápa. Zdál se obrovský, neporažitelný.

Předpisově jsem se vypnul, sevřel pěsti a snažil se potlačit všechny myšlenky, které se mi začaly rojit v mozku. Přesto mi pohled podvědomě sklouznul k postavě vlevo. Proč pořád nerozeznávám obličej? Jako by v řadě, která dosahovala až na vzdálený konec ubikace, stály jen šedé stíny s rozmazanými tvářemi bez výrazu.

Komandér procházel kolem našich nehybných řad a vizitoval. Vypnul jsem hrud' a zatajil dech.

„Pohov!“ zavelel konečně důstojník. „Vpravo v bok. Poklusem klus!“

Rozběhli jsme se uličkou k bráně na konci haly, která se se skřípotem otevírala. Byli jsme venku a klusali podél nekonečné řady ostnatých drátů, mezi kterými hrozivě probleskovaly oblouky modrobílých blesků. Těsně nad námi se tísnily černé mraky. V dálce jsem zahlédl hřebeny hor, na druhé straně hradbu Velké bariéry. Nebyl ale čas se rozhlížet, strach a tíseň narůstaly, čím víc jsme se blížili k obřím cívkám generátorů.

„Stát!“ zazněl povel, ale vteřinu předtím jsem totéž uslyšel v hlavě. Dýchal jsem zhluboka, pot ze mě lil.

„Do práce! Na místa!“ zaburácel komandér a já jako stroj bleskově zaujal svoje místo. Další nekonečný den u pásu třídící linky.

Drásavý hukot otrásal celou halou. Nebyl monotónní, abychom si na něj nemohli zvyknout, ale kolísal, měnil výšku i intenzitu, chvíli připomínal pláč, chvíli skřípání nehtu o sklo. Fyzická i duševní bolest mě otupila tak, že jsem je pomalu přestával vnímat.

Gumový pás přede mnou se ani na chvíli nezastavil a stále ke mně hrnul další a další věci. A já poslušně přebíral všechny ty kusy oblečení, boty, osobní předměty, co přijížděly, třídil je do sektorů, prohlížel. Sbírka na pomoc uprchlíkům se zdála nekonečná, stejně jako dobrotivost Ligy a našich občanů z bezpečných polis. Tak mi to aspoň neustále znělo do uší i v hlavě, takže jsem už opravdu nevěděl, kde jsou moje smyslové vjemy a myšlenky a kde začíná informační pole Systému, jehož součástí jsem se stále víc stával.

Čas jsem už dávno nevnímal, proud věcí přede mnou splýval v šedivou masu, stejně jako hodiny, které uplynuly. Stovky, tisíce.

Retro kožené boty svázané za tkaničky, termokalhoty, svítilna, trekové ponožky, tričko... A hele, thinker! Komu asi patřil, stejně nebude s nikým jiným kompatibilní. Vzal jsem předmět do ruky a chvíli si ho prohlížel, jako bych chtěl, aby mi připomněl něco dávno zapomenutého.

Světlo nade mnou se vzápětí varovně rozblíkalo a já ucítil v mysli pobídnutí, abych pokračoval. Tak rychle, třeba si dneska vysloužím hodinu spánku navíc blesklo mi hlavou. Jen letmo jsem zvednul oči od pásu, ale tváře okolních postav byly stále stejně rozmlžené, neživé, monotónně přebíraly předmět za předmětem...

„Fili!“ uslyšel jsem za sebou hlas, někdo mi položil ruku na rameno. Trhnul jsem sebou a prudce se otočil. Za mnou stála postava v uniformě a já najednou zřetelně rozeznával její tvář. Byl jsem to já...

Zalitý potem jsem se probudil.

„Vážně chceš do kempu?“ podíval se na mě Monty a sklonil se k ovládací desce čtyřkolky.

„Musím tam jít,“ odpověděl jsem a snažil jsem se, aby se mi netřásl hlas. „... sadiqon možná ještě žije...“

I když to bylo víc než hodinu po probuzení, stále jsem napůl vězel na tom děsném místě ze svého snu. Bylo to tak živé, skutečné, nepochyboval jsem o tom, že to byl vzkaz od Filiho.

„Byl jsem tam jednou... hrůza...“ zvedl Monty hlavu od motoru, který konečně naskočil. „Ukradnou ti duši.“

„Svezeš mě?“

„Máš plán?“ Monty si mě zkoumavě prohlížel.

„Mám klíč... svoje znaky... Dostanu se do Systému... najdu kamaráda a utečeme...“ Bylo to čiré šílenství. Ale čekat už jsem nemohl.

„Najdou tě dřív, než tam dojdeš... pak prozradíš i nás...“

„Neprozradím,“ podíval jsem se na něj pevně, ale sám jsem si vůbec jistý nebyl.

Monty beze slova ukázal na sedačku, a teprve když jsem se posadil, se zeptal: „A s Adnanem a klukama se nerozloučíš?“

„Bojím se, že by to nepochopili. Pozdravuj... jednou se k vám vrátím...“

„Nevrátíš se... víš to...“ odpověděl Monty stroze, sednul si přede mě, nasadil si brýle a sešlápnul pedál. „Je to daleko! Drž se!“ zakřičel do hluku motoru a čtyřkolka se prudce rozjela a rozhodila za sebou oblak dýmu.

Jízda byla divoká a dlouhá, jen občas jsme zpomalili, když se stroj škrábal do prudkého svahu, pak se zase rozjel do údolí, občas najel na hrb nebo dávno udusané trosky a několik metrů letěl vzduchem.

Vítr mi metal do očí prach, takže jsem mohl krajinu sledovat jen v obrysech. Asi za hodinu jsem zahlédl vzdálené trosky ropných

věží, vysoké sloupy plamenů šlehajících k nebi. Stoupali jsme na protáhlý pás kopců. Teprve shora byly patrné obří zásobníky ropy rozbité bombardováním, sítě dřív dokonalých betonových cest, panelů a kamer navigačního systému. A zase dál.

Když jsme konečně zastavili, bylo po poledni. Stáli jsme na hraně táhlého návrší, v údolí se lesklo obří pole solárních panelů. Monty sestoupil na zem a sundal si brýle.

„Dál už nejedu...“ Pak ukázal do údolí, na solární elektrárnu. „Tam energie... Hlídejí dobře... Pozor...“

„Šukran, díky. Kde je kemp?“

„Tam...“ ukázal do údolí, na podivný obdélníkový půdorys zahalený prachem. Na délku mohl mít aspoň kilometr. Ale ať jsem se snažil jakkoliv, nedařilo se mi rozeznat domy, cesty ani žádné jiné detaily.

„Kde?“

„Uvidíš, až bude blízko,“ vysvětlil Monty a dodal tajuplně: „Ve tvé hlavě... mejbí...“

„Děkuju,“ zopakoval jsem. „Pozdravuj Adnana. A Karima. A ostatní.“

„Bůh je slitovný...“ podíval se na mě Monty. „Řídí naše cesty. Jestli máš přítele najít, najdeš ho.“

Pak sáhnul do kapsy, vzal mě za ruku, něco mi vtisknul do dlaně a druhou rukou ji sevřel a naposledy na mě upřel přátelský pohled: „Jdi dnes v noci. Budeme se modlit. Bůh je mocný...“

Pak sundal z nosiče malý batoh a hodil ho přede mě na zem, nasadil si brýle a nasednul. Než jsem stačil něco říct, zvedl ruku k pozdravu a rozjel se.

Sledoval jsem pruh prachu a dýmu, který za sebou nechával, dokud se nerozplynul v mrazivém vzduchu. Teprve pak jsem si uvědomil, že mám ruku pořád pevně sevřenou, a uvolnil jsem stisk. Na dlani mi ležela ohmataná šňůrka s dlouhou řadou dřevěných korálků.

Bylo to mnohem dál, než se shora zdálo. Skoro hodinu mi trvalo, než jsem sešel do údolí, plán solárních panelů se zdála pořád širší a mohutnější, a když jsem se konečně dostal poblíž, slunce už klesalo k obzoru. Zdálky jsem zaslechl bzučení dronů, ale nesnažil jsem se skrývat. Zato mě znepokojoval narůstající neklid v mysli. Jako by s každým krokem z hloubky vyskakovaly dávno zapomenuté vzpomínky, strach, narůstala tíseň...

„Zahod' to! Tím tě přece Systém drží...“ opakuju si a v ruce pevně svírám šňůrku, co mi dal na rozloučenou Monty. Jeden korálek, druhý, třetí...

Konečně jsem obří pole panelů nechal za zády. Přede mnou se objevila mlhavá masa kempu. Jako by s každým mým krokem, s každým přiblížením získávala tvar a stávala se skutečnou.

„Vítejte, identifikujte se,“ slyšel jsem v hlavě. I když jsem věděl, že je to obecná výzva a vůbec o mně nemusí vědět, bylo nesmírně těžké nereagovat. Jako bych už cítil tu úlevu a štěstí, až dám souhlas a splynu...

Ne! Ještě ne! Zastavil jsem se, rozhlédl se a najednou jsem před sebou zřetelně uviděl několik řad ostnatých drátů, které se táhly od obzoru k obzoru, oblouky elektrických výbojů, výboje šlehající k nebi. A za nimi protáhlé budovy přízemních baráků bez oken, betonové plochy a cesty s barevnými piktogramy a někde nahoře bzukot letky dronů monitorující oblast. A v pravidelných vzdálenostech strážní věže, ohnivé clony oddělující jednotlivé sektory. Bylo to přesně jako v mém snu...

Polila mě horkost, hlava se zatočila, jako bych ztrácel půdu pod nohama. Tohle nemůžu zvládnout...

„Identifikujte se a připojte se ke své jednotce!“ zazněl znovu povel v mé hlavě. Zhluboka jsem se nadechnul a stisknul šňůrku od Montyho.

Jeden korálek a krok, druhý korálek a další krok...

„Pust' to... pust'...“ opakoval jsem si a snažil se vnímat jen věci kolem sebe, přítomnost, jak mě kdysi v horách učil Ondra. Kde asi teď je? A Lukáš? Určitě na mě zapomněli, všichni na mě zapomněli... Snad jenom máma s tátou ne... kdybych se tam mohl vrátit.

Vybavila se mi známá cesta k našemu domu. Přicházím pomalu, vychutnávám si každý krok a pak zastavuju u branky a čekám, až rodiče vyjdou ven...

„Co tady děláš? Chceš nás přivést do maléru?“ jako bych slyšel otce.

„Zklamal jsi nás, Jony. Celou dobu jsme věřili, že jsi hrdina, a ty jsi zatím lhal...“ ozval se pro změnu matčin hlas a já měl pocit, jako bych viděl její tvář zkřivenou výčitkou.

„Zradil, všechny zradil a ohrozil, řekni to jasně,“ pokračoval otec. „Tady už nemáš co pohledávat!“

„Pust' to... pust'...“ opakoval jsem si nahlas a posunul stisk k dalšímu korálku, otevřel oči zalité slzami a udělal další krok podél té nekonečné řady jiskřících drátů. Jenom vydržet, najít vstupní gejt a pak...

Tlak ve vědomí sílil a mně se zdálo, že jsem ochoten obětovat cokoli, abych měl už konečně klid...

„Neblázni, stačí imaginovat své znaky, souhlasit... Všechno bude fajn...“ snažil se mě přesvědčit vnitřní hlas a já už nerozeznával, kde končím já a kde začínají neviditelné sítě všemocného Systému.

Když jsem došel až na konec drátů, slunce rozkrojil obzor. Ale nikde ani stopy po vstupních gejtech ani jiné cestě.

„Fuck!“ zakřičel jsem a bylo mi už úplně jedno, jestli mě někdo uslyší. Za chvíli je tma a pak...

„Jdi dnes v noci. Budeme se modlit. Bůh je mocný...“ vybavila se mi Montyho slova a já věděl, že už nemůžu čekat. Rozhlédl

jsem se kolem sebe, sevřel ruce v pěst, připažil a předpisově vypnul hruď.

„Tady sí ár dvě stě čtyřicet čtyřka... dvě stě čtyřicet čtyřka...“ vyslovil jsem v duchu a začal imaginovat svoje identifikační znaky. Roztrásla se mi kolena, ale vydržel jsem stát pevně. Slast propojení brzy vystřídal mrazivý pocit prázdnoty a všudypřítomné cizí vůle. Ale už jsem věděl, jak nepodlehnout. Nebo jsem si to aspoň myslel.

„Hlásím útěk ze zajetí a žádám povolení ke vstupu do areálu,“ dokončil jsem hlášení a čekal. Vteřina, dvě, tři... Prostor přede mnou se začal proměňovat, vysoké dráty nabitě elektřinou se postupně rozplývaly a mizely, namísto nich prořezávalo vzduch jen několik červených signalizačních paprsků, ale i ty se vzápětí odklonily a otevřely mi pomyslný vstup. Kousek přede mnou vedla mezi baráky cesta, která spojovala opačné části kempu.

„Šit!“ ulevil jsem si a vzápětí mi došlo, že celý ten ochranný systém, strážní věže i plameny byly jen v mé hlavě. Rozšířená realita, kterou mi Systém poslal přímo do mysli. Tak co ještě?

Chvilí jsem stál a čekal, že dostanu povel, že mě Systém identifikuje a navede, nebo naopak zatkne, ale nic se nedělo. V mysli jsem vnímal napojení na informační kanály, otevřený vstup do ovládání, stačilo se soustředit a zřetelně jsem v duchu viděl síť komunikací, rozložení hlídek, svoji polohu... Zřejmě mám chvilku čas, než si mě zařadí, odhalí, tak rychle! Všechny myšlenky a vzpomínky jsem zatlačil na okraj pozornosti a soustředil se na přítomnost, okolní vjemy...

„Poloha rekruta sí ár sto padesát tři...“ zadal jsem dotaz a během pár vteřin jsem věděl, kde ho najdu – padesátý šestý blok, tři ulice vlevo.

Kolem projelo auto s několika vojáky, ale vůbec na mě nereagovali a pokračovali. Lidé, nebo simulakra? Náš svět skryla

noc, ale já v upravené vojenské uniformě kráčet v modrobílém světle úplně jiným světem, který mě postupně pohlcoval.

Odbočil jsem na hlavní komunikaci a na druhé straně jsem zahlédl vězně. Celý oddíl prázdných tváří, pohledy vytřeštěné do prázdna, kde zřejmě viděli a cítili hrůzu, co jim Systém posílal do myslí. Další desítky postav nastoupené v pozoru podél cesty, běžící s vypětím sil někam do nedohledna. Jako vlny na jezeře ke mně doléhaly jejich strach a zoufalství.

Okrajem vědomí jsem stále vnímal skutečnost, ale šlo to čím dál obtížněji. A zároveň jsem pozornost nořil hlouběji a hlouběji do bludiště Systému, který mi ukazoval cestu. Ještě kousek, vydrž, bude to dobrý...

Fili, kde jsi? Kde vězíš, kámo...?

Konečně! Obyčejné kovové dveře, klika, otevřít, kde jenom je? V dlouhé chladné hale posedávalo na postelích několik stovek lidských stínů.

„Attention!“ zakřičel jsem. Postavy se začaly překotně zvedat, upravovat si oblečení, rovnat se do dlouhé řady podél lůžek. Většina se dívala předpisově k zemi, jen pár z nich obrátilo zkrivené a zoufalé tváře ke mně, ale rychle pohled zase sklopili.

„Vězeň sto padesát tři!“ zavelel jsem a jedna z postav udělala krok do uličky. I v tom příšeří jsem poznal, že je to on, a měl jsem co dělat, abych se k němu nerozběhl.

„Půjďte se mnou, sto padesát trojko!“ zavelel jsem a pak dodal k ostatním: „Pohov, volno!“

Fili prošel středem haly a zastavil se přede mnou. Naše oči se setkaly. Nevím, jaké byly ty moje, ale jeho byly smutné, prázdné, jako bez života. Poznal mě?

„Yes, sir! Sto padesát tři!“ zahlásil a já rozkázal: „Odchod!“

Zastavil jsem v otevřených dveřích a počkal, až mě dojde. Pak jsem mu zaháknul ruku pod paži a přitáhnul ho blíž k sobě. Podíval se na mě překvapeně, možná se strachem. Uvolnil jsem

ruku a zavřel dveře. Na okamžik jsem zaváhal, ale pak jsem znovu přistoupil až k němu a podíval jsem se mu do očí.

„Fili...? To jsem já, Jony... Je super tě zase vidět, kamaráde...“ vyslovil jsem třesoucím se hlasem. Podíval se na mě a zdálo se, že se malinko usmál.

Vzápětí jsem si uvědomil, že jsme oba obklopeni kruhem vojáků s namířenými zbraněmi.

„Myslel jsem, že to bude mít lepší konec, promiň...“ podíval jsem se na Filiho.

Seděli jsme na oválném schodišti betonového návrší poblíž jedné ze čtyř řídicích věží a čekali na ráno. Byl klid, jen ostrý červený paprsek vykresloval na zemi hranici, kterou jsme nesměli překročit. Poté, co nám oběma oznámili rozsudek smrti, jsem konečně nikam nespěchal.

„Lepší už to bejt nemohlo, kámo. Jsme přece spolu, ne? Stejně by to přišlo... čekali jen na záminku,“ odpověděl vlídně Fili a podíval se nahoru. I přes clonu mléčného světla zalévajícího celý kemp byly nahoře vidět hvězdy. Napadlo mě, jestli stejné hvězdy vidí i rebelové tam někde v horách, máma s tátou na terase našeho smarthauzu v polis nebo Adnan s klukama. O to víc mě mrzelo, že jsem si už nedokázal představit jejich tváře, úsměvy. Systém a všechno, co nesl, mě prostupoval a přetvářel, pronikal hloub a hloub. Možná že než bude konec, nezůstane ze mě vůbec nic.

„Lepší smrt než tohle,“ ozval se Fili po chvíli. Jako by mi četl myšlenky. „Víš, že jsem se už dlouho necítil tak volnej?“ Bylo slyšet, jak polknul slzy. „A šťastnej...“

„Smrt je jen brána...“ zachraptěl jsem. „To mi říkal jeden kluk, co jsem ho potkal v horách. Ale asi je to blbost...“

„Proč? Třeba jo. A pak jsem zvědavej, kam taková brána vede. Jestli to pak budu pořád já, nebo prostě zmizím, rozplynu se... a bude ze mě vítr... a kytky... a hvězdy...“

mlčel jsem. Nedokázal jsem si představit, že nebudu, zmizím. Přece tady pořád musí být nějaké já... Ať už bude v nějakém simulakru, člověku, kterého mám rád, vzpomínce, nebo v Systému.

„Jaký to bylo... myslím tady v kempu?“ podíval jsem se na Filiho a jemu se zkřivila tvář bolestí. „Ale jestli o tom nechceš mluvit...“

„Není o čem vyprávět. Bylo to jako nekonečnej zlej sen... Kolikrát jsem se ptal, proč nás vlastně nezabili. Starali se o nás dobře. Jídlo, pití, spánek, i práce se dala přežít. Ale v tom všem pořád strach... ne, strach to nebyl, spíš hrůza, děsná noční můra, čistá beznaděj, chápeš? Asi ne, co?“

„Ale proč? Jakej to má smysl, takhle lidi mučit...“

„Viděl jsi ty solární panely vedle v údolí?“ podíval se na mě Fili.

„Yes.“

„Občas jsme kolem nich pochodovali na práci v lomu. Nebo nás tudy vezli. Tak to je zdroj energie celý týhle oblasti, chápeš?“

„Yes.“

„Ale mám pocit, že my všichni tady vytváříme něco mnohem důležitějšího...“ rozhlédl se a táhlým pohybem prstu ukázal na celý kemp. „Chápeš?“

Chvíli jsme mlčeli, protože i když každý z nás znal odpověď, neodvažovali jsme se to vyslovit. Teprve po chvíli Fili pokračoval: „Teď je mi to konečně jasný... Je to jednoduše geniální. Dábelsky geniální. Všechny naše temný emoce... Strach, úzkost, zoufalství... To je ta síla, energie, kterou Systém potřebuje. Kterou z nás vysává a posílá dál. Bez ní by nemohl všechny ty lidi venku ovládat...Takže je to i moje vina...“

„Promiň, že jsem tě v tom nechal...“ hlesl jsem a znovu mi probleskla vzpomínka na chvíli, kdy ležel popálený pode mnou a já utíkal pryč. „Kdybych to byl tušil...“

„A čemu by pomohlo, kdybys se mnou zůstal?“

„Nakonec jsem tady stejně skončil...“ namítl jsem a s lítostí si uvědomil, že vzdálený obzor začíná pomalu růžovět. Času bylo málo.

„No právě. Třeba to tak úplně konec není...“

„Skočil jsem Systému na lep a to mě sere úplně nejvíc!“ vykřikl jsem. „Jako malý bejby.“

„Třeba to tak zlý nebude, bleskne to, možná trochu zabolí a pak... Budeme spolu někde úplně jinde. Třeba u toho tvýho kámoše v horách...“ usmál se a já jsem vůbec nechápal jeho klid. Ve mně narůstal vztek, který postupně vytlačoval i všechny ty pocity, kterými se mi vmlouval Systém.

Nervózně jsem se zvedl a udělal pár kroků. Jakmile jsem se přiblížil k linii vytyčené červeným paprskem, začala se přede mnou z prázdna vynořovat vysoká betonová zeď. Je to iluze, projekce, opakoval jsem si a udělal další krok. Až těsně před zdí jsem se zastavil, přiložil na ni ruku. Cítil jsem chlad, to, jak je na povrchu drsná, pevná.

„Takhle to přece nemůžeme nechat!“ otočil jsem se na Filiho. „Tyhle čáry máry, tenhle kemp, Systém...“

Díval se na mě dlouho a já na něj. Zeď pomalu mizela a za ní se objevil rozsvěčující se východní obzor. Byl čas. A najednou jsem věděl, co mám udělat.

Přistoupil jsem k Filimu a objal ho. „Odpusť, kamaráde... sejdeme se v lepších časech...“ vypadla ze mě věta jak ze starého míví.

Posadil jsem se na zem a zavřel oči. V duchu jsem zřetelně viděl schéma tábora, přístupové cesty, jednotky přesouvající se v jednotlivých sektorech. Několikrát jsem se zhluboka nadechnul a soustředil se na přítomnost. Vnímál jsem nitky pocitů

a myšlenek, které přicházely ze Systému. Jednou částí pozornosti jsem znovu imaginoval své identifikační znaky. Zdola přicházela dvojice vojáků. Byla to simulakra. Kolikrát jsem já v simulacích vykonával popravu? Yes! Tak do toho! Naladit se, soustředit... Šlo to překvapivě hladce, najednou jsem viděl očima obou vojáků, jak se blíží k nám, přijímají rozkazy... Zahlédl sebe, Filiho...

„Zastavit! Čelem vzad!“ Vyslal jsem povel a obě postavy se skutečně zastavily. Pak se pomalu, kousek po kousku začaly otáčet, udělaly krok, další... Chvíli to trvalo, než jsem v hlavě a hrudi ucítil protitlak. To už jsem se dalším paprskem své pozornosti napojil do ovládání příjíždějícího auta. Zrychlit, zatočit k hlídce, ještě zrychlit...

Ozval se řinkot skla a skřípění plechů, jak auto narazilo a převrátilo se. Přikrčili jsme se mezi doutnající trosky a okraj scho-diště. Přenesl jsem pozornost do obou vojáků...

„Zakleknout, zamířit!“ Ozvala se dávka a série výbuchů a praskání, jak zasažené spojařské drony nad námi jeden za druhým padaly k zemi. Yes!

„Fili!“ otočil jsem se na kamaráda. „Převezmi je, vezmu si na starost tamhlety,“ ukázal jsem na přibíhající jednotku v uniformách.

„Nemůžu... nedokážu to...“ podíval se na mě Fili zděšeně. „Sorry... jsem odpojenej, a i kdyby...“

V rachotu výstřelů jsem už nic neslyšel, pak ale obě simulakra ztuhla a přestala reagovat. Už jsem neviděl bojiště z jejich pohledu, a tak mi bylo jasné, že je odpojili.

Zaměřil jsem pozornost na blížící se vojáky...

„Zastavit! Otočit!“ vyslal jsem povel. „Zakleknout!“

Najednou jsem znovu celou situaci kromě svých očí viděl i očima všech útočníků... Všichni zastavili, otočili se v kruhové formaci, zaklekli...

„Braňte řídicí věž...“ pokračoval jsem a snažil se navzdory narůstající protisíle udržet vojáky tak, aby klečeli zády k nám a tvořili živý štít. Odpor ale každou vteřinou narůstal. Chvíli byl klid. Pak jsem si všimnul, že po dlouhé silnici příjíždějí další dvě obrněná auta. Zaměřil jsem pozornost do jednoho z vojáků a vystřelil z jeho zbraně. Čelní sklo předního auta se rozprsklo. Vzápětí vůz zastavil. Po něm i další vozy, které přijížděly z opačné strany. Pomalu sklápěly pohotovostní děla a zamířily na nás. Blesko mi hlavou, že bych se mohl pokusit ovládnout i jejich řidiče, ale bylo toho už moc. Naštěstí obrněné vozy stále vyčkávaly. Riziko poškození ovládací věže zřejmě bylo moc velké.

„Asi je konec, kámo...“ obrátil jsem se na Filiho a měl co dělat, abych ho ve všech těch pohledech a obrazech, co jsem měl ve vědomí, rozeznal. „To nedám, sorry...“

„Jsi dobrej, Jony,“ podíval se mi do očí. „Můžeme v klidu odejít...“

Já ale odcházet nehodlal. Vší silou jsem se snažil udržet vojáky v obranné formaci a zároveň horečně hledal řešení. Nabourat se do centrály nemám sílu. A dost možná ani dlouho udržet tyhle... Jak dlouho můžeme stát proti armádě? Nejsilnější armádě...

No jo, armáda...

„Fili, kámo, my přece máme armádu!“

Okrajem pozornosti jsem vnímal, že mi Fili něco říká, křičí, ale já už jsem byl jinde. Veškerou silou své představivosti jsem se rozletěl nad kamenitou pouští, minul obří pole solárních panelů, ruiny opuštěných měst... a byl jsem u známé podzemní základny. Tady někde dole se Adnan, Monty, Karim a ostatní modlí. Posílají mi sílu!

Tady jsou! Konečně! Desítky, stovky robotů odstavených v dávných bojích. Bude to fungovat? Musím se rozdělit, rozštěpit

vědomí, musím to zvládnout. Musím! Napřel jsem všechnu sílu a touhu... Jako by se přetrhla neviditelná nit, oddělil jsem vědomí od svého těla.

Byl jsem v jednom, druhém, deseti, stech simulakrech zároveň, viděl a cítil jsem, jak se probouzejí, rozhlízejí, zjišťují, kde jsou. Já sám byl tím, kdo to zjišťoval a zároveň dobře věděl. A jako si ráno navlékáte šaty a protahujete ruce a nohy, rozběhl jsem se všemi těmi vojáky a začal se řadit před rozbitou starou halu. Možná jsem někde zahlédl prchající kluky, na vteřinu mi blesklo hlavou, že bych je mohl vzít s sebou, aby viděli tu jízdu. Okamžitě jsem věděl, že těch několik obřích transportérů ve stínu ruiny strážní věže je schopno letu. Vmžiku jsem byl i jejich součástí, vnímal jsem signály ze všech čidel a přístrojů, jako by to byly moje oči, uši, svaly...

Vrtule se roztočily, odvály prach, který pokrýval solární panely, otevřel jsem vstupní gejt a začal po desítkách simulaker v přesné formaci nastupovat. Jako obrovský organismus složený z mnoha článků, obří společenství dokonale sjednocené mou vůlí. S mocí, která každým okamžikem narůstala a sílila.

Vznesli jsme se do vzduchu a já viděl těmi stovkami očí, kamer a čidel rozlehlý kraj pod námi, ubíhající skály, bludiště rozbitých cest, osady i trosky průmyslových komplexů. Zřetelně jsem vnímal i všechny vnitřní informační nitky Systému, jehož jsem byl součástí. Poloha kempu. Rozložení jednotek. Centrála řídicí věže...

Během pár minut se pod námi objevilo obří pole solární elektrárny. Sledoval jsem, jak z něj proudí energie do kempu i do tajných vojenských základen.

„Fire!“ vyslal jsem povel a vzápětí jsem skrze umělá těla několika odstřelovačů přímo z letu vypálil na zařízení pod námi. A znovu a znovu... Zdola se vyvalil černý dým, zajiskřily oblouky elektrických výbojů, matně jsem zachytil několik pobíhají-

cích postav obsluhy, ale to mě nezajímalo. Před námi se totiž konečně vynořovaly obrysy kempu.

„Přistání! Přistání!“ Stroje obsazené vojáky začaly klesat, automat je dokonale naváděl na heliporty uprostřed lágru, nebo jsem to spíš byl já, kdo přistával, vzrušeně se chystal na rozhodující boj. Na ten mě přece tak dlouho připravovali!

Už jsem rozeznával i jednotky obklopující řídicí věž, rozbitá auta, výstřely, dým... Tam někde jsem přece já a Fili, blesklo mi hlavou. Jak to, že necítím svoje tělo? Neměl bych se tam vrátit, nechat simulakra, se kterými jsem přiletěl, bojovat a zmizet i s kamarádem?

Yes! Ale až naplním spravedlnost! znělo mi hlavou téměř jako rozkaz, který automaticky proudil dál. To už se ty stovky vojáků, kterými jsem stále byl, rozbíhaly po kempu, střílely do generátorů, baráků, řídicích věží...

„Jste svobodní! Utíkejte!“ křičel jsem všemi ústy na vězně, kteří vybíhali z ubikací, jako by se právě probudili.

Obránci kempu se už nestavěli na odpor, prchali do všech stran, opouštěli svoje pozice, zanechávali pohozené zbraně, prázdná auta, transportéry... A já jako řítící se lavina přebíral kontrolu i nad nimi – dalšími desítkami a stovkami vojáků, kteří se postupně přidávali k nám, stávali se mnou, ničili a bořili. Dál a dál jako zuřivý příboj.

„Dost!“ zachvěl jsem se ve všech těch tělech. „To stačí... vítězství! Stop!“

Ale všechno běželo dál, odevšud se valil dým, ozýval se křik, na cestách ležela nehybná těla. Roboti, nebo lidé? Já, nebo druzí?

„Ne! To nechci!“ snažil jsem se rozkázat a najednou jsem zatoužil vrátit se zpátky, být zase jen Jonym, tím klukem, co sedí někde u řídicí věže a konečně našel svého kamaráda.

Několik z těch tisíců očí okamžitě začalo pátrat. Tamhle na betonových schodech skutečně leží tělo, které mi kdysi patřilo. A nad ním se sklání Fili, něco volá a po tvářích mu tečou slzy.

Rekrut 244

Redakce Tereza Horváthová & Jiří Dvořák

Graficky upravil a z písem *Baskerville Tén*

& *GT America* vysadil Juraj Horváth

ilustroval Stanislav Setinský

Vytiskla Tiskárna Protisk, s. r. o.

V roce 2022 vydalo nakladatelství Baobab

1. vydání

ISBN 978-80-7515-143-8